

இயேசுவைப்போலவே வாழ்ந்திடலாம்

சகரியா பூணன்

“இயேசுவின் சாயலகத்தானே.... மறுபுறப்படுகிறோம்”
(2கொரிந்தியர்.3:18)

*2nd Edition (2016)

பாதைக்குள்

1. மறுஷனைக் குறித்து தேவனுடைய நோக்கம் என்ன?	- 5
2. அவரது தாழ்மையில் வாழ்ந்திடலாம்!	- 11
3. அவரது பரிசுத்தத்தில் வாழ்ந்திடலாம்!	- 18
4. அவரது அன்பில் வாழ்ந்திடலாம்!	- 29
5. தேவ ஆவியில் நிறைந்து வாழ்ந்திடலாம்!	- 39
6. தேவ சித்தத்திற்குள் வாழ்ந்திடலாம்!	- 51
7. தேவ வல்லமையைக் கொண்டு வாழ்ந்திடலாம்!	- 60
8. தேவ மகிமைக்காகவே வாழ்ந்திடலாம்!	- 68
9. இப்போது, கிறிஸ்துவின் மணவாட்டி ஆயத்தம்!	- 74

இயேசுவைப்போலவே வாழ்ந்திடலாம் (Living As Jesus Lived) -1977

Copyright - ZAC POONEN

இந்த புத்தகம் பதிப்புரிமை பெற்றுள்ளது. இந்த பணியின் எந்த பகுதியும் மறுபதிப்போ அல்லது எந்த ரூபத்திலும் கடத்தல் கூடாது. அதாவது, பதிப்பாளர் எழுதித்தந்த அனுமதி இல்லாமல் மின்னணு சாசனமோ அல்லது எந்திர சாசனமோ (ஜெராக்ஸ் உட்பட) பதிவு செய்தல் கூடாது.

மேலும் விபரங்களுக்கு
Christian Fellowship Centre
#69, Bellahalli, Kannur Post,
Bengaluru – 562149, Karnataka, India
email: cfc@cfcindia.com

உமது சாயல் எங்கு சேண்டும்...
மானிடம் ஒழிந்து தெய்வீகம் சேண்டும்
அழிவுள்ள யாம் அழியாதை பெற சேண்டும்
ஆதாயின் ஜீவன் சிதைந்து அழிந்திட சேண்டும்
ஆத்துமம் மரித்து.... ஆவி உயிர் பெற சேண்டும்
ஆவியில் நிறைந்த வாழ்வும் உய்யியமும் சேண்டும்
எமது அடிகள் உமது அடிச்சுவடு காணசேண்டும்
எம் சோன்று வந்து, இத்தகையம் சிறந்த இசையசேவ!
யாம் உம்மைச் சோல் வாழ்ந்திடசேவ தயை புரிவாய்
தயாபரண..... ஆமென்!!

மனுஷனைக் குறித்து தேவனுடைய நோக்கம் என்ன?

தனக்கு ஒரு வேலைக்காரன் தேவைப்படுகிறான் என்பதற்காக தேவன் மனிதனை சிருஷ்டிக்கவில்லை. அவரை சேவிப்பதற்கு, ஏற்கனவே கோடான கோடி தூதர்கள் இருக்கிறார்கள்! ஆகவே, அவர் மனுஷனை சிருஷ்டித்ததற்கு காரணம் “தன் குணாதிசயத்தையும், அவரது சுபாவத்தையும் மனிதன் வெளிப்படுத்த வேண்டும்!” என்ற அவரது விருப்பமே ஆகும்!

நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் இரட்சிப்படைந்த பின்பு, இதுவே நமது பிரதான நோக்கமாய் மாற வேண்டும்! இந்த நோக்கத்தைவிட்டு தடம் புரண்டுவிட்டால் “தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதை” பிரதான நோக்கமாய் நாம் எண்ணிவிட முடியும். இதுபோன்ற தவறைத்தான் கிறிஸ்தவ விசுவாசிகள் தொன்றுதொட்டு செய்து வருகிறார்கள்.

தேவன் ஆதாமை சிருஷ்டிக்க இருந்த அந்த வேளையில், அவர் கூறிய வார்த்தைகள் “நமது சாயலாகவும், நமது ரூபத்தின்படியேயும் மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக!” என்பதாகவே இருந்தது.

ஆதாம் பாவம் செய்தபோது, தேவன் தன் ‘முன்னறி விற்படி’ மனிதன் விழுந்த பாதாளத்திலிருந்து அவனைத் தூக்க வழி உண்டுபண்ணியிருந்தார். அதாவது, ஆதாமை சிருஷ்டித்ததற்கு முன்பாகவே கிறிஸ்துவின் பிறப்பும் சிலுவை மரணமும் தேவனுடைய மனதில் இருந்தது. கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு மீட்பு உண்டுபண்ணியதில் தேவனுடைய தீர்மானம் என்ன வென்றால், நாம் மீண்டும் தேவனின் ஆதி தீர்மானத்தை நிறைவேற்றக்கூடிய, அதாவது அவரின் மகிமையைப் பிரகாசித்து வெளிப்படுத்தக்கூடிய நிலைக்கு நம்மைக் கொண்டு வருவதுதான்!

நம்முடைய இரட்சிப்பு கிறிஸ்துவின்மேல் உள்ள விசுவாசத்தின் மூலமே இருக்கிறது. ஆனால் அந்த விசுவாசம் கிறிஸ்து யார்? என்ற அவரின் ஆள்துவத்தைக் குறித்த திவ்விய வெளிப்பாட்டின் அடிப்படையில் தான் இருக்கமுடியும். அப்படிப்பட்ட உண்மையான விசுவாசம் மட்டுமே, பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மைக் கிறிஸ்துவின் சாயலாக்கும்படி அனுமதிக்கிறது. வெளிப்பாட்டில்லாத வெறும் மூளை அறிவு அல்லது அரைகுறையான கிறிஸ்துவைப் பற்றிய அறிவு, எப்படி கிறிஸ்துவே வெளிப்பட்ட காலத்திலிருந்த வேத நிபுணர்கள், அவரை வஞ்சிக்கிறவர்! பிசாசுகளின் தலைவர்! என்று நினைக்கும்படியான குருட்டாட்டத்தில் கொண்டுவிட்டதோ, அப்படிப்பட்ட குருட்டாட்டத்தில் தான் நம்மையும் கொண்டு வைத்துவிடும்!! வேத வசனத்தை அவர்கள் அரைகுறையாய் புரிந்து கொண்ட விதம், நசரேயனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவைப் போலல்லாத வேறொரு இயேசுகிறிஸ்துவை எதிர்பார்க்கும்படியே வழிகாட்டியது!

இன்றும், அநேக கிறிஸ்தவர்கள் இந்த சூழ்நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். திவ்விய வெளிப்பாடு இவர்களுக்கு இல்லாதபடியால் பரிசுத்த வேதாகமத்தில் சொல்லப்படாத வேறொரு இயேசுவையே (2 கொரி.11:4) அவர்கள் விசுவாசித்திருக்கிறார்கள்.

இதுவே அவர்களின் தோல்வியான, பாவத்திற்கு அடிமையான வாழ்க்கைக்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருக்கின்றது. ஏனென்றால் அவர்கள் கற்பனை பண்ணியிருக்கிற கிறிஸ்து, ஒரு கற்பனையான இரட்சிப்பைத்தான் தரமுடியும்!

வேதாகமத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிற இயேசுவோ, தேவத்துவத்தை உடையவராய் பிதாவுக்கு சமமமாயிருந்தவரும், “தன்னைத் தானே வெறுமையாக்கி” ஒரு மனிதனாய் வந்தவருமாவார்! (பிலி. 2:6,7).

இங்குதான், நாம் சத்தியத்தை கவனமாய் விளங்கி கொள்ள வேண்டியது அவசியமாய் இருக்கிறது. மானிட ஆள்துவ தன்மையில் அவர் நம்மை போன்ற மாம்சத்தில் வந்திருந்தபோதும்.... இயேசு இன்னமும் தொடர்ந்து தேவனாகவேதான் இருந்தார்! அது ஏனென்றால், தான் தேவனாக இருப்பதை நிறுத்தி கொள்ள, தேவனால் ஒருபோதும் இயலாதே! அவர் மாம்சத்தில் இருந்த நாட்களில் தெய்வீகமாகவே இருந்தார் என்பதற்குரிய ஓர் தெளிவான நிரூபணம் என்னவென்றால் “தன்னைத் தொழுது கொண்டவர்களின் தொழுகையை ஏற்றுக் கொண்டார்!” என்பதேயாகும். சுவிசேஷங்களில் ஏழுமுறை “ஜனங்கள் அவருக்கு செய்த ஆராதனையை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார்” என தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளது (மத்தேயு.8:2;9:18; 14:33; 15:25; 20:20; மாற்கு.5:6; யோவான்.9:38). தூதர்கள்கூட தங்களுக்கு ஆராதனையை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை! தேவபக்தி நிறைந்த எந்த பரிசுத்தவான்களும் தங்களுக்கென எந்த ஆராதனையையும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை (அப். 10:25,26 ; வெளி 22:8,9). ஆனால், இயேசு தேவகுமாரனாய்

இருந்தபடியால் தனக்கு ஆராதனையை ஏற்றுக்கொண்டார்.

அப்படியானால், எதை அவர் தன்னிடமிருந்து வெறுமையாக்கினார்? தேவன் என இருப்பதால் வரும் “சகல சிலாக்கியங்களையும்” இழந்தே தன்னை வெறுமையாக்கினார்!

இரண்டு உதாரணங்களை பாருங்கள்: நாம் யாவருமே “ தேவன் பொல்லாங்கினால் சோதிக்கப்படுகிறவர் அல்ல” (யாக்கோபு 1:13) என்றும், தேவனை ஒருவரும் சோதிக்க முடியாது என்றும் அறிந்திருக்கிறோம். ஆனால், “இயேசு சோதிக்கப்பட்டார்” என்றே வேத வாக்கியங்கள் நமக்கு கூறுகின்றன (மத்தேயு 4:1-11).

“சகலத்தையும் அறிந்தவர் தேவன்!” என்பதையும் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இருப்பினும், அத்திமரத்தில் பழம் இருக்கிறதோ? இல்லையோ? என அறிவதற்கு இயேசு அந்த மரத்திற்கு அருகே நெருங்கி வந்து பார்க்க வேண்டியதாயிருந்தது (மாற்கு.11:13). மற்றொரு முறை, இயேசு இந்த பூமிக்கு தான் இரண்டாவதாக திரும்பி வரப்போகும் நாளைக் குறித்து தனக்கே தெரியாது என்றே கூறினார் (மாற்கு.13:32).

ஆகவே, இந்த பூமியில் நம்முடைய மாம்சத்தை உடையவராய் அவர் நடந்தபோது “தெய்வத்தன்மைக்குரிய அனைத்து சிலாக்கியங்களையும் இழந்து தன்னை வெறுமையாக்கினார்” என்ற உண்மை தெள்ளத் தெளிவாகவே இருக்கிறது!

“அந்த வார்த்தை தேவனாய் இருந்தது.... அந்த வார்த்தை மாம்சமாகியது” (யோவான் 1:1,14). இந்த இரு சத்தியங்களும் கிறிஸ்துவைப் பற்றிய ஆள்தன்மையை பற்றியதாகும். ஒன்று, தெய்வீகத்தையும்! மற்றொன்று, அவரது மானிடத்தன்மையையும்! குறிப்பதாய் இருக்கிறது. மாறுபாடான உபதேசங்களுக்கு நாம் விலகி இருக்க வேண்டுமென்றால், இந்த இரு சத்தியங்களும் ‘சம அளவில்’ விசுவாசிக்கப்பட வேண்டும்!

வேத வாக்கியங்களில் உள்ள ‘ஒரு’ சத்தியத்தையும் நாம் புறக்கணித்திடக் கூடாது. அவ்வாறு புறக்கணித்தால், நமக்கு ஏற்படும் ஆவிக்குரிய நஷ்டத்தை தவிர்த்திடவும் முடியாது! ஆகவே கிறிஸ்துவின் தெய்வீக தன்மைக்கும் அவரது மானிடத் தன்மைக்கும் ஒரே அளவான வலியுறுத்தலை நம் சிந்தையிலும், நம் ஊழியத்திலும் தரவில்லையென்றால், நாம் முடிவில் “பூரணமற்ற கிறிஸ்துவை” விசுவாசிக்கிறவர்களாய் மாறிவிடுவோம். வேதவாக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட கிறிஸ்துவுக்கு பதிலாய் “வேறொரு இயேசுவை” விசுவாசிக்கிறவர்களாகவே மாறிவிடுவோம். இதன் விளைவாகவே இன்று, கிறிஸ்தவர்களின் ஜீவியமும் ஊழியமும் பெரு நஷ்டம் அடைந்துள்ளது!

ஆகவே, நாம் கிறிஸ்துவை ‘தேவனாக கண்டு’ ஆராதனை செய்வதற்கு அழைக்கப்பட்டது மாதீரமல்லாமல், ‘அவரை ஒரு மனிதனாகக் கண்டு’ பின்பற்றி வருவதற்கும் நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்!

இயேசு தன்னுடைய மரணத்தின் மூலமாய் நம்மை மீட்டெடுத்தது மாத்திரம் அல்லாமல், இந்த பூமியில் வந்து வாழ்ந்த அவரது வாழ்க்கையின் மூலமாய், “மனிதன் எவ்வாறு வாழ தேவன் விரும்புகிறார்?” என்பதையும் நமக்கு காண்பித்திருக்கிறார். அவர் நமது இரட்சகராய் மாத்திரமல்லாமல், நமக்கு முன்னோடியாகவும் இருக்கிறார் (எபி 6:20). இவ்வாறாக நாம் எல்லா நேரங்களிலும், எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் எவ்வாறு தேவனுக்கு அப்பமுக்கு இல்லாமல் கீழ்ப்படிந்து வாழ வேண்டும் என்பதை நமக்கு அவர் மாதிரியாய் முன் வைத்திருக்கிறார்!

பாவமன்னிப்பும்! ஆவியின் நிறைவும்! மற்றும் அனைத்து கிருபையின் ஏது கரங்களையும்!... நமக்கு தேவன் அருளியிருப்பதற்கு ஒரே காரணம் “நாம் அவருடைய குமாரனின் சாயலுக்கொப்பாய் மாற வேண்டும்!” என்ற இறுதியான இலக்கே ஆகும். மெய்யாகவே, தேவனுடைய ஒவ்வொரு உபதேசங்களையும் நாம் சரியான அர்த்தத்தோடு விளங்கி கொள்ள வேண்டுமென்றால்.... அவைகளை, “மனுஷனை இயேசுவைப்போலவே மாற்றிட தேவன் விரும்புகிறார்” என்ற தேவனுடைய இந்த நோக்கத்தின் வெளிச்சத்தில் காணும் போது மாத்திரமே விளங்கி கொள்ள முடியும்!

பரிசுத்தாவியின் தலையாய ஊழியம் இரண்டு மடிப்பை கொண்டதாகும்! அதன் விளக்கமே: “நாம் எல்லாரும் திறந்த முகமாய்க் கர்த்தருடைய மகிமையைக் கண்ணாடியிலே காண்கிறது போலக் கண்டு, ஆவியாயிருக்கிற கர்த்தரால் அந்தச் சாயலாகத்தானே மகிமையின் மேல் மகிமையடைந்து மறுருபப்படுகிறோம்.” (2கொரி.3:18) என்கிற வசனம் ஆகும்.

அதாவது 1) வேதவாக்கியமாகிய கண்ணாடியில், ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மகிமையையே பரிசுத்தாவியானவர் நமக்கு தொடர்ந்து காட்ட விரும்புகிறார். 2) பின்பு, அந்த சாயலாகத்தானே நம்மை மாற்றி மறுருபப்படுத்தவும் நாடுகிறார்! என்பதேயாகும்.

சர்வத்தையும் ஆளும் நம் பிதாவாகிய தேவன் “இந்த இலக்கை நாம் அடையும் பொருட்டே நமக்கு எல்லாச் சூழ்நிலையும் கட்டளையிட்டிருக்கிறார் : “தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறவர்களுக்கு சகலமும் நன்மைக்கேதுவாக நடக்கிறது. தேவன் எவர்களை முன்னறிந்தாரோ அவர்களை தமது குமாரனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பாயிருப்பதற்கு முன் குறித்திருக்கிறார்” என்றே வாசிக்கிறோம் (ரோமர்.8:28,29).

இவ்வாறாக, இயேசுவின் சாயலில் நம்மை மறுருபப்படுத்தவே, நம் வாழ்க்கையில் நிகழும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளையும், சூழ்நிலைகளையும் தேவன் அனுமதிக்கிறார்!

ஆகவே, பரலோகத்தில் உள்ள நம் பிதா! நம் இருதயத்தில் உள்ள பரிசுத்தாவியானவர்!... ஆகிய இருவருமே “ஒரே இலக்கிற்காகவே” இணைந்து செயல்படுகிறார்கள். ஆம், நாம் இயேசுவைப்போல்

ஆகவேண்டும் என்பதே அந்த இலக்காய் இருக்கின்றது! நாம் எவ்வளவு அதிகமாய் நம் ஆண்டவரின் சாயலில் பங்கு பெறுகிறோமோ, அவ்வளவு அதிகமாய் இந்த பூமியில் இயேசு வாழ்ந்ததுபோலவே நாமும் வாழ்ந்திட முடியும்! இதுவே ஆவியில் நிறைந்து வாழும் வாழ்க்கை ஆகும்!!

ஒரு தூதனாக இயேசு இந்த பூமிக்கு வராமல், “நம்மைப் போலவே” அவர் வந்தார்! “அவர் எவ்விதத்திலும் தம்முடைய சகோதரருக்கு ஒப்பாக வேண்டியதாயிருந்தது” (எபிரெயர்.2:17) என்றே வேதம் கூறுகிறது. இந்த வசனத்தில் “தம்முடைய சகோதரர்கள்” என இயேசு குறிப்பிட்டது, அவருடைய சீஷர்களையே ஆகும் (மத்தேயு.12:50).

இவ்வாறாக, அவருடைய சகோதரர்களாகிய நம்மைப் போல் “எல்லா விதத்திலும்” இருந்திராவிட்டால், அவர் நமக்கு மாதிரியாக ஒருக்காலும் இருந்திட முடியாது!

அவ்வித நிலையில் நம்மை பார்த்து “என்னைப் பின்பற்றுங்கள்” என இயேசு கட்டளை கொடுக்கவும் முடியாது! ஏனெனில், நம்மைப் போலவே தாழ்ச்சி கொண்டிராத ஒருவரையும் நாம் பின்பற்றிச் செல்லவே முடியாது. எப்படியெனில், ஒரு தூதன் நமக்கு ‘நீச்சலை’ கற்றுத்தர முடியாது! ஏனெனில், கீழ்நோக்கி இழுக்கும் புவியர்ப்பின் சக்தியை நாம் அனுபவிப்பது போன்று ‘அந்த தாழ்ச்சியை’ இந்த தூதர்கள் ஒருபோதும் அனுபவித்ததில்லை! ஆம், “நான் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவது போலவே நீங்களும் என்னை பின்பற்றுங்கள்” என பவுல் 1 கொரி 11:1-ம் வசனத்தில் கூறிய புத்திமதியும் அர்த்தமற்றதாகவே மாறிவிடும்.... இயேசு வாழ்ந்தது போலவே பவுல் வாழ்ந்திடாமல் கூறிய வசனமாய் மாறிவிடும்! காரியம் இவ்வாறாக இருந்தால், கிறிஸ்துவின் ஜீவியம், நாம் போற்றி புகழும் ஜீவியமாய் மாத்திரமே இருந்திட முடியுமே அல்லாமல், அந்த ஜீவியத்தை நாம் பின்பற்றக் கூடியதாய் ஒருபோதும் இருக்காது!

ஆனால், கிறிஸ்து நம் போன்ற மாம்சத்தில் வந்தபடியால், இப்போது தேவனை நன்றியுடன் நாம் துதிக்கிறோம்! ஆம், நம் மாம்சத்தின் தாழ்ச்சியை அவர் ஏற்றுக்கொண்டவராய் வாழ்ந்து, நாம் பின்பற்றக்கூடிய ஓர் மாதிரியையும் நமக்கு முன் விளங்கிடச் செய்து விட்டார்!!

இவ்வாறு, ஓர் மனிதனாக வந்த இயேசு ஓர் தூய்மையான பரிசுத்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்தபடியால், “அவர் நடந்தபடியே நடந்திட முடியாது!” என நாம் சாக்கு போக்கு சொல்வதற்கு இனி இடமே இல்லை!! (1யோவான் 2:6). மனிதர்களாகிய நாம் “பெலவீனமாய்” இருக்கிற படியால்....இந்த பூமியில் இயேசு ஒரு மனிதராய் வாழ்ந்தபோது அவருக்கு தேவன் அருளிய “அதே வல்லமையை” நமக்கும் தேவன் தருகிறார்.

ஆம் தேவன் இயேசுவுக்கு எதைச் செய்தாரோ, அதை மகிழ்ச்சியுடன் நமக்கும் செய்வார். ஏனென்றால் மானிடராய் வந்த “இயேசுவை நேசிப்பது போலவே, நம்மையும் அவர் நேசிக்கிறார்.”

(யோவான்.17:23). ஆகிலும் “விசுவாசிப்பவர்களுக்கு மாத்திரமே” தமது வல்லமையை அவர் விளங்கச் செய்கிறார் (எபேசியர்.1:19). இவ்வாறாக, தேவனுடைய வார்த்தையின் மேல் கொண்ட விசுவாசத்தில், இன்றைய விசுவாசிகள் குறைவுபடுகிறபடியால், அவர்கள் பாவத்திற்கு எதிராகவும், சாத்தானுக்கு எதிராகவும் கொண்டிருக்க வேண்டிய வல்லமை அற்றவர்களாகவும் பெலனற்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்!

“பாவம் செய்யாது வாழ்ந்த, அவரது அடிச்சுவடுகளை நாம் பின் தொடரக்கடவோம்!” என நாம் கட்டளை பெற்றிருக்க, பிசாசானவன் நமக்கு தரும் சாக்கு போக்கு என்னவென்றால் “மானிடராகிய நாம் அவ்வப்போது பாவம் செய்வதே அன்றி ‘அவரை’ பின்பற்றிட இயலாது!” என்பதே ஆகும். (1பேதுரு.2:21,22). ஆனால் இயேசு, நம் போன்ற மாம்சத்தில் வெளிப்பட்டும் பாவம் செய்யாது வாழ்ந்தார்! என்ற சத்தியத்தை நாம் தெளிவாய் அறிந்து கொண்டவர்களாய் இருந்தால், இரண்டு சம்பவங்கள் நடந்தேறும்:

- 1) இனியும் பாவம் செய்திட, யாதொரு சாக்கு போக்கும் நமக்கு இல்லை!
- 2) இயேசுவைப்போலவே, நாமும் பாவத்தை ஜெயித்து வாழ்ந்திடு முடியும் என்ற விசுவாசத்தையும் இப்போது பெற்றுக்கொள்ள முடியும்!

ஆகையால், வேதாகமத்தின் சத்தியங்களை இந்தப் புத்தகத்தில் நீங்கள் வாசிக்கும்போது, அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் ஜெபமே என்னுடைய ஜெபமாயுமிருக்கிறது: “நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் தேவனும் மகிமையின் பிதாவுமானவர், கிறிஸ்துவை நீங்கள் அறிந்து கொள்வதற்கான ஞானத்தையும் தெளிவையும் அளிக்கிற ஆவியை உங்களுக்குத் தந்தருள வேண்டுமென்றும்.... நீங்கள் அவருடைய ஆவியினாலே உள்ளான மனுஷனில் வல்லமையாய் பலப்படவும், தேவனுடைய சகல பரிபூரணத்தாலும் நிறையப்படவும், அவர் தமது மகிமையினுடைய ஐசுவரியத்தின்படியே உங்களுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்” (எபேசியர்.1:17; 3:16,19).

ஆம், நாம் கிறிஸ்துவை அறிகின்ற பூரண அறிவின்மூலமாக மாத்திரமே பரிசுத்தாவியின் சத்துவத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும்! “ஆவியில் நிறைந்து வாழ்ந்த மனிதன்!” என்ற பூரண மாதிரிக்கு உகந்தவர் இயேசு மாத்திரமே ஆவார். அவரது வாழ்க்கையை உற்றுப் பார்த்து, அவர் எங்ஙனம் இந்த பூமியில் வாழ்ந்தார் என்பதை நம் கண்கள் கண்டு விட்டால்.... ஆவியில் நிறைந்த ஜீவியத்தின் குணாதிசயங்கள் என்ன என்பதை மாசு மருவின்றி நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும்!

அவரது தாழ்மையில் வாழ்ந்திடலாம்!

தேவனுடைய அதிசயமான சிருஷ்டிப்பில், அவரின் மகத்துவத்தை இந்த உலகம் காண்கிறது (சங். 19:1). வான மண்டலங்களில் மனித புத்திக்கு விளங்காத முறையில் பல லட்சோபலட்சம் மைல்கள் இடைவெளியுடன், நட்சத்திர மண்டலங்கள் ‘கோடி மலரோ’ என ஜொலிக்கும்வண்ணம் சிதறி வைக்கப்பட்டுள்ளன! ஆனால், அதே நேரத்தில் இந்த பிரபஞ்சத்தில் உள்ள ஒவ்வொருபொருளும் கண்களுக்குப் புலப்படாத அணுக்களாலேயே படைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த நுணுக்கமான அணுவையும் கூட, அதைவிட மிக நுண்ணிய நூற்றுக்கணக்கான எலக்ட்ரான்கள் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன!!

நம் தேவன் எவ்வளவு மகத்துவமானவர்!

ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவின் சீஷர்களுக்கோ தேவனின் மகத்துவம், பிரதானமாய் இந்த அண்ட சராசரத்தின் அதிசயங்களில் காணப்படாமல், தேவனுடைய மைந்தன் தம்மைத்தாமே வெறுமையாக்கி... வீழ்ச்சியடைந்த நம் மனுக்குலத்தில் ஒருவராக நம்மைப் போன்ற மாம்சத்தில் வந்ததிலேயே காணப்படுகிறது!

“அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, சிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய் நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார், அவருடைய மகிமையைக் கண்டோம்” என்று அப்போஸ்தலர் யோவான் சொன்னார் (யோவான் 1:4). இதை ‘சிருஷ்டிப்பில் நாம் காண்கிற மகத்துவ மகிமையைக்காட்டிலும் பிரகாசமாய் ஜொலித்திடும் மகிமை!’ என்றும் நாம் வியந்து கூறலாம்.

ஆம், பரலோகத்தின் மகாராஜா வந்திறங்கி நம்மைப்போல் ஒருவராய் மாம்சத்தில் வாசம் பண்ணினார்! அவர் நமக்கு தயைகூடும் உபகாரியாய் வராமல்,

எல்லாவிதத்திலும் நம்மைப் போலவே முற்றிலும் ஒன்றித்தவராய் மெய்யான மனத்தாழ்மையுடன் வந்தார்!

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் மகிமையை அவர் செய்த ஆச்சரியமான அற்புதங்களைவிட அவருடைய மனத்தாழ்மையில்தான் அதிக அளவில் காண்கிறோம்! பரிசுத்தஆவியானவர், இயேசுவின் மனத்தாழ்மையின் மகிமையைத்தான் முதலாவது நமக்கு காண்பிக்க விரும்புகிறார். அந்த மனத்தாழ்மையில்தான் இயேசுகிறிஸ்துவின் அடிச்சுவடுகளை நாம் ‘முதலாவதாகக்’ கண்டு பின்பற்ற வேண்டும்.

இந்த பூமியில் ஒரு மனிதனாக, தெய்வீக தூய அன்பு நிறைந்த வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு முன்பாக, அவர் தன்னைத்தான் தாழ்த்தினார்! அதுதான் முதல்படி! அதுதான் “இயேசுவைப் போலவே நடக்க விரும்பும்” நமக்கும் முதல்படியாய் இருக்கிறது!!

இயேசு இந்த பூமிக்கு வருவதற்கு பல்லாயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்னால், அந்த யுக காலத்தில், தேவனால் படைக்கப்பட்ட தேவ தூதன் ஒருவன் இருந்தான்! அவன் அழகிலும் ஞானத்திலும் பூரணமாய் இருந்தான். அவன் தேவ தூதர்களுக்குத் தலைவனாகத் தேவனால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்தானத்தில் அவன் திருப்தியில்லாதவனாக, “பெருமையினால்” உந்தப்பட்டு, தன்னைத்தான் உயர்த்தி தேவனுக்கு மேலாகச் செல்ல எத்தனித்தான் (எசே. 28:11-17; ஏசா 14 : 12-15). இப்படித்தான், லூசிபர் என்று பெயர் கொண்ட அந்த தூதன், தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பிற்கு தன் “பெருமையினால்” பாவத்தைக் கொண்டு வந்தான். இதனிமித்தமே, லூசிபர் தேவனால் தள்ளப்பட்டு சாத்தனாய் மாறினான். ஆம், இந்த பிரபஞ்சத்தில் காணப்படும் ஒவ்வொரு பாவத்திற்கும், அக்கிரமத்திற்கும் ஆணிவேராய் இருப்பது ‘பெருமை’ தான்!!

ஆதாமை பாவத்திற்குள்ளாக்கியதே இந்த நரகத்தின் பெருமையேயாகும். ஒவ்வொரு ஆதாமின் பிள்ளையும் இப்பொழுது அதே வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டே பிறக்கிறது!

இந்த கொடிய பாதாளத்திலிருந்து மனிதனை மீட்கும் பொருட்டே இயேசு தன்னைத்தான் தாழ்த்தினார்! பாவம் லூசிபரின் பெருமையினால் ஆரம்பமானது போலவே, நம்முடைய மீட்போ இயேசுகிறிஸ்து ‘தன்னைத்தான் தாழ்த்தியதில்’ ஆரம்பமானது! நம்மிடத்தில் எவ்வளவு மனத்தாழ்மையிருக்கிறதோ, அவ்வளவே நம்மிடத்தில் கிறிஸ்துவின் சிந்தையும் இருக்கும், அதற்கு மிஞ்சி அல்ல...! கிறிஸ்துவின் சாயலாகக் கூடிய, ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்குப் பிழையில்லாத சரியான அளவுகோல் இதுதான்!!

பரலோகத்தின் மகிமையிலிருந்து இறங்கி பூமிக்கு இயேசு வந்ததே கூட “அவருடைய மகிமைக்கு” அற்புதமான சாட்சியாய் இருக்கிறது! ஆனாலும் மனுஷருமாய் காணப்பட்டே தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார்

என்றும் நமக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (பிலி. 2:8). ஆம்! அவர் “எல்லா விதத்திலும் தம்முடைய சகோதரருக்கு ஒப்பாக வேண்டியதாயிருந்தது” எனவும் எபிரெயர் 2:17 கூறுகிறது. தேவனுக்கு முன்பாக, எல்லா மனுஷரைப் போலவே அந்த ஸ்தானத்தை அவர் தெரிந்து கொண்டார்.

ஒரு மனிதனுக்கு, இனி வரவிருக்கும் நித்தியம் முழுவதும் பெற்று வாழும் உயர்ந்த குணம் மற்றும் ஒரே சந்தோஷம் என்னவாய் இருக்க முடியும்? தேவன் தம்முடைய வல்லமையையும் திவ்விய குணத்தையும் அவனுக்குள் தங்கியிருக்கும்படி ஒரு வெற்றுப் பாத்திரமாய் தன்னை தேவனுக்கு அவன் ஒப்படைப்பதில்தான் அடங்கியுள்ளது!

இதுதான், இயேசு பூமிக்கு வந்தபொழுது தெரிந்து கொண்ட “மனுஷரபமாய் காணப்பட்டு, தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார்” (பிலிப்பியர் 2:8) என வேதம் குறிப்பிடும் ஒப்பற்ற ஸ்தானம்!!

இந்த உலகத்தில் பிறந்தவர்களில் இயேசு ஒருவருக்குத்தான், தான் பிறக்கப்போகிற குடும்பத்தைத் தெரிந்தெடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது. ஏழ்மையான, செல்வாக்கில்லாத, பிரபல்யமில்லாத ஓர் தச்சுக் குடும்பத்தையே அவர் தெரிந்துகொண்டார்! “நாசேரத்திலிருந்து யாதொரு நன்மை உண்டாகக் கூடுமோ?” (யோ1:46) என்று ஜனங்கள் கேட்கிற அளவிற்கு நாகரீக முன்னேற்றமில்லாத ஒரு ஊரையே தெரிந்து கொண்டார்! யோசேப்பும் மரியாளும் ஒரு ஆட்டுக்குட்டியைத் தகனபலியாக கொடுக்கமுடியாத அளவிற்கு ஏழ்மையில் இருந்தார்கள்! (லூக்கா 2:22-24, லேவி12:8 உடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்).

இயேசுவுக்கு மாத்திரமே, தான் எவ்வித சூழலில் பிறக்க வேண்டும் என்பதைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் திறனிருந்தது. அப்படி எந்த இடத்தில் பிறக்க வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் இருந்தபோது கூட, அவரோ ஒரு மாட்டுக்கொட்டிலைத்தான் தெரிந்து கொண்டார்!

மனிதனோடு தன்னை முழுமையாக ஒன்றுபடுத்திக் கொண்டார். மனிதர்கள் எந்த இனம், குடும்பம், வாழ்க்கைத் தரம் உடையவர்களாய் இருந்தாலும், அடிப்படையில் யாவரும் சமத்துவம் உள்ளவர்கள் என்பதை இயேசு விகவாசித்தார்!

எனவேதான், கடைநிலையான சமூகத்திலிருந்து அவர் ஒரு மனிதனாக வந்தார். அவர் எல்லாருக்கும் ஊழியம் செய்யும்படி, எல்லாருக்கும் கீழானவராக வந்தார்!! மற்றவர்களுக்குக் கீழாக தன்னைத் தாழ்த்துகிறவர்கள்தான், அவர்களை வீழ்ச்சியிலிருந்து உயர்த்தவும் இயலும்!

பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்முடைய மனதைப் புதிதாக்கியே நம்மை மறுருபப்படுத்துகிறார் (ரோமர் 12:2). ஏனெனில், நம்முடைய சிந்தையில்தான் இயேசுகிறிஸ்துவைப் போன்ற தாழ்மையின் விதை விதைக்கப் படுகிறது. நம்முடைய செயல்கள் மூலமாகவோ அல்லது மற்றவர்கள் முன்பான நம் நடக்கையின் மூலமாகவோ அல்ல! நாம்

தனித்திருக்கிற வேளைகளில், நம்மைக் குறித்து நாம் என்ன நினைத்துக்கொள்கிறோம், மற்றவர்களோடு நம்மை நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதில் நாம் என்ன நினைக்கிறோம்? என்பதை வைத்தே நிச்சயித்துக் கொள்ள முடியும்.

நம்முடைய சொந்த நினைவில் நாம் உண்மையிலேயே நம்மைப்பற்றித் தாழ்மையான எண்ணம் கொண்டிருந்தால் மாத்திரமே...

...“மற்றவர்களை நம்மிலும் மேன்மையானவர்களாயும்” (பிலி. 2:3) “நம்மையோ, பரிசுத்தவான்கள் எல்லாரிலும் சிறியவர்களாயும்” (எபே.3:8) எண்ண முடியும். இயேசு தன் பிதாவுக்கு முன்பாகத் தன்னை ஒரு வெறுமையான மனிதனாகவே பாவித்தார். ஆகவேதான் பிதாவின் மகிமை முழுமையாக அவரிடத்தில் வெளிப்பட்டது!

இயேசுகிறிஸ்து தன்னைப் பிதாவுக்கு முன்பாக வெறுமையாக்கிய படியால், பிதா தன் வாழ்க்கையில் கட்டளையிட்ட எதற்கும் சந்தோஷமாய் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்து, முழு இருதயத்துடன் கீழ்ப்படியவும் முடிந்தது. இவ்வாறு, மரணபரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகித் தம்மைத் தாமே தாழ்த்தினார் (பிலி. 2:8). தேவனுக்கு முழுமையாய் கீழ்ப்படிதலே மெய்யான மனத்தாழ்மைக்கு அடையாளமாய் இருக்கிறது. தாழ்மையை நிரூபிக்க இதைவிட வேறு மாசில்லா பரிசோதனை வேறு இருக்கவே முடியாது!!

முப்பது வருடகாலம், இயேசுகிறிஸ்து தன் பூரணமில்லாத தாய்க்கும் வளர்ப்புத் தந்தைக்கும் கீழ்ப்படிந்து நடந்தார். இந்தகீழ்ப்படிதலே பிதாவின் சித்தமாயிருந்தது! யோசேப்பைவிட மரியானை விட இயேசுவுக்கு அதிகம் தெரியும். மேலும், அவர் பாவமில்லாதவருமாயிருந்தார்!! ஆனாலும் அவர்களுக்கு அவர் கீழ்ப்படிந்திருந்தார். ஆம், தன்னை ஒன்றுமில்லை என்று நினைக்கின்ற ஒருவனுக்கு, தனக்கு மேல் தேவன் வைத்திருப்பவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிவதென்பது எந்த விதத்திலும் கஷ்டம் இல்லை!

இயேசுகிறிஸ்து, வசீகரமில்லாத ஒரு தச்சுத்தொழிலையே தெரிந்து கொண்டார்! அவர் வெளியரங்கமாய் ஊழியத்திற்குப் பிரவேசித்த பொழுது, தன் பெயருக்கு முன்பாக ஒரு அந்தஸ்தான பட்டமும் வைத்திருக்கவில்லை. அவர் ‘பாஸ்டர் இயேசு’ வாகக் கூட இல்லையென்றால் அவர் ‘ரெவரண்ட் பாஸ்டர் இயேசுவாக’ இருந்திருப்பாரோ? மண்ணுக்குரிய ஒரு பட்டத்தையோ, ஸ்தானத்தையோ... தான் ஊழியம் செய்த ஜனங்களை விட தன்னை உயர்த்துகிறதையோ... அவர் ஒரு துளியும் விரும்பவில்லை.

ஒருமுறை அவரை இராஜாவாக்கிட ஜனக்கூட்டம் வளைந்துக் கொண்டபோது, அவர்களைவிட்டு தனியே போய்விட்டார் (யோ.6:25). தன்னை ‘மனித குமாரனாக’ மாத்திரமே அறியப்பட அவர்விரும்பினார்.

அவர் மனுஷருடைய கனத்தைத் தேடவும் இல்லை! மனிதர்கள் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதில் அக்கறை காட்டவும் இல்லை!!

அவர் பிதாவின் சமூகத்திற்கு முன்பாக மாத்திரமே வாழ்ந்தார். தன் வாழ்க்கை முழுவதும் மனிதரால் புறக்கணிக்கப்பட்டவராகவும்,

அவமதிக்கப்பட்டவராகவும் காணப்படுவதில் திருப்தியுள்ளவராய் இருந்தார்! பிதாவின் அங்கீகாரம் ஒன்றே அவரது இலக்காய் இருந்தது.

எப்பொழுதெல்லாம் அவர் ஒருவரைக் குணப்படுத்தினாலும் அல்லது அற்புதம் நடத்தினாலும் அதை ஒருவரும் அறியக்கூடாது என்பதிலேயே கவனம் செலுத்தினார். ஏனெனில் அவர் நடத்திய அற்புதங்கள் எல்லாம் தேவையுள்ள நபர்களுக்குச் செய்த இரக்கமுள்ள கிரியைகளே தவிர, தன்னுடைய ஊழியத்திற்குப் பயன்படுத்திய விளம்பர சாதாரியம் அல்ல! அவர் யவீரு என்பவனுடைய மகளை மரணத்திலிருந்து எழுப்பியபோதுகூட, அதை ஒருவருக்கும் அறிவிக்கா தபடிக்கு உறுதியாகக் கட்டளையிட்டார் (மாற்கு 5:43).

தான் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்குமுன், அந்தக் கடைசி இரவில் பாத்திரத்தில் தண்ணீர் எடுத்து சீஷர்களின் கால்களைக் கழுவிய செயல், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அவர் வாழ்ந்த விதத்திற்கு உவமான மாக இருந்தது. அவர் எல்லா மனிதருக்கும் ஊழியம் செய்யும் வேலைக் காரணாகவே காணப்பட்டார். சீஷர்களின் கால்கள் தூசி படிந்திருப்பதைக் கண்டு, அதிசீக்கிரமாய் தேவையை உணர்ந்து பாத்திரத்தை எடுத்து விட்டார்! அந்த செயலானது, வாழ்நாள் முழுவதும் அவர் பிறருக்காக எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதை துலாம்பரமாய் காட்டுவதாய் இருந்தது!

எதையாகிலும் செய்யும்படி பிறர் தன்னை கேட்க வேண்டும் என்று அவர் காத்திருக்கவில்லை! அவரோ, அந்த தேவையை உணர்ந்து பூர்த்தி செய்தார்!! அவ்வளவுதான்.

சமுதாயத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட கடைநிலையில் உள்ளவர்களிடம் கூட நெருக்கமாய் ஐக்கியப்பட்டு அவர்கள் மத்தியிலே “அவர்களுக்கு சரிசமமாய்” பழகினார். அவர் பாவமில்லாதவராயும் பூரணராயும் இருந்தபோதிலும், மற்றவர்களுடைய குறைவினிமித்தம் அவர்கள் மனம் சங்கடப்படும்படி அவர் நடந்துகொள்ளவேயில்லை. சீஷர்கள் மத்தியில் அவர் பழகினபோது “எஜமானுக்குரிய” தோரணையில் நடந்து கொள்ளவுமில்லை!

ஒரு மனிதன் என்ற முறையில், தன் சீஷர்களோடு கொண்ட ஐக்கியத்தின் பெலனை இயேசுகிறிஸ்து உண்மையிலேயே உணர்ந்த வராய் இருந்தார். தன் ஆத்துமா மரணத்துக்கேதுவான துக்கங்கொண்ட வேளையில், கெத்சமனே தோட்டத்தில் பேதுரு, யோவான், யாக்கோபு ஆகிய இவர்களைத் தன்னுடன் ஜெபிக்கும்படி இயேசு கேட்டுக் கொண்டார் (மத். 26:38). தான் ஒன்றுமில்லையென்பதையும், தான் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த மனிதத்தன்மையின் நிர்ப்பந்தமான பலவீனத்தையும் இயேசு நன்கு உணர்ந்தவராய் இருந்தார். அதில்தான் அவருடைய மகிமையான வாழ்க்கையின் இரகசியம் அடங்கியிருக்கிறது!

நம்முடைய ஒன்றுமில்லாமையையும் நிர்ப்பந்தமான நிலையையும் நாம் போதுமான அளவு உணராத காரணத்தினால்தான், தேவனுடைய

மகிமை நம்மிடத்தில் பிரகாசித்திடவில்லை. இயேசுகிறிஸ்துவோ நமக்குப் பாதையைக் காண்பித்திருக்கிறார்! ‘நம்மைத் தாழ்த்துவது’ என்பது நம்முடைய ஒன்றுமில்லாமையையும், மனிதர்கள் என்ற முறையில் நம் வெறுமையையும் நாம் உணர்ந்து அங்கீகரிப்பதுதான்!

இவ்வழிசென்று, தன்னைத் தாழ்த்துகிற எவனும் தேவனால் உயர்த்தப்பட்டு அவரோடுகூட மகிமையின் சிம்மாசனத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வான்! இயேசுகிறிஸ்து தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினபடியால், தேவன் அவரை சர்வத்திற்கும் மேலாக அவரை உயர்த்தினார் (பிலி.2:9). இவ்வாறாக, தாழ்மைப் பாதையில் அதிகதூரம் கடந்து சென்றவர்கள் மாத்திரமே, மகிமையில் இயேசுகிறிஸ்துவின் வலதுபுறமும் இடது புறமும் அமர்ந்திருப்பார்கள்!!

தன்னுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் இயேசுகிறிஸ்து கீழாகச் சென்று தம்மைத் தாழ்த்திக்கொண்டேயிருந்தார். அவர் பரலோகத்திலிருந்து கீழே இறங்கிவந்து ... மேலும், கல்வாரி சிலுவை வரைக்கும் கீழே கீழே போய்க் கொண்டேயிருந்தார்!! ஒருபோதும் அவர் எதிர்திசையில் போய் மேலே எழுந்துவர எத்தனிக்கவேயில்லை!!

இன்று இந்தப் பூமியில் இரண்டுவித ஆவிகளே செயல்படுகின்றன. ஒன்று சாத்தானின் (லூசிபரின்) ஆவி! அது ஜனங்களை மேலே மேலே போகச்செய்கிறது. அவர்கள் உலகத்தாராகவோ அல்லது “கிறிஸ்தவ சபைக்குரியவர்கள்” என்கூட சொல்லிக் கொள்கிறவர்களாக இருக்கலாம். மற்றொரு ஆவி, கிறிஸ்துவின் ஆவி. அது ஜனங்களைத் தம்முடைய குருவைப்போலவே கீழே கீழே நடத்துகிற ஆவி!

விதைக்கப்பட்ட கோதுமைமணியைப்போலவே இயேசுகிறிஸ்து கீழே போனார்! இன்று, அவருடைய மெய்யான “சீஷர்களை” இந்த குணாதிசயத்தைக் கொண்டுதான் நாம் இனம் கண்டுகொள்ள முடியும்!

இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய தாழ்மையின் மகிமை அவருடைய மரணத்திலும் அபரிதமாய் பிரகாசிக்கிறதை காண்கிறோம். இயேசுகிறிஸ்து கடந்து சென்ற விசாரணை போல ஒரு அநியாயமான வழக்கு விசாரணை இந்த வையகத்தில் ஒருபோதும் நடந்ததே இல்லை. ஆனாலும் அவர் காயப்படுதலுக்கும்; அவமானத்துக்கும்; அநியாயத்துக்கும்; நிந்தைக்கும் கேலிக்கும்; தன்னை ஒப்பு கொடுத்து அமைதியாய் இருந்தார். அவர் தன்னுடைய எதிராளிகளுக்குச் சாபத்தை கொடுக்கவுமில்லை! பழிவாங்குவேன் என்று பயமுறுத்தவு மில்லை! தேவதூதர்களின் உதவியை நாடவும் இல்லை!! தேவகுமாரன் என்ற முறையில் தனக்கிருந்த எந்த அதிகாரத்தையும் பிரயோகிக்காமல் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டவராய் நின்றிருந்தார்!

தனக்காகவே பிடித்துக்கொள்ளும் மானிட ‘இறுகின கைகள்’ என்பது மானிடவர்க்கத்தின் ஒரு அடையாளமாய் இருக்கிறது! ஆம், தங்களுடைய உரிமைகளையும் உடமைகளையும், வல்லமையையும்

இறுகப்பற்றிக்கொண்டவர்களாகவும், தாக்கப்படும்போது எதிர்த்து சண்டையிடுகிறவர்களாகவும்தான் மனித இனம் காணப்படுகிறது. இயேசுவோ மாறாக, திறந்த கைகளைக் காண்பித்து ஆணிகள் அறையப் பட்ட தன் உள்ளங்கையைத் விரித்தவராய் காணப்பட்டார். அவருடைய கைகள் எப்பொழுதும் திறந்ததாகவே இருந்தன! கொடுத்து, கொடுத்து கடைசியில் தன் ஜீவனையே கொடுத்தவராகக் காணப்பட்டார். இதுதான் உண்மையான மனத்தாழ்மை! இன்று தேவன் விரும்புகிற மனிதப் பண்பு இதுதான்!!

இயேசு கிறிஸ்துவின் மனத்தாழ்மையில், யாரையும் நியாயம் தீர்க்கும்படி தன்னை அவர் அனுமதிக்கவில்லை! தேவன் ஒருவரே மனிதர் யாவரையும் நியாயம் தீர்க்கிறவர்! எனவே பிறனை நியாயந் தீர்க்கிற எந்த மனிதனும், தேவன் ஒருவரே அமரக்கூடிய ஆசனத்தில் அமர்கின் றான்!! இந்த பூமியில் மனிதன் என்ற முறையில், “நான் ஒருவனையும் நியாயந் தீர்க்கிறதில்லை” (யோ.8:15) என்றே அவர் சொன்னார். நியாயத்தீர்ப்பு முழுவதையும் தன்னுடைய பிதாவிடத்திலேயே அவர் ஒப்புவித்து விட்டார். இங்கேயும், அவரது மனத்தாழ்மையின் மகிமையை நாம் காண்கிறோம்!

பிதா தனக்கு நியமித்திருந்த அவமானமான சிலுவை மரணத்திற்கு இயேசு தன்னை ஒப்புக்கொடுக்க மனப்பூர்வமாய் சம்மதித்தார். திட்டமிட்டு சிலுவையில் அறைந்த மனித கரங்களுக்கு அப்பால், தன்னுடைய பிதாவின் கரங்களை அவரால் காணமுடிந்தது! ஆகவேதான் “**பிதா கொடுத்த பாதீரத்தில்**” பானம்பண்ண விருப்பமுடையவராய் இருந்தார் (யோ. 18:11). இவ்வாறு, மரணபரியந்தம் அதாவது சிலுவையின் மரண பரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகி தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார் (பிலி. 2:8).

தேவனுடைய வார்த்தை சித்தரிக்கிற உண்மையான இயேசுகிறிஸ்து இவர்தான்! இன்றைய நவீனகால சுவிசேஷ்கர்கள், “சினிமா நட்சத்திரங்களைப் போல” புகழ் அடைந்திருக்கிறார்களே, அதுபோல இல்லை அவர்! ஆம், அவர் மனிதரால் அவமதிக்கப்பட்டும் நிராகரிக்கப் பட்டும் இருந்தார். அவருடைய அன்றைய உலகம் அவரை சிலுவையில் அறைந்து அவரை ஒழித்து கட்டியது! அன்றுவிட, இன்றைய உலகம் ஒன்றும் வித்தியாசமானதல்ல! அவருடைய சேஷன் ஒருவனாகிலும் குருவுக்கு மேற்பட்டவன் அல்ல! பிரபல்யமும், உலகத்தில் கனமும் பெற்று வாழும் ஒரு கிறிஸ்தவம், மெய்யான விசுவாச மார்க்கத்திற்கு போலியாகத்தான் இருக்கமுடியும்!

‘நான் சாந்தமும் மனத்தாழ்மையுமாய் இருக்கிறேன், என்னிடத் தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்’ என்று இயேசு சொன்னார் (மத்தேயு 11:29). ஆம், அது ஒன்றுமட்டும்தான் சேஷர்கள் தன்னிடத்தில் கற்றுக் கொள்ளும்படி இயேசு விடுத்த அழைப்பாகும். ஏனெனில் அது ஒன்றுதான் நம்மை அவரைப்போல் வாழும் மகிமையின் ஜீவியத்திற்கு நடத்தும் பாதையாகும்!

அவரது பரிசுத்தத்தில் வாழ்ந்திடலாம்!

தேவன் ஒளியாகவும் இருக்கிறார்! அன்பாகவும் இருக்கிறார்!! (1யோ.1:5;4:8). இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையில் தேவனுடைய ஒளியின் மகிமையும், அன்பின் மகிமையும் சீராக இணைந்தே பிரகாசிக்கிறது.

அவரின் பரிசுத்தத்தின் மகிமையை அதாவது தேவனுடைய ஒளியின் மகிமையையே வேதம் முதலாவதாக நமக்கு வலியுறுத்துகிறது.

‘பரிசுத்தம்’ என்பது மானிடர்க்கு சோதனைகள் மூலமாகவே வரமுடியும். ஆதாம் முதலில் நன்மை தீமை அறியாதவனாகத்தான் உருவாக்கப்பட்டான். தேவனோ, அவன் பரிசுத்தனாய் இருக்க விரும்பினார்! எனவேதான் அவன் சோதிக்கப்படும்படி அனுமதித்தார்!!

நன்மை தீமை அறியத்தக்க மரமானது தேவனால் படைக்கப்பட்டதே ஆகும். அது தன்னில்தான் தீமையுடையது அல்ல! அது ‘மிகவும் நல்லது’ என்று தேவன் சொன்ன ஒரு உலகத்தில்தான் இருந்தது (ஆதி. 1:31). ஆகிலும், அது தேவனால் விலக்கப்பட்டு, அதன்மூலம் ஆதாம் சோதிக்கப்பட்டு, அதற்கு அவன் எதிர்த்து நின்று...பரிசுத்தனாயிருக்க வாய்ப்பு அளிக்கிற ஒரு மரம்!

“நீங்கள் பலவிதமான சோதனைகளில் அகப்படும் போது. . . அதை மிகுந்த சந்தோஷமாக எண்ணுங்கள்” என்றே வேதம் சொல்லுகிறது (யாக்கோபு. 1:2). ஏனென்றால், அந்த சோதனைகளே தேவனுடைய பரிசுத்தத்திற்கு நாம் பங்காளிகளாக நமக்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கின்றன! (எபி.12:10). நாம் ஒன்றிலும் குறைவுபடாமல் பூரணராயும் நிறைவுள்ளவர்களாயும் இருக்கும்படியே சோதனைகள் நிகழ்கின்றன! (யாக்கோபு. 1:4).

நாம் இயேசுகிறிஸ்துவின் பரிசுத்தத்தின் மகிமையை தியானிக்கிற வேளையில், அவர் தேவனாய் இருந்தபோது

கொண்டிருந்த பரிசுத்தத்தைக் கவனிக்கப் போகிறதில்லை. ஏனெனில் அது நமக்கு மாதிரியாய் இருக்க முடியாது! நாம் அவரை “எல்லாவற்றிலும் தம் சகோதரருக்கு ஒப்பாக இருந்தவராயும்” “நம்மைப்போல் எல்லாவிதத்திலும் சோதிக்கப்பட்டு பாவமில்லாதிருந்த வராகவே” இப்போது பார்க்கிறோம் (எபி. 2:17; 4:15). இப்படித்தான் இயேசு நமக்கு முன்னோடியானார்! (எபி. 6:20). நாம் ஓட வேண்டிய ஓட்டத்தை நமக்கு முன்னால் ஓடி, நாம் பின்பற்றக்கூடிய ஒரு வழியைத் திறந்துவைத்தார். ஆகையால்தான் அவர் நம்மைப் பார்த்து “என்னைப் பின்பற்றுங்கள்” என்று சொல்ல முடிந்தது! (யோவான்.12:26). இவ்வாறு நமக்கு முன் ஓடிய அவரை நோக்கி நாமும்கூட ஓட்டத்தை பொறுமையாய், சோர்ந்துபோகாமல் அதைரியமடையாமல் ஓடிடமுடியும்!(எபி. 12:1-4).

எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் நேரக்கூடிய ஒவ்வொரு சோதனையையும் நாம் எப்படி சந்திக்கிறோமோ அப்படியே அவரும் சந்தித்தார்! இவ்வாறாகவே அவர் நம்மைப்போல் எல்லாவிதத்திலும் சோதிக்கப்பட்டார். எபிரேயர் 4:15-ல் சொல்லப்பட்ட இந்த உண்மை, யாரேனும் ஒருவர்கூட தவறாகப் புரிந்து கொள்ளமுடியாத, மிக வெளிப்படையான தெளிவான உண்மை! இதுவே, நம் எல்லோரையும் உற்சாகமூட்டுவதாய் உள்ளது!!

இன்று தேவன் நமக்கு கொடுக்கக்கூடாத எந்த ஒரு பெலனையும் இயேசு விசேஷமாய் பிரயோகப்படுத்தவில்லை. தன்னுடைய பிதாவாகிய தேவனால் தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையால் ‘ஒரு மனிதன் என்ற முறையில்’ சோதனையைச் சந்தித்து வெற்றி பெற்றார்!

தேவனுடைய கற்பனைகள் பாரமானவைகள் என்றும், மனிதனால் கடைப்பிடிக்க முடியாதது என்றும் சாத்தான் யுகயுகமாக காண்பித்திருக்கிறான். இயேசுகிறிஸ்து நம்மைப் போலவே மாம்சத்தில் வந்து, தன்னுடைய பூரணமான கீழ்ப்படிந்த வாழ்க்கையின்மூலம் சாத்தானின் அந்தப் பொய்யை வெளியரங்கமாக்கிவிட்டார்! இன்று நாம் சோதிக்கப் படுகிற எந்த சோதனையையும், நாம் கீழ்ப்படிய வேண்டிய எந்த கற்பனையையும் இயேசுகிறிஸ்து சந்திக்கவில்லையென்றால், அந்த விஷயத்தில் நாம் பாவம்செய்வதற்கு போக்குச் சொல்ல இடமுண்டு. மேலும் அந்த பூரண கீழ்ப்படிதலுள்ள வாழ்க்கையை, அவர் நம்மை போல பலவீனம் இல்லாத வேறு ஒரு மாம்சத்தில் வாழ்ந்திருந்தாலோ அல்லது நமக்குக் கிடைக்கக்கூடாத வல்லமையைக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தாலோ அவருடைய வாழ்க்கை நமக்கு முன் மாதிரியாகவும், சோதிக்கப்படுகிற வேளையில் நம்மை ஊக்குவிக்குகிறதாயும் இருக்க முடியாது! ஆனால் இயேசுகிறிஸ்துவோ ஒரு மனிதனாய் இந்த பூமியில் வாழ்ந்து, நமக்குத் தேவன் கொடுக்கிற அதே பெலத்தின்மூலம், வேத வார்த்தைகளில் நாம் பார்க்கிற அவருடைய பிரமாணங்களுக்கு நாம் கீழ்ப்படிய முடியும் என்று நமக்கு பயிற்சிசெய்து காண்பித்திருக்கிறார்!

நம்முடைய பலவீனங்களை குறித்து பரிதவிக்கக்கூடாத பிரதான

ஆசாரியர் நமக்கிராமல் எல்லாவிதத்திலும் நம்மைப்போல் சோதிக்கப்பட்ட பிரதான ஆசாரியரே நமக்கிருக்கிறார் (எபி.4:15). பாவமில்லாது வாழ்ந்த இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையானது, மனிதன் பரிசுத்த ஆவியானவரின் பெலத்தால் எல்லா பாவங்களையும் ஜெயிக்க முடியும் என்பதையும் இந்த உலகத்திற்கு காண்பிக்கிற நிரூபணமாய் இருக்கிறது. நாம் அவருக்குள் நிலைத்திருந்தால் அவர் நடந்தபடியே நாமும் இப்போது நடக்க முடியும் (1யோ.2:6). இதுவே வேத வார்த்தையின் வெளிப்படையான ஆணித்தரமான சாட்சியாகும்!

நாம் ஒவ்வொருநாளும் சந்திக்கிற எல்லா இச்சைகளின் பாவ ஈர்ப்பையும் இயேசுகிறிஸ்து சந்தித்தார். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் நேரிடக்கூடிய எல்லாச் சோதனைகளையும் சந்திக்கும்படியாகவே பிதா அவரை வழிநடத்தினார். இவ்வாறாகவே அவர் நம்முடைய தலைவராகவும் பிரதான ஆசாரியராகவும் ஆகும்படி ஆயுதம் தரிப்பிக்கப்பட்டார்!

சோதிக்கப்பட்ட அந்த எல்லா வேளைகளிலும் அவர் தன்னைத்தான் வெறுத்து மாம்சத்தின் இச்சைகளை அழித்தார்.

இவ்வாறுதான் அவர் எப்பொழுதும் ‘மாம்சத்தில் பாடுபட்டார்.’ வேதவசனம் அவரையே நமக்கு முன்மாதிரியாக காண்பிக்கிறது. கிறிஸ்து நமக்காக மாம்சத்தில் பாடுபட்டபடியால், நீங்களும் அப்படிப்பட்ட சிந்தையை ஆயுதமாகத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால் மாம்சத்தில் பாடுபடுகிறவன் இனி மாம்சத்திலிருக்கும் காலம் வரைக்கும் மனுஷருடைய இச்சைகளின்படி பிழைக்காமல் தேவனுடைய சித்தத்தின்படியே பிழைக்கத்தக்கதாகப் பாவங்களை விட்டு ஓய்ந்திருப்பான் (1 பேதுரு 4: 1, 2) என்றே வேதம் கூறுகிறது. தேவனுக்கு ஒரு காரியத்திலே கீழ்ப்படியாமல் வருகிற கேடு, நமக்கு நேரிடக்கூடிய எந்த கேட்டையும்விட பயங்கரமானது என்பதை இயேசு ‘மரணபரியந்தம் கீழ்படிந்த’ தன் வாழ்க்கையால் விளக்கிக் காண்பித்திருக்கிறார்.

பாவத்தின் கடைத்தொகையான சாராம்சம் என்னவென்றால், “ஒருவன் தன் சுயசித்தம் செய்வதுதான்.” அதுபோலவே, ஒரு மனிதனின் பரிசுத்தத்தின் சாராம்சம் என்னவென்றால் அவன் தன் சுயசித்தத்தை வெறுத்து “தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்வதுதான்.” இப்படித்தான் இயேசுகிறிஸ்து வாழ்ந்தார் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட வசனங்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன:

“எனக்குச் சித்தமானதை நான் தேடாமல் என்னை அனுப்பின பிதாவுக்குச் சித்தமானதையே தேடுகிறேன்” “என் சித்தத்தின்படியல்ல, என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்யவே நான் வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்தேன்” “பிதாவே இந்தப் பாத்திரம் என்னை விட்டு நீங்கக் கூடுமானால் நீங்கும்படிச் செய்யும். ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது” (யோ. 5:30; 6:38; மத்.26:39) என இயேசுவே குறிப்பிட்டுக் கூறினார்!

மாம்சத்தில் பாடுபடும் “சுயசித்தத்தை மறுப்பது” மிக அதிகமான பாடாய் இருந்தபோதிலும், இயேசு கிறிஸ்து தன் மனுஷீக சுயசித்தத்தை இடைவிடாமல் தன் பிதாவுக்கு பலியாக்கினார். “அவர் மாம்சத்திலிருந்து நாட்களில் பலத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம்பண்ணி, வேண்டுதல் செய்தார்.....” என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (எபி.5:7).

கெத்சமனே தோட்டத்தில் இயேசுகிறிஸ்து தன்னுடைய மூன்று சீஷர்களிடம், மாம்சம் பலவீனமானதென்றும் “காத்திருந்து ஜெபிப் பதினால்தான்” அதாவது, தேவ பெலனைப் பெற்றுக் கொண்டால்தான் சோதனையை மேற்கொள்ளமுடியும் என்று எச்சரித்தார்! தானும் அவ்விதமே ஜெபித்து மேற்கொண்டார்!!

கெத்சமனே தோட்டத்திற்குப் போகும் முன்னால், இயேசு தன்னுடைய சீஷர்களிடம், பிதாவானவர் கொடுக்கப்போகிற பரிசுத்த ஆவியானவரின் உதவியினால்..... தான் செய்த அதே கிரியைகளை அவர்களும் செய்யும் நாள் வரப்போகிறது என்று சொன்னார் (யோ.14:12,16). நம்மை இயேசு அற்புதம் செய்கிறவர்களாக அல்ல, பரிசுத்தர்களாக மாற்றவே வந்தார். ஆகவே இயேசு கூறிய கிரியைகள், பரிசுத்தத்தின் கிரியைகள்! பிதாவுக்குக் கீழ்படிந்த கிரியைகள்! அதே கிரியைகளை நாமும் செய்யமுடியும் என்றே வாக்குபண்ணினார்! ஆம், பெந்தெகொஸ்தே நாளில் சீஷர்கள் பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்பட்ட பிறகு அவர்களும் இயேசுகிறிஸ்து நடப்பித்த கீழ்படிதலின் கிரியைகளை நடப்பிக்கப் பெலனைப் பெற்றார்கள். இயேசுகிறிஸ்து பூமியிலிருந்த நாட்களில், அவர்கள் வியாதியைச் சுகமாக்கவும் பிசாசுகளைத் துரத்தவும் வேண்டிய பெலனைப் பெற்றிருந்தார்கள் (மத்தேயு 10:8). ஆனால் பாவத்தை மேற்கொள்ளக்கூடிய பெலனைப் பெறவில்லை! அதற்கு அவர்கள் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவியினால் அபிஷேகம் பெறும்வரைக்கும் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது!!

‘ஆவியின் நிறைவு’ இயேசுகிறிஸ்து செய்த கிரியையை, அதாவது தேவ சித்தத்தை நாம் செய்யும்படிக்கே (யோவான்.4:34) வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதுவே புதிய உடன்படிக்கைக்குட்பட்டவர்களுக்குரிய சிலாக்கியம்! “மாம்சத்தினாலே பலவீனமாயிருந்த நியாயப்பிரமாணம் செய்யக் கூடாததை தேவனே செய்யும்படிக்குத் தம்முடைய குமாரனைப் பாவமாம்சத்தின் சாயலாகவும் பாவத்தைப் போக்கும் பலியாகவும் அனுப்பி, மாம்சத்திலே பாவத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்தார் (ஜெயித்தார்!). மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிற நம்மிடத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறும்படிக்கே அப்படிச் செய்தார்” (ரோமர் 8:34) என வேதம் கூறுவதைப் பாருங்கள்.

இயேசுகிறிஸ்து சோதனையைச் சந்தித்து ஜெயித்ததில், நமக்குரிய முக்கியத்துவம் என்னவென்றால், அதன்மூலம் நாம் பின்பற்றக்கூடிய ஒரு வழியை அவர் நமக்கு திறந்து வைத்திருக்கிறார் என்பதுதான்! பரிசுத்த ஆவியானவர், இயேசுகிறிஸ்துவின் மகிமையை வேத வார்த்தையில்

நமக்குக் காண்பிக்கிறதோடு மாத்திரமல்ல, அவருடைய சாயலாய் நம்மை மாற்றவும் செய்கிறார் என ஏற்கனவே முதல் அதிகாரத்தில் நாம் கண்டோம்.

எபிரேயர் 10:19,20 வசனங்களில், இயேசுகிறிஸ்து திறந்துவைத்த மார்க்கம் ‘புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கம்’ என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. “நமது மாம்சமாகிய திரையின் வழியாய்ப் புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தை நமக்கு உண்டுபண்ணியபடியால் அந்த மார்க்கத்தின் வழியாய்ப் பிரவேசிப்பதற்கு அவருடைய இரத்தத்தினாலே நமக்குத் தைரியம் உண்டாயிருக்கிறது” என வாசிக்கிறோம்.

‘இயேசுவின் இரத்தத்தின் வல்லமை’ என்ற புத்தகத்தில் ஆன்ட்ரூ முரே மேற்சொன்ன வசனத்தைப் பற்றி எழுதும்போது இவ்வாறு எழுதுகிறார்: “இரத்தம், தேவனுடைய வீட்டிற்குள் பிரவேசிப்பதற்கு நமக்கு உரிமை அளிக்கிறது. ஜீவனுள்ள மற்றும் வாழ்விற்குள் நடத்துகிற மார்க்கமோ, நமக்கு வல்லமையை அளிக்கிறது! இந்த மார்க்கத்தை ‘தன் மாம்சத்தினால்’ உண்டுபண்ணினார் என்பது ‘அவருடைய இரத்தத்தினால்’ என்கிற அதே அர்த்தத்தில் சொல்லப் பட்டதல்ல. ஆம், இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகத் தன்னுடைய இரத்தத்தைச் சிந்தினார். இருப்பினும் அந்த விதத்தில் நாம் அவரைப் பின்பற்ற முடியாது. ஆனால் அப்படி இரத்தம் சிந்துவதற்கு அவர் நடந்த வழியிருக்கிறதே! மாம்சமாகிய திரையை அவர் கிழித்த... அந்த மார்க்கத்தில் நாம் அவரைப் பின்பற்றியே ஆகவேண்டும்!! அவ்வாறு அவர் திறந்து வைத்த அந்த மார்க்கம், இப்போது நாம் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் பிரவேசிக்கையில் நம்மை அந்த ஸ்தலத்திற்குள் ஈர்த்துக் கொள்கிற ஜீவனுள்ள வல்லமையைக் கொடுக்கிறதாய் இருக்கிறது! இந்த வார்த்தையின் மூலம் நாம் படிக்கவேண்டிய பாடம் என்னவென்றால், மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் பிரவேசிக்கிறவழி மாம்சமாகிய திரையைக் கிழித்ததின் மூலமாய்த்தான் உண்டானது என்பதுதான். ஆம், இயேசுகிறிஸ்துவின் விஷயத்தில் அப்படித்தான் இருந்தது. தேவனையும் நம்மையும் பிரித்த திரை இந்த மாம்சமே! பாவத்திற்குரிய வல்லமை இந்த மாம்சத்தில்தான் இருக்கிறது. ஆகவே, பாவத்தை எடுத்தெறிந்தால்தான் திரையை அசுற்றமுடியும். இயேசு கிறிஸ்து மாம்சத்தில் வந்தபோது அவர் அந்த திரையை “மரணத்தின்” மூலமாய்தான் கிழிக்க முடிந்தது. ஆகவே மாம்சத்தின் வல்லமையையும் பாவத்தின் வல்லமையையும் ஒன்று மில்லாமற் செய்வதற்கு, அவர் ‘மாம்சத்தைப் பலியாக்கி மரணத்திற்கு தன்னை ஒப்புக் கொடுத்தார்.’ இதுதான் அவருடைய இரத்தத்திற்கு மதிப்பையும் வல்லமையையும் கொடுத்தது! அவருடைய இரத்தத்தின் மூலம் ‘மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்தில்’ பிரவேசிக்க விரும்புகிற ஒவ்வொரு வருக்கும் இப்போது இதுவே சட்டமாயும் இருக்கிறது. எங்கு இயேசுவின் இரத்தம் வல்லமையாய் கிரியை நடப்பிக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் மாம்சம் மரணத்திற்குள்ளாவதும் தொடர்கிறது! மாம்சம் சாவதைத்

தவிர்க்கிறவன் எவனும், மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் பிரவேசிக்க முடியாது! மாம்சம் பலியாக்கப்பட வேண்டும். மரணத் திற்குக் கையளிக்கப்பட வேண்டும். மாம்சத்தின் பாவத்தன்மையை உணர்ந்து எவ்வளவாய் மரணத்திற்கு ஒரு விசுவாசி ஒப்புக்கொடுக்கிறானோ, அவ்வளவாய்தான் அவன் இரத்தத்தின் வல்லமையைப் புரிந்து கொள்வான். ஒரு விசுவாசி இதைத் தன்னுடைய சுய பெலத்தினால் செய்வதில்லை. அவன் இயேசுகிறிஸ்துவே உண்டுபண்ணின ஜீவனுள்ள மார்க்கத்தின் வழியாய் நடந்து வருகிறான்! ஜீவனைத் தரக்கூடிய இயேசு கிறிஸ்துவின் வல்லமை இந்த மார்க்கத்தின் வழியில்தான், கிரியை செய்கிறது. ஆம், இந்த கிறிஸ்தவனே, கிறிஸ்துவுடன் சிலுவையில் அறையப்பட்டு செத்தவனாகிறான்!! கிறிஸ்துவினுடையவர்கள் தங்கள் மாம்சத்தையும் அதன் ஆசை இச்சைகளையும் சிலுவையில் அறைந் திருக்கிறார்கள். இப்படி கிறிஸ்துவுடன் ஐக்கியப்பட்டுத்தான் நாம் திரையின் வழியாய் பிரவேசிக்கிறோம். என்னே, விந்தையான மகிமை யான வழி! ஆம், இதுவே ‘புதிதும் ஜீவனுமான வழி’! இயேசுகிறிஸ்து உண்டுபண்ணின ஜீவனைக் கொடுக்கிற வழி! இந்த வழியாக, நாம் இயேசுவின் இரத்தத்தின்மூலம் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் பிரவேசிக்க விடுதலை பெற்றிருக்கிறோம். இந்தக் கிழிக்கப்பட்ட மாம்சமாகியத் திரையின் வழியாய், மாம்சத்தின் மரணத்தின் வழியாய், தேவன் நம்மை ஆவியில் நிறைந்த வாழ்க்கைக்கு வழிநடத்துவாராக!! அப்போது மாத்திரமே நமக்கு, திரைக்கு அப்பால் தேவனுடன் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் குடியிருப்பு உண்டாயிருக்கும்!! மாம்சத்தின் ஒவ்வொரு பலியும், இரத்தத்தின் மூலம் நம்மை மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் இன்னும் கொஞ்சம் நெருங்கிச் சேர்க்கிறது” என மிக நேர்த்தியாய் விளக்கியுள்ளார்.

ஆலயத்தின் மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்தில்தான் கர்த்தருடைய மகிமை தங்கியிருந்தது. அந்த ஸ்தலத்துக்குள் நாம் பிரவேசிக்கவே இயேசு கிறிஸ்து, அவருடைய பரிசுத்தத்திற்குப் பாங்காளிகளாகும்படி அவரைப் பின்பற்றுகிற நமக்கு ‘ஒரு வழியைத்’ திறந்துவைத்தார். மாம்சமாகிய திரைக்கு அப்பால் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் முதலாவது பிரவேசித்து நம்முடைய முன்னோடியாய் அவர் திகழுகிறார் (எபி. 6:20). நாம் அவரையே கவனித்து, அவரையே பின்பற்றி, அவரையே நோக்கி ஓடக் கடவோம்!! (எபி.12:1,2).

மாம்சத்தில் சம்பவித்த மரணத்தின் மூலமாய்த்தான் தேவனுடைய மகிமை இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையில் வெளிப்பட்டது! நமக்கும் இதைத்தவிர வேறு வழியே இல்லை!!

ஆம், இந்த ‘இயேசுவின் மரணத்தை’ நம்முடைய சரீரத்தில் நாம் சுமந்து திரிந்தால் மாத்திரமே ‘இயேசுவின் அந்த தூய பரிசுத்த வாழ்க்கை’ நம்முடைய சரீரத்தில் விளங்கும்! (2கொரி.4:10).

பரிசுத்த ஆவியானவர் எப்படி இயேசுகிறிஸ்துவை நடத்தினாரோ அப்படியே நம்மையும் சிலுவைப் பாதையிலே நடத்திடுவார். இந்தப் பாதை

யில்தான் நாம் அவருடைய பரிசுத்தத்தின் மகிமையைப் பிரகாசிக்க வேண்டும். இப்படித்தான் இயேசுகிறிஸ்துவின் பாதையும் இருந்தது. அப்படியே, அவரைப் பின்பற்றுகிற நமது பாதையும் இருக்கும்!

நாம் தெய்வ சுபாவத்திற்குப் பங்காளிகளாகவும் அவரிடத்தில் காணப்பட்ட “அதே மகிமை” நம்மிடத்திலும் காணப்படும்படி செய்யவுமே இயேசுகிறிஸ்து வந்தார். இதை வலியுறுத்தியே, “ஜீவனுக்கும் தேவபக்திக்கும் வேண்டிய யாவற்றையும் அவருடைய திவ்விய வல்லமையானது நமக்கு தந்தருளினதுமன்றி.... திவ்விய சுபாவத்திற்குப் பங்குள்ளவர்களாகும் பொருட்டு மகாமேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத்தத்தங்களும் அவைகளினால் நமக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது” (2 பேதுரு 1:3,4) என கூறுகிறது.

இயேசுகிறிஸ்து நம்மைப்போலவே எல்லாவிதத்திலும் சோதிக்கப் பட்டார் என்று பார்த்தோம். நம்முடைய அன்றாட ஜீவியத்திலும் ‘சிந்தைப் பகுதியில்’ நம்மை பலமாய் தாக்குகிற சோதனைகளை நாம் சந்திக்கிறோமே! அப்படியேதான், இயேசுகிறிஸ்துவுக்கும் இந்த போரட்டம் நிச்சயம் இருந்திருக்கும். “ஆனால்” அவர் பாவஞ்செய்ய வில்லை, அந்தப்படியே நாமும் நடக்கமுடியும்!

இயேசுவின் சிந்தைவாழ்வில் அவர் ‘எல்லா’ கவலைகளுக்கும் பதட்டங்களுக்கும் பயங்களுக்கும் விடுதலையாகி வாழ்ந்தார். ஆம், அவர் உள்ளான மனுஷனில் பூரண இளைப்பாறுதல் கொண்டவராய் தன் பிதாவின்மேல் உள்ள நம்பிக்கையில் வாழ்ந்தார். நாமும்கூட அதே விசுவாசத்தைக் கொண்டு அப்படிப்பட்ட இளைப்பாறுதலில் பிரவேசித்து வாழ்ந்திட முடியும்! (எபி. 4:1-3).

இயேசுகிறிஸ்துவின் நடைமுறையும் பேச்சும் முற்றிலும் பரிசுத்தமானதாய் இருந்தது! அருவருப்பான வார்த்தைகளோ அல்லது வீணான எவ்வித வார்த்தைகளோ, அவருடைய உதடுகளிலிருந்து வெளிப்படவில்லை. மேலும், அவர் எப்பொழுதும் ‘சத்தியத்தையே’ பேசுகிறவராய் இருந்தார். அவருடைய வாயில் வஞ்சனை காணப்படவில்லை. அவரை யாரும் ‘நவீன ஸ்டைல்களைப்’ பற்றி பேசுவோ! மனதைக் கவரும் இன்றைய பேஷன்களைப்பற்றி பேசுவோ! எப்படி அதிகப் பணம் சம்பாதிக்க வழி என்பதைப்பற்றி பேசுவோ.... பெயரளவிற்குகூட பேச்சுக்கு இழுக்க முடியாது!! அவர் அதிலெல்லாம் நாட்டம் காட்டவே இல்லை. அவருடைய மனம் மண்ணுக்குரியவைகளை நாடாமல், மேலானவைகளையே தேடினது. அப்படியிருந்தும், அவர் உலகப் பொருட்களை உபயோகிக்கத்தான் செய்தார்! ஆனால் அவைகளை அவர் நேசிக்கவுமில்லை, அதில் பிடிப்புள்ள பற்று வைக்கவுமில்லை!

இயேசுவின் பரிசுத்தம் ‘உள்ளானதாய்’ இருந்தது. ஒருபோதும் அது வெளிப்படையான உணவு, உடை, ஒருவரோடொருவர் பழகுதல் ஆகிய காரியங்களில் வெளித்தோற்றமாய் அவரிடம் காணப்படவில்லை

ஒரு துறவியாகவோ, ஒரு வனவாசியாகவோ அவர் இருக்கவில்லை. அவர் அனுதினமும் பாடுள்ள உலகத்தின் மத்தியில் வாழ்ந்து, சாதாரண மாய் தன் சமுதாயத்தில் பிறர் உடுத்தியிருந்ததுபோலவே உடுத்தினார்! எல்லா மானிடர் போலவே போஜன பானம் பண்ணினார்! (லூக்7:34). இவ்வாறு ஸ்தோத்திரத்தோடே தேவன் படைத்தவைகளை அனுபவித்தார் (1 தீமோ.6:17). ஆனால், அவர் ஒருபோதும் போஜனப்பிரியராய் இருந்ததில்லை. நாற்பது நாள் உபவாசம் இருந்தும், பசி உண்டான போது கல்லை அப்பமாக தன் வல்லமையினால் மாற்றாதபடிக்குத் தன்னை அடக்கி ஆண்டார்!

அவர் மரக்க பக்தியான மக்களுடன் மட்டும் ஐக்கியம் கெள்ளாமல், பாவிகளுடனும் பழகினார்! ஆனாலும், தன்னை களங்கமில்லாமல் காத்துக் கொண்டார். இவ்வாறாக அவருடைய பரிசுத்தம் பிரதானமாய் உள்ளனதாகவே எப்போதும் இருந்தது!

இயேசு பாவத்தைமாத்திரம் விலக்கவில்லை தான் அனுபவிக்க உரிமைபடைத்த சுகபோகங்களைக்கூட மறுத்து விலகிநின்றார்! ஏனெனில், தன் பிதாவுக்கடுத்த காரியங்களை நிறைவேற்ற அவைகள் தடையாக இருப்பதை அவர் அறிந்திருந்தார்! (1 கொரி.6:12).

இயேசுகிறிஸ்துவின் பரிசுத்தம் தேவனுடைய வார்த்தையின்மீது கொண்ட காதலான அன்பிலிருந்து உருவானதாய் இருந்தது. அவர் ஒருமுறை ‘தேவனுடைய வார்த்தையைப் புனிதமான பொக்கிஷமாகக் காத்துக் கொண்டேன்’ என்றே கூறினார் (Living Bible யோ.8:55).

அவர், தேவனுடைய வார்த்தைக்குத் தன்னை எப்போதும் கீழ்ப்படுத்திக் கொண்டதாலும், வார்த்தையில் ஆவியானவர் தரும் வெளிப்பாட்டுக்காய் தாகமான தியானம் கொண்டிருந்ததாலும், தன் பன்னிரெண்டாவது வயதிலேயே தேவனுடைய வார்த்தையைத் தீர்க்கமாய் அறிந்திருந்தார்! அன்றிருந்த வேத சாஸ்திரத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்களைக்காட்டிலும் அதிகம் அறிந்திருந்தார். அதற்கு காரணம், அவர் ஆவியானவரின் வெளிப்பாட்டையே நாடித் தேடியதின் பலனாயிருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டின் மெய்யான தீர்க்கதரிசிகள் மோசே, எலியா, எலிசா, எரேமியா, யோவான்ஸ்நானகன் ஆகியோரைப் போலவே அவர் தன்னுடைய பிதாவின் கரங்களுக்குள் அடங்கியிருந்து கற்றுக் கொண்டார். அன்றிருந்த ‘வேதாகமக் கல்லூரி’ சென்று அவர் படிக்கவில்லை. ஆம், வேதாகமத்தில் உள்ள எந்த மெய்யான தீர்க்கதரிசியும் வேதாகமக் கல்லூரியிலிருந்து கற்று வரவில்லை!!

இயேசு தேவனுடைய வார்த்தையைப் படித்தார்! அதற்குக் கீழ்படிந்தார்!! எனவேதான் தேவனுடைய வார்த்தையானது அவர் கையில் ஒரு பலத்த ஆயுதமாக இருந்தது! சாத்தானுடன் அவருக்குண்டான போராட்டத்தில் மாத்திரமல்ல, அவருடைய பிரசங்க ஊழியத்திலும் கருக்கான பட்டயமாயிருந்தது! அவருடைய காலத்தில் இருந்த வேத

சாஸ்திரிகள், நியாயபிரமாணங்களில் டாக்டர்பட்டம் பெற்றவர்கள், ஆகியோருடைய பிரபல்யமான பாரம்பரியங்களுக்கு முற்றிலும் எதிரிடையாகவே அவருடைய பிரசங்கம் இருந்தது. பரிசேயர்களிடம் காணப்பட்ட மாய்மாலத்தையும் உலக சினேகத்தையும் அவர் வெளியரங்கமாக்கினார். வெளித்தோற்றத்தில் உபதேசத்தில் சரியாய் இருந்தபோதிலும், “நீங்கள் நரகாக்கினைக்கென்று கட்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள்” என்றார் (மத்.23:33). அதேபோல, சதுசேயர்களுடைய கலப்படமான உபதேசத்தையும், அவர்கள் வேத வசனத்தை தவறாய் புரிந்து கொண்டிருப்பதையும் வெளியரங்கமாக்கினார்! (மத்.22:23-33).

தன் பிரசங்கத்தின் மூலமாய், தான் பிரபல்யமாக வேண்டும் என்று இயேசு ஒருபோதும் நாடினதில்லை.

ஒரு அணுவளவு சத்தியத்தை விட்டுக்கொடுப்பதைக்காட்டிலும், கஷ்டத்தையும் பாடுகளையுமே மனரம்மியமாய் ஏற்றுக்கொண்டார்!!..... எப்படியாகிலும் சமாதானமும் ஒற்றுமையும் இருந்தால் அதுபோதும்! என்பதை அவர் நம்பவில்லை.

அவருடைய எதிராளிகள்கூட அவரிடத்தில் “நீர் சத்தியமுள்ளவரென்றும், யாரிடத்திலும் முகதாட்சணியம் இல்லாதவராகையால் எவரைக் குறித்தும் உமக்குக் கவலையில்லையென்றும் அறிந்திருக்கிறோம்” என்று ஒத்துக் கொண்டார்கள் (மத்.22:16).

இயேசுகிறிஸ்துவின் பரிசுத்தம், அவர் தேவனுடைய வீட்டின்மேல் வைத்திருந்த வைராக்கியத்திலும் காணப்பட்டது (யோவான் 2:14). பக்தியின்பேரால் பணம் சம்பாதிப்பதைப் பார்த்தபொழுது, நீதியுள்ள கோபத்தினால் பொங்கியெழுந்து, சவுக்கை உண்டுபண்ணி அவர் களைத் துரத்தினார். ஆகிலும் “கோபங்கொண்டாலும், பாவம் செய்யாதிருங்கள்” என்று வேதத்தில் நாம் காணும் கட்டளைக்கு உகந்தவராய் இருந்தார் (எபே.4:26). அதேசமயம், ரோமப் போர்ச் சேவகர்கள் இயேசுவை சவுக்கால் பிலாத்துவின் அரண்மனையில் அடித்தபொழுது அதைப் பொறுமையுடன் சகித்தார்!

தன்னைப் பாதிக்கக்கூடிய, தன்னைப்பொறுத்த எந்த காரியத்திலும் அவர் ஒருபோதும் கோபப்படவே இல்லை. அப்படி அவர் கோபப்பட்டிருந்தால், அது பாவமாயிருக்கும். அதேசமயம், தேவனுடைய வீட்டின் புனிதத்தைப் பற்றிய காரியத்தில் வித்தியாசம் பாரடடவும் அறிந்திருந்தார். அங்கே கோபப் படாமலிருந்தால் அது பாவமாகும்!

மக்கள் என்ன நினைப்பார்களோ, உணர்ச்சியிழந்து மாம்சத்திற்குப்பட்டு விட்டாரே என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்வார்களோ என்பதிலெல்லாம் அக்கறைசெலுத்தாமல், சவுக்கைப் பிரயோகித்தார். எந்த விஷயத்திலும் அவர் மனுவஷர் முன்பாக ஜீவிக்கவில்லை. அவர் பட்டயத்தைக் கொண்டு வந்தார்! (மத்தேயு.10:34). அதை அவர் தாராளமாய் உபயோகித்தார்!! அது வெட்டியது, காயப்படுத்தியது, புண்படுத்தியது, அப்படியாய்...

பிதாவின் மகிமை பரிசுத்தமாய் அவரிடத்தில் வெளிப்பட்டது!!

இயேசுகிறிஸ்துவின் பரிசுத்த வாழ்க்கை, இந்த உலகம் ஒருபோதும் கண்டிராத, அதிஉன்னதமான, ஒழுங்கும் அமைதியுமான, சந்தோஷமான, ஒரு வாழ்க்கையாய் இருந்தது. அதற்கு ஒரே காரணம், அவர் முழுமையாக தன் சுயத்தை வெறுத்து தேவனுடைய வார்த்தைக்கு முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்து வாழ்ந்தார்! என்பதேயாகும்.

வான மண்டலங்களின் நட்சத்திரங்களும் கோள்களும் விண்வெளியில் எப்படி பூரண ஒழுங்கும் கிரமமுமாய் நகர்கின்றன! அதைவைத்து, ஒரு வினாடியில் - அடங்கியிருக்கும் பின்ன அளவைக்கூட நாம் நுணுக்கமாய் கணக்கிட முடிகின்றது!! வான ஆராய்ச்சியாளர்கள், அப்படிப்பட்ட அந்த ஒழுங்கும் கிரமமுமான நகர்தலைவைத்து, ஒரு நட்சத்திரத்தின் அல்லது ஒரு கோளின் இருப்பிடம் எதிர்காலத்தில் 'ஒரு தேதியில்' எங்கே இருக்கும் என்றுகூட துல்லியமாக கணக்கிட்டு விடுகிறார்கள்!! அப்படிப்பட்ட அப்பழுக்கற்ற ஒழுங்கின் இரகசியம் என்ன? ஒன்றே ஒன்றுதான்! அவைகள், சிருஷ்டிகர் தங்களுக்கென்று நியமித்து வைத்து பாதையில், தேவனுடைய சித்தத்தின்படி நுணுக்கமாக சுற்றிவந்து கீழ்ப்படிவதால்தான்! ஆ, இது ஆச்சரியம்!!

எங்கெல்லாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் உண்டோ, அங்கே பூரணமும் அழகும் உண்டு. அதைப்போலவே எங்கெல்லாம் கீழ்ப்படியாமை உண்டோ, அங்கே அமைதியின்மையும் குழப்பமும் அருவருப்புமே காணப்படும்!

நிச்சயமாக, நட்சத்திரங்கள்கூட தேவனுடைய கற்பனைகள் நமக்கு மிக உகந்தவைகள்..... நன்மையானவைகள்..... அவைகள் ஒருபோதும் பாரமானவைகளோ, சஞ்சலப்படுத்துகிறவைகளோ அல்ல! என்ற உண்மைக்கு வாய்ப்பேசா சாட்சிகளாகத் திகழ்கின்றன!!

தேவபக்தியான வாழ்க்கையே இந்த உலகத்திற்கும், இனிவரும் உலகத்திற்கும் பிரயோசனமானது என்பதற்கு இயேசுவின் வாழ்க்கை சாட்சி அளிக்கிறது! (1 தீமோ.4:8). இவ்வுலகில் தேவபக்தியான மனுஷனைவிட ஒரு மனிதனும் சந்தோஷமாக, சமாதானமாக, திருப்தியாக, இருக்கவே முடியாது! நீதிமொழிகள். 14:27-ம் வசனம் கூறுகிறபடி “கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே ஜீவ ஊற்று” ஆகவேதான், இயேசுவும் “நாள்தோறும் கர்த்தரைப் பற்றும் பயத்தோடிகு” (நீதி.23:17) என்ற கற்பனைக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தார். அவருடைய பயபக்தியினிமித்தமே அவருடைய ஜெபம் கேட்கப்பட்டது என்று நமக்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (எபி.5:7). அவர், தேவபயத்தில் தொடர்ச்சியாய் வாழ்ந்தபடியால் பரலோகம் அவருக்கு எப்பொழுதும் திறக்கப்பட்டதாகவே இருந்தது. அவர் யூதர்களிடம் “நான் என் பிதாவைக் கனம் பண்ணுகிறேன்,” என்று சொன்னார் (யோ.8:44). இவ்வாறாக, “கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்” (நீதி.9:10) என்கிற வேத

வார்த்தையின் சத்தியத்திற்குச் சாட்சியாய் வாழ்ந்து அதை நிரூபித்தார்.

இயேசுகிறிஸ்துவின் ஜெபம், அவர் தேவகுமாரனாய் இருந்த படியால் தானாகவே கேட்கப்படவில்லை! மாறாக, அவருடைய தேவ பயத்தினிமித்தமே அவருடைய ஜெபம் கேட்கப்பட்டது (எபி.5:7). அதேபோல, அவர் ஆனந்த தைலத்தினாலும் ஆவியானவருடைய அதிகாரத்தினாலும் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டார். ஆம், அவர் தேவகுமாரனாய் இருந்தபடியால் அல்ல! அவர் அக்கிரமத்தை வெறுத்து நீதியை விரும்பினபடியால் அந்த பாக்கியத்தை பெற்றார்! (எபி.1:9). இயேசுவைப்போலவே நீதியில் தூய்மையான எந்த ஒரு மனிதனிடத்திலும் தேவன் தன்னையே ஒப்புக்கொடுக்க முடியும். இதுவே ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தின் இரகசியம்!!

இயேசுகிறிஸ்துவின் காலத்து மதவுலகம், தேவனுடைய பார்வைக்குப் பரிசுத்தமாய் வாழ்ந்த அவரது, பரிசுத்தத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை. அவருடைய பரிசுத்தம் அவர்களுடைய வெறுப்பைத்தான் தூண்டி விட்டது. இயேசுவோ அவர்களுடைய பாவங்களைப் பயப்படாமல் சுட்டிக் காண்பித்தார்! (யோ. 7:7).

எனவேதான், அவர் வெறுப்பையும் நிராகரிப்பையும் துரஷ்ணத்தையும் அனுபவித்து யூதமதத் தலைவர்களால் தள்ளிவைக்கப்பட்டார். கடைசியாக மரணத்தையும் அனுபவித்தார்! எல்லாவற்றிற்கும் காரணம், அவர் பரிசுத்தத்தைப் பிரசங்கித்தார்!! அவ்வளவுதான்.

“ஒளியானது உலகத்திலே வந்திருந்தும் மனுஷருடைய கிரியைகள் பொல்லாதவைகளாயிருக்கிறபடியினால் அவர்கள் ஒளியைப் பார்க்கிலும் இருளை விரும்புகிறதே அந்த ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. பொல்லாங்குசெய்கிற எவனும் ஒளியைப் பகைக்கிறான். தன் கிரியைகள் சுண்டிக்கப்படாதபடிக்கு ஒளியினிடத்தில் வராதிருக்கிறான்” என்றே இயேசுவும் கூறினார்! (யோவான் 3:19,20).

அன்று போலவே, இன்றைய கிறிஸ்தவமத உலகம் அப்படியேதான் இருக்கிறது! ஆம், சீஷன் குருவுக்கு மிஞ்சினவன் அல்ல. அவருடைய பரிசுத்தத்தின் மகிமை, இன்றைய குளிர்ந்துபோன கிறிஸ்தவ உலகத்தில் பலத்த வரவேற்பை ஒன்றும் கொண்டுவந்திடப் போவதில்லை. எந்த தேசமாயிருந்தாலும், “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவபக்தியாய் நடக்க மனதாயிருக்கிற யாவரும் துன்பப்படுவார்கள்” (2 தீமோ. 3:12). அந்த உபத்திரவம் இயேசுவுக்கு வந்ததுபோல, பிரதானமாக பக்திவேஷம் தரித்த மத உலகத்திலிருந்துதான் வரும்!

ஆகவே, ஆண்டவரைப் பின்பற்ற விரும்புகிற எந்த மனுஷனும் முதலாவது உட்கார்ந்து கணக்குப் பார்க்கட்டும்! அதன் பிறகு பாளையத்திற்குப் புறம்பே போய் அவருடைய நிந்தையைச் சமக்கட்டும்!! (எபி.13:13). அப்போது மாத்திரமே “இயேசுவின் பரிசுத்தம்” நமது பங்காய் மாறிட முடியும்!!

அவரது அன்பில் வாழ்ந்திடலாம்!

நாம் ஏற்கனவே எடுத்துரைத்த வசனத்தின்படி, தேவன் ஒளியாகவும் அன்பாகவும் இருக்கிறார்! முழுமையான ஒளியாகவும், முழுமையான அன்பாகவுமே தேவனுடைய மகிமை இயேசு கிறிஸ்துவினிடத்தில் காணப்பட்டது. ஆகவே ஒளியையும் அன்பையும் பிரிக்க முடியாது! மெய்யான பரிசுத்தம், அன்பால் நிறைந்தது! மெய்யான அன்பு, பூரணமான பரிசுத்தம் நிறைந்தது! நாம் விளங்கிக் கொள்வதற்காக மாத்திரமே இவை இரண்டினையும் பிரித்து, பகுத்து தியானிக்கிறோம்!

தான் பரிசுத்தவான் என்று சொல்லிக்கொள்கிற ஒருவரிடத்தில் திவ்விய அன்பு காணப்படாவிட்டால், அவரிடத்திலுள்ள பரிசுத்தம் பரிசேயத்தனமான 'நீதியே' ஒழிய, மெய்யான பரிசுத்தம் அல்ல! அது போலவே தன்னிடத்தில் எல்லோரிடமும் காட்டும் அன்பு இருக்கிறது என்ற சொல்லிக்கொள்கிறவரிடத்தில், நீதியும் பரிசுத்தமும் காணப்படாவிட்டால் அவர்களும் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள்தான்!! இன்னும் அனேகர், தங்களிடத்திலுள்ள மேலோட்டமான 'காதல் ஈர்ப்பின்' மாம்ச உணர்வுகளைக்கூட தெய்வீக அன்பாக தவறாய் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பரிசேயர்களிடத்திலோ, உலர்ந்த வறட்சியான 'நீதி' தான் காணப்பட்டது. அவர்கள் கடினமான, உயிரற்ற எலும்புக்கூடுகளைப் போலவே இருந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் சத்தியம் கொஞ்சம் காணப்பட்டது! ஆனால், அது கோணலாயும் ஒவ்வாததாயும் இருந்தது!!

இயேசுகிறிஸ்துவினிடத்தில் சகல சத்தியமும் இருந்தது! அந்த பரிசேயர்களைவிட, தேவ பிரமாணத்தின் ஒவ்வொரு எழுத்திற்காகவும் வைராக்கியமாய் இருந்தார்! ஆனால் அவரோ, ஈரம் இல்லாத எலும்பாய்

இல்லை! தேவன் விரும்புகிறபடி, மனிதர்களுக்கு எப்படி எலும்புகள் மாமிசத்தால் போர்த்தப்பட்டுள்ளதோ, அப்படியாக ஒளி அன்பால் போர்த்தப்பட்டு இருக்கவேண்டும்!!

அவர், சத்தியத்தை பேசினார் (எபே.4:5). அவருடைய வார்த்தை அதிகாரமுடையதாயும் இருந்தது.... ஆனால், அதே சமயத்தில் கிருபை பொருந்தினதாகவும் இருந்தது!! (லூக்.4:22,36).

இயேசுவினிடத்தில் காணப்பட்ட “இந்த மகிமையைக்” கொடுக்கவும், நம் மூலமாய் வெளிப்படுத்தவுமே தேவன் விருப்பமாய் இருக்கிறார்!

தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார். அவர் அன்பாய் ‘நடக்கிறார்’ என்று சொல்லப்படவில்லை. தன் முழு ஜீவியத்திலும் இயல்பாகவே அன்பாய் இருக்கிறார். இயேசுவினிடத்தில் வெளிப்பட்ட தேவனுடைய மகிமை இதைத் தெளிவாய் காண்பிக்கிறது. இயேசுகிறிஸ்து அன்பான நடக்கை உடையவராய் மாத்திரம் காணப்படவில்லை. அவர் நன்மை செய்கிற வராய் சுற்றித் திரிந்தார் (அப்.10:38) என்பதும் உண்மைதான். ஆகிலும், அவையாவும் அவரது ஆளத்துவம் முழுமையும் ஆண்ட அன்பின் வெள்ளத்திலிருந்து பிரவாகித்தவைகளேயாகும்!

மனத்தாழ்மைக்கும், பரிசுத்தத்திற்கும்போலவே, அன்பு உதிக்கும் இடமும் நம்முடைய உள்ளான மனுஷனிலிருந்துதான்! ஆவியினால் நிரப்பப்பட்ட மனிதனின் உள்ளத்திலிருந்தே ஜீவத்தண்ணீர் உள்ள நதிகள் ஓடும் (யோ7:38,39). நம்முடைய வார்த்தைகள், செய்கைகள், ஆளத்துவம் (Personality) யாவற்றுக்கும்... நம்முடைய எண்ணங்களும் நோக்கங்களும் (attitudes) ஒரு வாசனையை வெளிப்படுத்துகின்றன. மற்றவர்கள், வெகு சுலபமாய் இந்த வாசனையைக் கண்டு கொள்ளமுடியும். நம்முடைய எண்ணங்களும் நோக்கங்களும் பிறரிடத்தில் குற்றம் கண்டுபிடிக்கிறதாயும், தன்னலம் உடையதாயும் இருக்கும்போது, நம்முடைய அன்பான வார்த்தைகளோ செய்கைகளோ ஒன்றுமில்லாமல்தான் இருக்கும்! எனவேதான் “தேவன் உள்ளத்தில் உண்மையிருக்க விரும்புகின்றார்!...” (சங்.51:6) என வேதம் கூறுகிறது.

எல்லா மனிதர்களுக்கும் இயேசு பெரும் மதிப்பு கொடுத்து, அவர்கள் எல்லோரையும் மதித்தார். அறிவாளிகளையும் பண்புள்ளவர்களையும் தெய்வ பக்தியுள்ளவர்களையும் மதிப்பது மிகவும் எளிது. கிறிஸ்துவுக்குள் நம்முடைய சக விசுவாசிகள் எல்லோரையும் நாம் நேசிக்கும்போது, நாம் மிகப்பெரிய உச்சக்கட்டத்துக்கு வளர்ந்து விட்டது போலவும் நம்மை எண்ணக்கூடும்! ஆனால், “எல்லா மனிதரிடத்திலும்” அன்புசார்ந்த இயேசுவினிடத்தில்தான் தேவனுடைய மகிமை பிரதிபலித்தது. இயேசு ஒருபோதும் பிறருடைய ஏழ்மையையோ, அறியாமையையோ, அவலட்சணத்தையோ, பண்பாடற்ற தன்மையையோ வைத்து அவர்களை அவமதிக்கவில்லை! ஏனெனில், இந்த முழு உலகமும் அதிலுள்ள யாவும் சேர்ந்து ஒரு மனிதனுடைய ஆத்துமாவுக்கு

ஈடானது அல்ல என்றே இயேசு குறிப்பிட்டார் (மாற்கு 8:36). அப்படித்தான் அவர் மனிதர்களுக்கு மதிப்புக்கொடுத்தார்..... ஆகையால் தான், அவர் எல்லா மனிதரிடத்திலும் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கமுடிந்தது! அவர், மனிதர்களை வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களாகவும் சாத்தானால் கட்டுண்டவர்களாகவும் கண்டு, அவர்களை விடுதலை ஆக்கும்படியே தவிப்படைந்தார்!

மனிதர்கள் தங்களுடைய பாவப் பிடியிலிருந்து விடுதலையாகும் படிக்குச் செலுத்தவேண்டிய இறுதியான விலைகிரயத்தைச் செலுத்துகிற அவருடைய விருப்பம், அன்பிலிருந்து பிறந்த பெரிய தவிப்பாகவே இருந்தது. இப்படியாக மனிதர்களுடைய பாவத்திலிருந்து அவர்களை இரட்சிக்கும்படிக்கு மனிதர்களுக்காக மரிக்கவும் அவர் தயாராய் இருந்தபடியால், பாவத்தை வல்லமையாய் எதிர்த்துப் பிரசங்கிப்பதற் குரிய உரிமையைச் சம்பாதித்தார்! நாமும்கூட, பிறர் பாவத்திலிருந்து விடுதலை அடையும்படி அவர்களுக்காக மரிக்கவும் கூட ஆயத்த மில்லாதிருந்தால், அல்லது குறிப்பிட்ட பாவத்தை நம்முடைய மாம்சத் தில் நியாயம்தீர்த்து ஜெயித்திராவிட்டால், அந்தப் பாவத்தை எதிர்த்து பிரசங்கிப்பதற்கு ஒரு உரிமையும் நமக்கு கிடையாது. ஆம், ‘அன்புடன் சத்தியத்தைப் பேசுதல்’ என்பதற்குரிய அர்த்தம் இதுதான் (எபே.4:15).

நாம் பேசுகின்ற வார்த்தைகளில் உள்ள அன்பின் வெப்பம்தான், தேவனுக்கென்று மகிமையான கனிகளைப் பிறரிடத்தில் தோற்றுவிக்கிறது! ஓர் முதிர்ச்சியடைந்த பரிசுத்தவான் கூறும்போது, “பூமியின் இரு துருவங்களில் தேவைக்கு அதிகமான வெளிச்சத்தைக் காண்கிறோம். ஆனால், வெப்பம்இல்லாததால் அங்கு ஒன்றும் முளைப்பது இல்லை!

கிறிஸ்துவினுடைய சத்தியத்துடன் சேர்ந்துள்ள கிருபை, ஒருவர் பேசுவதில் காணப்படாத பட்சத்தில் அது அவருக்கு சுய கேட்டைத்தான் கொண்டுவரும்!

ஆகையால், ஜனங்களை வெறும் சத்தியத்தால் இடிக்கக்கூடாது. அன்பில்லாத சத்தியத்தைக்குறித்த அறிவு..... சத்தமிடுகிற வெண்கலம் போலவும் ஓசையிடுகிற கைத்தாளம் போலவும் இருக்கும்.” என அந்த பரிசுத்தவான் ஆணித்தரமாகக் கூறினார்.

உலகப் பொருட்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உள்ள மதிப்பை இயேசுகிறிஸ்து சரியாக ஒப்பிட்டார். ‘மனிதர்கள்’ நேசிக்கப்படுவதற் காகவும் ‘பொருட்களோ’ உபயோகப்படுத்தப்படவும் படைக்கப் பட்டன! என்று அவர் அறிந்திருந்தார். உலகத்திலோ பாவத்தின் விளைவாக, இந்த ஒழுங்கு அலங்கோலமாகி பொருட்கள் நேசிக்கப் படவும்! மனிதர்களையோ தங்கள் சொந்த நலனுக்காக உபயோகப் படுத்தப்படவும்! பாடுபடுகிறார்கள், இது துயரம்!!

இயேசுவோ பொருட்களைவிட மனிதர்களை மிகவும் முக்கிய மானவர்களாகக் கண்டிருந்தார். அவர்களை அவர் பெரிதும் நேசித்து அவர்களுடன் அவர் ஒன்றாகக் கலந்து “நாம் விரும்பப்படத்தக்கவர்கள்” என்று

உணரும்படிச் செய்தார். அவர்களுடைய பாரத்தை பகிர்ந்து கொண்டு, வாழ்க்கைப் போரட்டத்தில் தோற்றுப் போயிருந்தவர்களுக்கு உற்சாகத்தையும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அன்பான வார்த்தைகளையும் சொல்லி அவர்களைத் தேற்றினார்.

அவர் ஒருபோதும் ஒரு மனிதனையும் வீணராக எண்ணியிருக்க மாட்டார். அவர்கள் அறியாமை கொண்டவர்களாகவும், கரடுமுரடானவர்களாகவும் இருந்தாலும், அவர்கள் நித்தியத்திற்குரிய சிருஷ்டிப்புகள்! மீட்கப்படவேண்டியவர்கள்! என்று அறிந்திருந்தார். மாறாக, பொருட்களையோ ஒன்றுமில்லாததாகக் கண்டார். அநித்தியமான உலகப் பொருட்கள் மற்றவர்களுடைய பிரயோசனத்திற்கு உபயோகப் பட்டாலொழிய, அதற்கு மதிப்பு இல்லை. ஒருவேளை, ஒரு குழந்தை இயேசுகிறிஸ்துவின் தச்சுக்கூடத்தில் நுழைந்து அதிக விலையுள்ள ஒரு பொருளை உடைத்திருக்குமானால், அது அவரை ஒரு சிறிதும் பாதித்திருக்காது. ஏனெனில் அந்தப் பொருளைவிட அந்தக் குழந்தையே அதிக விலைமதிப்புள்ளது. அவர் ஜனங்களை நேசித்தார், பொருட்களையல்ல! பொருட்களையோ மற்றவர்களுக்கு உதவவே உபயோகப்படுத்தினார்!!

தேவன் பார்க்கிறவிதமாகவே நாமும் எல்லாவற்றையும் பார்க்கும் படிக்கே பரிசுத்தாவியானவர் நம்முடைய மனதை புதிதாக்குகிறார் (கொலே.1:9). ஒரு மனிதனை நேசிப்பதென்பது, தேவன் அவனை எப்படி இருக்க விரும்புகிறாரோ? அப்படியே பார்த்து நேசிப்பதுதான் மெய்யான நேசம் என டாஸ்ட்வோஸ்கி என்ற பரிசுத்தவான் கூறினார்.

தேவன் தம்முடைய ஜனத்தில் சந்தோஷமாய் மகிழ்ந்து, அன்பின் நிமித்தம் அமர்ந்திருப்பார்! என செப்பனியா .3:17 கூறுகிறது. அப்படியே இயேசுவும் தேவனுடைய ஆவியில் நிறைந்திருந்தபடியால், பிள்ளைகளிடத்தில் பிதா கொண்டிருந்த சந்தோஷத்தை அவரும் பகிர்ந்து கொண்டார்! நம் மனம் புதிதாகிறதினாலே, தேவன் மனிதர்களைப் பார்க்கிறதுபோலவே பார்த்திடப் பழகியவர்களுடைய நிலையும் அப்படித்தான் இருக்கும்!! மனிதர்களைப்பற்றிய இயேசுகிறிஸ்துவின் சிந்தனை, எப்பொழுதும் நிலைகொண்ட அன்பாகவும், ஒருபோதும் அவர்களுடைய தோற்றத்தின்படியோ, பண்பு அறியா நாகரீகத்தின்படியோ குற்றம் கண்டு பிடிக்கிறதாக இல்லை.

ஆகையால்தான், அவருடைய ஆவியில் உள்ள கசுந்த வாசனையினாலே பாமரமக்களும் அவர் சொல்வதைக் கேட்க சந்தோஷமாய் வந்தார்கள்!

நாம் பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்படும் பொழுது, இப்படிப்பட்ட அன்பைத்தான் தேவன் நம்முடைய இருதயத்திற்குள் வெள்ளமாய் பாய்ச்சுகின்றார் (ரோமர்.5:5).

வியாதியஸ்தர்களையும், தேவையில் உள்ளவர்களையும், பசியாய் உள்ளவர்களையும், மெய்ப்பனில்லாதவர்களையும் குறித்து எப்பொழுதுமே

இயேசு மனதுருக்கம் உடையவராய் இருந்தார். அவர்களுடைய சூழ்நிலையில் தன்னை வைத்துப் பார்த்து உணர்ந்தபடியால், அவர்களைத் தேற்றுவதற்கும் அவரால் முடிந்தது. நாம் மற்றவர்களுடைய துயரத்தில் எவ்வளவாய் ஒன்றறக் கலக்கிறோமோ அவ்வளவாய்த்தான் அவர்களை ஆறுதல் படுத்தமுடியும்! இவ்வாறு பிறருடைய சூழ்நிலையில் தன்னை வைத்துப் பார்த்து வாழ்ந்தபடியால், அவர்களுடைய பிரச்சனைகளை நன்கு உணர்ந்து, அவர்கள் வாய்விட்டுச் சொல்லாத தேவையையெல்லாம் கூட அவர் அறியக்கூடிய உணர்வு உடையவராயிருந்தார். ஒரு சமயம் தேவையுள்ள ஒரு மனிதனின்மேல் இரக்கமாயிராத மனிதர்களைக் கண்ட அவர், பெரிதும் விசனப்பட்டார்! (மாற்கு. 3:5).

மனிதர்களுடன் அவர் பழகும்போது தன்னுடைய சுயத்திற்கு எப்போதும் மரித்தவராகவே காணப்பட்டார். ஆகவேதான் மற்றவர்கள் தனக்குச் செய்த, சொன்ன எதைக்குறித்தும் அவர் மனத்தாங்கல் அடையவில்லை. மற்றவர்கள் தனக்கு எதுவும் செய்யவேண்டும் என்று அவர் ஒருபோதும் எதிர்பார்க்காததால், பிறர் தனக்கு ஒன்று செய்யத் தவறிவிட்டார்கள் என்ற மனத்தாங்கல் அவருக்கு ஏற்படவில்லை! அவர் ஊழியம்கொள்ள வராமல், ஊழியம் செய்யவே வந்தார்!!

அவர் அனுதினமும் சிலுவை சுமந்தபடியினால், பிறர் எவ்வளவு மதியீனமாய் அல்லது கரடுமுரடாய் நடந்து கொண்டாலும் ஒரு போதும் அவர் எரிச்சல் அடையவே இல்லை. பிறர் தாமதமாய் செய்கிற காரியம், சுத்தமின்மை, ஒழுங்கின்மை, கவனமின்மை அவரை பொறுமை இழக்கச் செய்யவோ இல்லை! ஃபெனிலன் என்ற பரிசுத்தவான் “பூரணமுள்ள மனிதன் பூரணமில்லாத மனிதர்களை எளிதாய் சகித்துக்கொள்வான். பூரணமில்லாத மனிதன் மாத்திரமே பூரணமில்லாத மனிதன் சகித்திட மாட்டான். பொறுமையே, நாம் பிறரிடத்தில் அன்பாய் இருக்கிறோம் என்பதற்குரிய பெரிதான அறிகுறி,” என எடுத்துரைக்கிறார்!

இதுபோலவே, இயேசுகிறிஸ்துவின் பேச்சிலிருந்தும் அவரது அன்பின் மகிமையை நாம் காண முடிகின்றது.

இயேசு ஒருபோதும் பிறரை இழிவாய் பேசியதில்லை! அல்லது பிறர் புண்படும்படி நகைத்தோ, பேச்சுவாக்கில் யாதொன்றும் தீமையாகவோ சொல்லவில்லை!! பிறர் மனதைப் புண்படுத்துகிற நாகுக்கான எந்தப்பேச்சும் அவர் பேசவில்லை. தன் சீஷர்களின் குறைகளை அவர்களுடைய முதுகுக்குப் பின்னே யாரிடமும் சொன்னதில்லை! மெய்யாகவே, யூதாணை அவர் மூன்று வருட காலத்தில் மற்ற பதினோரு சீஷர்களிடத்தில் ஒருபோதும் காட்டிக்கொடுக்கவே இல்லை. அந்த கடைசி இராப்போஜனத்தில்கூட, மற்ற 11- பேருக்கும் அவரை காட்டிக் கொடுக்கிறவன் யாரென்று யூகிக்க முடியாமலேதான் இருந்தது.

இயேசு, தன்னுடைய நாவால் பிறரை உற்சாகப்படுத்தி, கண்டித்து,

இப்படியாய் தன் நாவைத் தேவனுடைய கரத்தில் ஜீவனுள்ள கருவியாக இருக்கும்படியே வைத்திருந்தார். இளைப்படைந்தவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லும்படிக்கும் (ஏசா.50:4) அதேசமயம் பெருமையான அகங்காரிகளை வெட்டி வீழ்த்தவும் தன் நாவைப் பயன்படுத்தினார் (ஏசாயா.49:2).

நூற்றுக்கதிபதியின் விசுவாசத்தையும், கானானிய ஸ்திரீயின் விசுவாசத்தையும், இயேசுகிறிஸ்து எல்லாருக்கும் முன்பாகப் பாரட்டிய போது அவர்கள் எவ்வளவாய் உற்சாகமடைந்திருப்பார்கள்! (மத்.8:10; 15:28). தனது அன்பிற்காகப் பாரட்டப்பட்ட பாவியாகிய ஸ்திரீயும் (லூக்.7:47), விலையேறப்பெற்ற நளதத்தைச் செலவழித்த பெத்தானிய மரியாளும் இயேசுகிறிஸ்து பேசிய வார்த்தைகளை ஒருபோதும் மறந்திருக்க மாட்டார்கள்! (மாற்கு.14:6).

இயேசு, பேதுருவினிடத்தில் ‘அவனுக்காக தான் ஜெபிப்பேன்’ என்று உறுதியளித்தபொழுது, பேதுரு எவ்வளவாய் பெலப்பட்டிருப்பார் (லூக்கா.22:32). அந்த ஒருசில வார்த்தைகள் எவ்வளவு உற்சாகத்தையும் பெலனையும் கொடுத்தன!

ஏசாயா 50:4-ல் சொல்லப்பட்டபடி, இயேசு அனுதினமும் அவருடைய பிதாவினுடைய சத்தத்தைக் கேட்டு இளைப்படைந்த வனுக்குச் சமயத்திற்கேற்ற வார்த்தை சொல்ல கற்றுக் கொண்டார்! ஆகையால், அனுதினமும் அவருடைய வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்ட எல்லா மனிதர்களும், சோர்ந்துபோயிருந்த தங்களுடைய ஆவியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டார்கள்!!

இயேசுவினிடத்திலிருந்த நீதி அவருக்கு முகவாடலைக் கொடுக்கவில்லை! மாறாக, அவர் ஆனந்த தைலத்தினால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டார்!! (எபி.1:9). அவர் சிலுவைக்குப் போகும்முன்னே தம்முடைய சீஷர்களிடத்தில் ‘என்னுடைய சந்தோஷம் உங்களில் நிலைத்திருக்கும் படிக்கு இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன்’ (யோ.15:11) என்று சொல்லும் அளவிற்கு, அவருடைய “அந்த கடின சூழ்நிலையிலும்” மகிழ்ச்சி வழிந்தோடினது. இப்படியாய், அவர் எங்கு சென்றாலும் தன் சந்தோஷத்தை, சந்தோஷம் இல்லாதவர்களுக்கும் சஞ்சலமுற்றவர்களுக்கும் கொடுக்கிறவராய் இருந்தார்! அவர் எல்லா மனிதரிடமும் சாந்தமாய் நடந்துகொண்டு, ஒருபோதும் நெரிந்த நாணலை முறிக் காமலும் மங்கியெரிகிற திரியை அணைக்காமலும் இருந்தார் (மத்.12:20). மிகவும் பலஹீனமான பாவ மனிதர்களிடத்தில்கூட, அவர்களின் நல்ல காரியங்களைக் கண்டு அவர்களும் தேறிவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை உடையவராய் இருந்தார். இவ்வாறாக, எல்லோரையும் புரிந்து கொண்டவராய் கனிவாயும் சாந்தமாயும் நடந்து கொண்டபடியால், அவருடனே இருக்கும்படிக்கு ஜனங்கள் வாஞ்சித்தார்கள். பெருமையுள்ளவர்களும், தன் அந்தரங்கத்தில் பாவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தவர்களும் மாத்திரமே, அந்நாட்களில் அவரிடம் ஐக்கியமாய் இல்லை!

இயேசுகிறிஸ்துவின் அன்பு வெறும் உணர்ச்சி வயப்படுவதாய் இருக்கவில்லை. மெய்யாகவே அவர், நன்மையையே தேடினார். ஆகவே தான், கண்டிப்பான வார்த்தை தேவையாக இருந்தபொழுது, கண்டிப்புடன் பேசிட அவர் சிறிதும் தயங்கவில்லை. தான் செல்ல ஆயத்தமாயிருந்த பாதையிலிருந்து வழிதிருப்ப முற்பட்ட பேதுருவைக் கடிந்து கொண்டார். அதுவும், “எனக்குப் பின்னாலே போ சாத்தானே” என்ற பலமான வார்த்தைகளால் கடிந்து கொண்டார் (மத்.16:23).

ஒருமுறை யோவானும் யாக்கோபும் தங்களுக்கென முதன்மையான இடத்தைத் தேடினதற்காகவும், மற்றொருமுறை சமாரியர்களைப் பழி வாங்க விரும்பினதற்காகவும் கடிந்து கொண்டார்! (மத்.20:23; லூக்கா:9:55). மேலும், தம் சீஷர்களின் அவிசவாசத்தினிமித்தம் ஏழுமுறை அவர்களைக் கடிந்து கொண்டார்!!

அவருடைய இருதயம் பிறர்மேல் பூரண அன்பால் நிறைந்திருந்த படியால் ‘அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டாலும்’ அவர்களிடத்தில் உண்மையைப் பேச அவர் ஒருபோதும் பயப்படவில்லை. கண்டிப்பாய் பேசுவதினிமித்தம், தன்னை அன்பில்லாதவர் என்று பிறர் நினைத்து விடுவார்களோ என்றும் அவர் கவலைப்படவில்லை. அவர் தன்னைவிட பிறரை அதிகமாய் நேசித்தபடியால், தன்னுடைய ‘அன்பானவர்’ என்கிற மதிப்பை இழக்கவும் தயாராய் இருந்தார்! எனவேதான் அவர் சத்தியத்தை ஆணித்தரமாய் பேசி, மனிதர்களை நித்திய ஆபத்திலிருந்து விடுவிக்க முடிந்தது. அவர்களின் நித்திய நலனை அதிக மேன்மையாய் எண்ணியிருந்தாரேயொழிய, தன்னைப் பற்றிய அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒரு பொருட்டாய் அவர் எண்ணவில்லை!

இயேசுவின் ஊழியத்தைப் பேதுரு ‘நன்மை செய்கிறவராகச் சுற்றித் திரிந்தார்’ (அப்.10:38) என்றே வியந்து கூறினார். இதுவே அவரது வாழ்க்கையின் மெய்யான சாராம்சமாகும்!

அவர் வெறும் பிரசங்கியாகவே அல்லது ‘ஆத்தும ஆதாயம்’ செய்கிறவராகவே மாத்ரிமல்லாமல், முழு மனிதனையும் அவர் நேசித்து, எங்கு சென்றாலும் சரீரத்திற்கும் ஆத்துமவுக்குமுரிய அனைத்து நன்மைகளும் செய்கிறவராய் இருந்தார்!

அவருடைய எதிராளிகள் அவரை “ஆயக்காரருக்கும், பாவிசுக்கும் சிநேகிதன்” என்றுகூட ஏளனம் செய்தார்கள். அவர் அப்படியேதான் சமுதாயத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நண்பனாக இருந்தார்.

சமுதாயத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களை நண்பனாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மை செய்வது, மனிதரிடத்தில் இயற்கையாய் காணப்படுகிற சுபாவம் அல்ல. அப்படியே அதைச் செய்தாலும், அவையாவும் சுய-இலாப நோக்கங்களைக் கொண்டதாகவே இருக்கும். ஆனால், அவர்களிடத்தில், இயேசு காட்டிய அன்பு சுய-லாபமற்றதாயும், சுத்தமானதாயும் இருந்தது!

ஃபெனிலன் என்ற பரிசுத்தவான் இதை குறிப்பிடும்போது “பிறருக்கு ஊழியம் செய்யவேண்டும் என்கிற ஆசை நம்முடைய இயற்கையான தாராள மனப்பான்மையிலிருந்தும், தன்னையே நேசிக்கிற நாகுக்கான சுய அன்பிலிருந்தும் தான் அடிக்கடி எழும்புகிறது! அது நம்மை சீக்கிரமாய் அன்பில்லாமையிலும், சோர்விலும் கொண்டு போய்விடும். ஆனால், மெய்யான அன்பு ஒருபோதும் தன்னைப்பற்றிய நினைவு இல்லாமல் தாழ்மையிலிருந்து வெளிப்படுவதால் அது எப்பொழுதும் எளிமையாகவும் மாறாததாகவும் பிறரிடத்தில் இருக்கும்!! இந்த தூயஅன்பில் இணைந்திராத “அனைத்தையும்” நாம் அகற்றிவிட வேண்டும்!!” என கூறினார்.

ஆண்டவருடைய மகிமையை, நல்ல பண்பாடான பழக்கவழக்கங்களை நாம் பிரகாசிக்க முடியாது. மாறாக, நம் இயல்பான தன்மைக்குச் செத்து, பரிசுத்தஆவியானவரிடத்திலிருந்து தீவ்னிய தன்மையைப் பெற்றுக்கொண்டால் மாத்திரமே இயேசுவின் மகிமையை நாம் பிரகாசிப்பிக்க முடியும்!

இயேசுவினிடத்தில் காணப்பட்ட அன்பு, கால்களைக் கழுவுவது போன்ற இழிவான வேலைகளையும் தன் சீஷர்களுக்குச் செய்திட வைத்தது. இயேசு இவ்வாறு செய்தது, தன்னுடைய மனத்தாழ்மையைப் பிறருக்கு “மாதிரியாகக்” காண்பிக்கும் பொருட்டாகச் செய்யப்பட்டதேயன்றி, முன்கூட்டியே திட்டமிட்டு செய்யப்பட்டதல்ல! மாறாக, அவர்கள்மேல் இயற்கையாக வழிந்தோடின அவரின் அன்பின் விளைவேயாகும்.

மனுஷிக நற்குணமும், அன்பும் எப்போதுமே தனக்கென ஒரு சுயமேன்மையை அல்லது சுயமதிப்பின் எதிர்பார்ப்பை தன் அந்தரங்கத்தில் தேக்கி வைத்திருக்கும். அது தோன்றும் இடத்திலேயே கறைபட்ட தாய் இருக்கும்! தெய்வீக அன்பு மாத்திரமே கறையற்றது!! இயேசுவோ மறைவான எந்த சுயநோக்கத்துடனும் நன்மை செய்யவில்லை. அவரிடத்தில் காணப்பட்ட எல்லா நற்குணமும் தீயோர்மேலும், நல்லோர்மேலும் தமது சூரியனை உதிக்கப்பண்ணி, நீதியுள்ளோர்மேலும் அநீதியுள்ளோர் மேலும் மழையை பெய்யப்பண்ணுகிற பரலோகப்பிதாவின் சுபாவமேயாகும் (மத்5:45).

ஆம், தேவனுடைய சுபாவம் நன்மை செய்கிறதும், கொடுப்பதும், மேலும்மேலும் கொடுப்பதுமே ஆகும்! சூரியன் ஒளியை நமக்கு கொடுப்பது எவ்வளவு இயல்பானதோ, அதுபோலவே ‘கொடுப்பதும்’ அவரது இயல்பேயாகும். இந்த மகிமைதான் கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையில் வெளிப்பட்டது. அவர் எப்பொழுதுமே நன்மைசெய்கிறவராய், பிறருக்கு ஊழியம் செய்கிறவராய், உதவி செய்கிறவராயும், மேலும் பிறருக்கு என்னென்ன கொடுக்கமுடியுமோ அவை அனைத்தையும் கொடுக்கிற வராயுமிருந்தார்.

அவருடைய சீஷர்கள், மூன்றரை வருடம் தாங்கள் அவருடன் கொண்ட ஐக்கியத்தில், இயேசு பணத்தை உபயோகித்த விதம் யோவான் 13:29 ல் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இயேசு பணத்தை இரண்டே

காரியங்களுக்குச் செலவழித்தாக அவர்கள் கண்டார்கள். “தேவையானதை வாங்கவும்” “ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கவும்” ஆகிய இவ்விரண்டு காரியங்களுக்கு மாத்திரமே பணத்தை, செலவு செய்தார். “வாங்குவதைப் பார்க்கிலும் கொடுப்பதே பாக்கியம்” (அப்.20:36) என்றே இயேசு தன் சீஷர்களுக்குப் போதித்திருந்தார். ஒருவன் இந்த பூமியில் தன்னையும், தனக்குண்டான யாவற்றையும், தேவையுள்ள பிறருக்குக் கொடுத்து இவ்வாறு பிறருக்காக வாழ்வதுமாத்திரமே சந்தோஷம் நிறைந்த மிகுந்த ஆசீர்வாதமான வாழ்க்கையாக இருக்க முடியும் என்பதை இயேசுவே வாழ்ந்து நிரூபித்தார்!

தான் போதித்த பிறருக்காக இயேசு அழுதார்! ஜெபித்தார்! ஆம், தேவனுடைய வார்த்தையை எற்றுக்கொள்ளாததைக் கண்டு எருசலேமுக்காக அழுதார்! ஜெப ஆலயத்தில் பிரவேசித்து சவுக்கினால் அவர்களைத் துரத்துவதற்கு முன்பாக, அந்த மாய்மாலக்காரருக்காக அழுதிருந்தார்! (லூக்.19:41-45). உண்மைதான், இயேசுவைப்போல் கண்ணீர் விட்டு அழுபவனே சவுக்கை எடுத்து கண்டிக்கத் தகுதி பெறுகிறான்!

இயேசுவைவிட முக்கியமான வேலை செய்து முடிக்கக்கூடிய நிலை இந்த பூமியில் ஒரு மனிதனுக்கும் இருந்ததில்லை. மூன்றரைவருட ஊழியகாலத்தில் அவர் செய்து முடித்த பிரயாசத்தைவிட ஒரு மனிதனும் அதிக பிரசயாசப்பட்டதுமில்லை! மெய்யாகவே, அவர் இரவும் பகலும் அலுவல் உள்ளவராய் இருந்தார். ஆனாலும், அவர் ஜனங்கள் தன்னைச் சந்திப்பதை ஒழுங்குபடுத்தும்படி தனக்கென்று ஒரு காரியதரிசியை நியமித்துக்கொள்ளவுமில்லை. சீஷர்கள் அவருடைய காரியதரிசியாக நடக்க முற்பட்டபோது, அவர்களைக் கடிந்துகொண்டார்! (மாற்கு 10:13-15). எந்த மனிதனையும்விட அதிகமான அற்புத ஊழியம் அவர் செய்திருந்தபோதும், எல்லா மக்களும் எந்த நேரத்திலும் எளிதில் சந்திக்கக்கூடியவராகவே இருந்தார். அவர் செய்த அற்புதங்களின் நிமித்தம், ஜனங்கள் அவருடைய நேரத்தை அதிகமாக எடுத்துக் கொள்ளும்படி ‘தொந்தரவு செய்யவும்’ வாய்ப்பிருந்தது! தேவை உள்ள ஜனங்களுக்கு ஊழியம் செய்ததின் நிமித்தம் அவர் சாப்பாட்டையும் பொருட்படுத்தாத நிலையில் இருந்ததைக்கண்டு, அவருடைய உறவினர்கள் அவர் மதியாய்க்கியிருக்கிறார் என்றுகூட எண்ணினார்கள் (மாற்கு3:20,21).

ஒருசமயம், சூரியன் அஸ்தமித்தபின்பு அநேக வியாதியஸ்தர்களை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள். அவரோ, ஒவ்வொருவரமேலும் தம்முடைய கைகளை வைத்து அவர்களைச் சொஸ்தமாக்கினார் (லூக்கா.4:40). அதற்கு அவருக்குப் பலமணிநேரம் ஆகியிருக்கும். அவர் எல்லாருக்கும் மொத்தமாக ஒரு ஜெபம் செய்து சுருக்கமான நேரத்தில் ஜெபத்தை முடித்துக்கொள்ளவில்லை. அவர் ஒவ்வொருவரும்மேலும் அக்கறை கொண்டு, ஒவ்வொருவருக்கும் தனி கவனம் செலுத்தவே விரும்பினார். அப்படிச் செய்வதினால், தன் இரவு சாப்பாட்டை இழப்பதையோ, தன் இரவுத் தூக்கம் குறைவுபடும் என்பதையோ

ஒருபொருட்டாய் அவர் கருதவில்லை!

இயேசு தன்னுடைய நேரத்தை தனக்குச் சொந்தமானதாகப் பாவிக்கவில்லை. அவர் ஜனங்களுக்குத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்தார். தேவை உள்ள ஜனங்கள், அவருடைய நேரம்! அவரிடம் இருந்தவைகள்! ஏன்... அவரையே அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது!! ஜனங்கள் அவருடைய தனிமையில் பிரவேசித்தபோதும், அவரை அசௌகரியப்படுத்தினபோதும், பாதிப்பு அடையாமல் அவர்களுடைய எல்லா தொந்தரவுக்கும் ஆயத்தமாகத்தான் இருந்தார்!!

வல்லமையான அற்புத வரங்கள் அவரிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு ஜனங்களை ஆசீர்வதித்தது. ஏனென்றால் அவரிடத்திலிருந்து அந்த தேவ வல்லமை.... தேவ அன்பினாலும், மனதுருக்கத்தினாலும் போர்த்தப் பட்டிருந்தது. அன்பும் மனதுருக்கமும் இல்லாத அற்புதங்கள் ‘பாதுகாக்கப்படாத மின்சாரக்கம்பி’ போன்றவர்கள். அது, மரணத்தையே கொண்டுவரும்.

இயேசுகிறிஸ்துவினிடத்தில் இருந்த அன்பும், பிறரிடத்தில் காட்டிய அக்கறையும், மாம்சப்பிரகாரமான அவருடைய உறவினர் களுக்கும் எட்டினது. முழுநேர ஊழியத்திற்குச் சென்றவர்களை “பெற்றோர்களைவிட தேவனை அதிகமாய் நேசிக்க வேண்டும்,” என்று சொல்லி கொடுத்து, தேவையில் இருக்கிற பெற்றோர்களையோ அசட்டை செய்யும்படியே பரிசேயர்கள் ஊக்குவித்தனர். ஆனால் இயேசுவிடமோ இதுபோன்ற புரட்டலான அபிப்பிராயம் காணப்பட வில்லை! (மாற்கு.7:10-13). இயேசு சிலுவையில் தொங்கினபோதும், அவரது தாயின் எதிர்காலத்தைக் குறித்த சிந்தை உடையவராய் இருந்து அதற்குரிய ஏற்பாட்டை செய்தார் (யோவான்.19:25-27).

மரிக்கும்போதுகூட, அந்த கள்ளனை இரட்சிப்புக்குள் நடத்த நேரம் செலவழிக்கும் அளவிற்கு இயேசு முற்றும் முடிய பிறருக்காகவே வாழ்ந்தார்! அவர் சிலுவையில் தொங்கினபோது, மற்றவர்களுடைய கேலி கூத்துக்கும், எரிச்சலுக்கும் மத்தியில்... முற்றிலும் தன்னுடைய பாடுகளை அசட்டைசெய்தவராய், தன்னைச் சிலுவையில் அறைந்தவர்களின் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படவே அக்கறை கொண்டிருந்தார் (லூக்.23:24).

இயேசுகிறிஸ்து எப்போதுமே தீமையை நன்மையால் வென்றார். வெள்ளம்போன்று வந்த பிறருடைய வெறுப்பு, அவரிடத்தில் கொழுந்துவிட்டெரிந்த நேசத்தை அவித்திட முடியவில்லை (உன்னதப் பாட்டு.8:7). இவ்வாறு, அவர் நம்மை நேசித்தது போலவே, நாமும் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்கும்படியே பரிசுத்த ஆவியானவர் இன்று நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறார் (யோவான்.3:34,35; ரோமர்.5:5).

இவை அனைத்தும் அவர் நடந்த பாதைதான்! ஆகவே நாமும் அவரது மகிமையை நம் வாழ்வில் பிரகாசித்திட முடியும்!!

தேவ ஆவியில் நிறைந்து வாழ்ந்திடலாம்!

இயேசுகிறிஸ்துவின் தாழ்மையில் வாழ்ந்திட முடியும்! அவரைப்போலவே பரிசுத்தத்தில் வாழ்ந்திட முடியும்! இயேசுவைபோல அன்பில் வாழ்ந்திட முடியும்! என்று நாம் தியானித்த பரவசத்தில், அவரைப் போல மாறிட முற்படும் “சொந்த முயற்சியின்” அபாயத்தில் நாம் வீழ்ந்திட முடியும். திவ்விய சுபாவத்திற்குப் பங்காளிகளாய் மாறியே, நாம் தேவனுடைய திவ்விய சுபாவத்தை பிரகாசிப்பிக்க முடியுமெயொழிய, இயேசுகிறிஸ்துவைப்போல பாவனை செய்வதில் அல்ல!!

இயேசுகிறிஸ்துவை மெச்சிக்கொண்ட கிறிஸ்தவரல்லாத பலர் அவருடைய தாழ்மையையும், தூய்மையையும், அன்பையும் பாவனைசெய்ய முற்பட்டு “அதை நன்றாகவும்” செய்திருப்பதை உலக வரலாற்றில் காண்கிறோம்!? ஆனால் அது “வெப்பம்” தரமுடியாத சித்திரம் தீட்டிய தீயைப் போன்றதே!

போலி வைரக்கற்கள் உண்மையான வைரத்தைப் போலவே தோற்றமளிக்கும். இதற்குரிய வித்தியாசத்தைப் பிரத்தியேக திறமைசாலிதான் கண்டுபிடிக்க முடியும்! போலிக்கற்கள் வெறும் கண்ணாடித் துணுக்கு கள்தான்! மெய் கற்களுடன் அவைகளை ஒப்பிட்டால், அது குப்பையைப் போன்றது!! போலியை உண்டு பண்ணும் மனிதனின் திறமை. . . இயேசுகிறிஸ்துவைப் பாவனை செய்வதற்கும் பிரவேசித்து விட்டது!

அப்படியானால் நாம் எப்படி வஞ்சனைக்குத் தப்ப முடியும்? நம்மையே ஏமாற்றி இயேசுவைப் பாவனை செய்கிறோமா, அல்லது திவ்விய சுபாவத்திற்குப் பங்காளியாய் மாறியிருக்கிறோமா என்பதை எப்படித் தெரிந்துகொள்வது? அதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான்:

நம்முடைய வாழ்க்கையில், ஆவியானவரின் வார்த்தை நம்மில் இடைபட அனுமதித்து, அந்த வார்த்தை, ஆத்துமத்தையும் ஆவிக்குரியதையும் விரிக்கும்படி செயலாற்றிட வேண்டும்! (எபி.4:12). அவ்வாறு, நாம் ஆத்துமத்தையும் ஆவிக்குரியதையும் வேறுபடுத்தாவிட்டால், நாம் முற்றிலும் வஞ்சிக்கப்பட முடியும். நாம் வஞ்சிக்கப்பட்டிருப்பது நமக்கே தெரியாமலும் இருக்கும்!

“சொந்த புத்தி, சுயசித்தம் ஆகியவற்றின் வல்லமையோடு கூடிய ஆத்துமாவின் வலிய செயலைக் குறித்துதான் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும், சபையும் பயப்பட வேண்டும்” என்றே ஆன்ட்ரூ முர்ரே கூறினார். “ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் பிரிக்கிறதைப் பற்றி தனக்குத் தெரிந்திருக்காவிட்டால் தன்னுடைய ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை எப்படி இருந்திருக்கும் என்று கற்பனை பண்ணிக்கூட பார்க்க முடியவில்லை!” என்று F.B மேயர் வியந்து சொல்லி இருக்கிறார். பிரசித்தி பெற்ற தேவமனிதர்களின் சாட்சியும்கூட இப்படியாகத்தான் இருக்கிறது.

ஆவியையும் ஆத்துமாவையும் நாம் வித்தியாசப்படுத்தாதபோதும், ஆத்துமத்தின் கிரியையும், ஆவியின் கிரியையும் வித்தியாசப் படுத்தாத போதும் நம்முடைய சொந்த இருதயமே நம்மை வஞ்சிக்கிற வாய்ப்பு மாத்திரமல்லாமல் “தேவனுடைய கிரியையை அவமாக்குகிற” அசுத்த ஆவிகளின் வஞ்சனைக்கும் ஏதுவாயிருக்கிறது!

இன்று திரளான விசுவாசிகள் ஆவிக்கும் ஆத்துமாவுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அறியாமலேதான் இருக்கிறார்கள். அதை வித்தியாசப் படுத்தக்கூடிய அளவிற்கு ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியடையாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் உள்ள விசுவாசிகள், தங்கள் ஆத்துமாவை ஆவியிலிருந்து பிரித்துவைக்க இன்னமும் பிரயாசம் கொள்ளவில்லை என்றால், அவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியும் கிட்டாது! இது எதைப் போன்றது என்றால், ஆறாம் வகுப்பு படிக்கிற ஒரு மாணவன், வகை நுண் கணக்குக்கும் (Differential calculus), தொகை நுண்கணக்குக்கும் (Integral Calculus) உரிய வித்தியாசம் அறியாமல் இருப்பதைப் போலவே தான். ஆம், வித்தியாசத்தை அறியக்கூடிய அளவிற்கு இன்னும் தனது கணக்குப் பாடத்தில் முன்னேற்றம் அடையவில்லை! அறியாமை கொண்ட அவன் ‘அவ்விரண்டும் ஒன்றுதான்’ என எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான்!!

நீங்கள் மனுஷருக்கு முன்பாக நேர்மையாகவும், அன்பாகவும், சாந்தமாகவும், இரக்கமாகவும் இருக்கிற சாட்சியைப் பெற்றுவிட்டதில் திருப்தியுள்ளவர்களாய் இருப்பீர்களானால், நீங்கள் ஆத்தும கிறிஸ்தவர்களாக (Soulful Christians) இருக்கிற நிலையிலிருந்தும், இயேசுவை பாவனை செய்கிற நிலையிலிருந்தும் ஒருபோதும் வளரமாட்டீர்கள்!!

பவுல் கிறிஸ்தவர்களை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கிறார், 1. ஆவிக்குரியவர்கள் (1கொரி.3:1) 2. ஆத்துமாவுக்குரியவர்கள் (1 கொரி.2:14). 3. மாம்சத்துக்குரியவர்கள் (1 கொரி.3:1).

இதுவே 1 தெச.5:23-ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் என்கிற மனிதனின் மூன்று பிரிவுகளாகும்.

நம் மாம்சத்தின் விருப்பத்தின்படி நடக்கும்போது, நாம் மாம்சத் திற்குரியவர்கள் என அறிந்திருக்கிறோம். நாம் அவைகளை மேற் கொண்டிருந்தும், ஆவிக்குரியவர்களாய் இல்லாமல் ஆத்துமத்துக் குரியவர்களாய் இருந்திட முடியும்! மனதின் உணர்வுகள், மனதின் விருப்பங்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள்!

ஆவிக்குரிய மனிதனோ, பரிசுத்த ஆவியினால் ஆளப்பட்டிருப்பான். அவனுடைய ஆத்துமாவும், சரீரமும் ஆவியானவரின் ஆளுகைக்குள் அடங்கியிருக்கும்!!

ஜெசி-பென்-லூயிஸ் அவர்களின் ‘ஆத்துமாவும் ஆவியும்’ என்ற புத்தகத்தில், “மாம்சத்துக்குரியவன் தேவனுக்கு விரோதமான பகைஞனாகவே இருக்கிறான் (ரோ.8:4). ஆத்துமத்துக்குரியவனோ அப்படிப் பகைஞனாய் இல்லாவிட்டாலும், அவன் ஆவிக்குரியவைகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதவனாயும், அறியாமை கொண்டவனாயும் இருக்கிறான். அவைகள் அவனுக்குப் ‘பைத்தியமாய்த்’ தோன்றும்! ஆவிக்கும், ஆத்துமாவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லப் பட்டாலும், அது அவன் புத்திக்கு எட்டாததாயும், தேவையற்ற பாரமாயும் தென்படும்! காரணம், அவன் மனுஷருக்கு முன்பாக நற்சாட்சி பெற்ற ஆத்துமாவுக்குரியவனாய், அந்த மனுஷசுத் தன்மையில் திருப்தியுள்ளவனாய் இருக்கிறான்! மனுஷரின் மகிமையைத் தேடுகிற எவனும் ஆத்துமத்து குரிய நிலையிலிருந்து ஒருபோதும் வளரவே முடியாது!!” என அருமையாய் போதித்துள்ளார்.

கிறிஸ்தவ சபைகளில் பெரிதளவில் வஞ்சனைகள் காணப்படுகிற இந்த நாட்களில், தேவனிடமிருந்து புறப்பட்டுவந்தது என சொல்லிக் கொள்கின்ற பொல்லாங்கானின் தந்திரமாகிய “சத்தங்கள்” “தரிசனங்களுக்கு” மத்தியில், நாம் தப்பி, தெளிந்தபுத்தியுடன் வாழவேண்டுமானால், முன்பைவிட அதிகக் கவனமாய் ஆவிக்குரிய கிரியைகளையும், ஆத்துமாவிற்குரிய கிரியைகளையும் நாம் வித்தியாசப்படுத்த பழக வேண்டும்!

முந்தின ஆதாம் ஜீவாத்துமாவாயும், பிந்தின ஆதாம் உயிர்ப்பிக்கிற ஆவியாயும் இருக்கிறார் என வாசிக்கிறோம் (1 கொரி. 15:45). முதலாம் ஆதாமின் ஆளுகையிலிருந்து விடுபட்டு கிறிஸ்துவின் பிந்தின ஆதாமின் ஆளுகைக்கே நாம் மாற்றப்பட வேண்டும்! அப்போதுதான் நம் ஆத்துமாவின்படி வாழ்வதைவிட்டு ஓய்ந்து, ஆவியின்படி வாழ்கிற நிலைக்கு வளரமுடியும்!

வீழ்ச்சியுற்ற நம் கேடான மாம்ச கிரியைகளிலிருந்து மட்டும் நாம் மீட்கப்படுவது போதாது. நம் ஆத்துமாவின் தன்மை அவ்வளவு அருவருப்பாய் காணப்படாவிட்டாலும், ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கு

அதுவும் அபாயம் நிறைந்ததேயாகும். பாவத்தின் வல்லமையிலிருந்து மட்டுமல்லாமல், ஆத்துமாவின் ஒழுங்கற்ற கிரியைகளிலிருந்தும் நாம் ஒவ்வொருநாளும் அதிக அதிகமாய் இரட்சிப்பு அடையவேண்டும்!

மாம்ச இச்சையின்படி பிழைக்கிற ஒருவன் மிருகமாய் இருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட மிருக நிலையிலிருந்து மனித நிலைக்கு உயர்த்தக்கூடிய வல்லமை இயேசுகிறிஸ்துவில் இருக்கிறது. ஆனாலும், அதுவே நம்மை ஆவிக்குரியவர்களாய் மாற்றாது. ‘ஆவியையும் ஆத்துமாவையும் பிரித்து வாழ்ந்தால் மாத்திரமே’ நாம் ஆவிக்குரியவர் களாகிட முடியும் (எபி.4:12). மிருகத்தன்மையிலிருந்து அடைகிற மீட்பு... அதாவது நம் ஆத்துமாவுக்கு விரோதமாகப் போர் செய்கிற மாம்ச இச்சையிலிருந்து அடைகிற மீட்பு எல்லோருக்கும் முன்பாகப் புகழ்ச்சியைக் கொண்டு வரும்! இவ்விதநிலையில், நாம் மதிக்கத்தக்க நம்பிக்கையுள்ள, பிறர் ஐக்கியப்பட விரும்புகிற நபராகிவிடுகிறோம். அநேகம்பேர், இதைவிட வளர்ந்து ஆவிக்குரியவராய் மாறாமல் இதே நிலையில் தங்கிவிடுகிறார்கள். இயேசுகிறிஸ்து ஆவிக்குரிய கிரியைகளை துவங்குவதற்கு முன்பாக, பழைய உடன்படிக்கையின் நியாயப் பிரமாணத்தின்மூலம் மிருகத்தன்மையிலிருந்து ஆத்துமத் தன்மைக்கு அவர் எளிதில் வந்துவிட்டார். ஆகிலும், இயேசுகிறிஸ்துவின் ஆவிக்குரிய நடக்கைகளை, நியாயப்பிரமாணத்தின் பக்தியின்படி வாழ்ந்த அவரது தாயார் அவரைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை! மேலும், இயேசு மதிமயங்கி இருக்கிறார் என்று கூட அவருடைய தாயாரும் எண்ணி விட்டார்கள்! (மாற்கு 3:21,31).

இயேசுவுக்கும் அவருடைய நெருங்கிய உறவினர்களுக்கும் சுமுகமான உறவு இருந்தது! இவ்வித இன-பந்துக்களின் அந்த உறவை வைத்துக் கொண்டு, ஜனக்கூட்டத்துக்கு மத்தியில் ‘அவர் தங்களுடன் பேச வேண்டும்’ என அவரை நிர்பந்தம் பண்ணிவிட்டார்கள் (மாற்கு.3:31,32).

இயேசுகிறிஸ்து மனுஷீக ஆத்துமத்தின்படி நடந்துகொண்டு, அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு இணங்கி பேசியிருப்பாரானால், அருகாமையிலிருந்த திரளானபேர் அவர் தன்னுடைய இனத்தாரிடத்தில் கொண்டிருந்த பட்சமான நடக்கையைக் கண்டு அவரைப் பாராட்டியிருப்பார்கள். ஆனால் இயேசுவோ ‘பட்டயத்துடன்’ வந்திருந்தார்! இப்பொழுது பட்டயமானது ஆவியையும் ஆத்துமாவையும் பிரித்தாக வேண்டும்! மனுஷீக ஆத்துமத்தனமாய் இருக்கிற, எதுவும் மரணத்தில் ஊற்றப்பட வேண்டும். எனவேதான் இயேசுகிறிஸ்து தன் சீஷர்களைப் பார்த்து, “பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவன் எவனோ அவனே எனக்குச் சகோதரனும், எனக்குச் சகோதரியும், எனக்குத் தாயுமாய் இருக்கிறான்...” என்றார். அவருடைய நெருங்கிய உறவினர்களுடன் ஆவிக்குரிய பந்தத்தைதான் அவர் விரும்பினார். இவ்விதமான இயேசுவின் நடக்கைகள், அவர் கடினமுள்ளவராயும் அன்பில்லாதவராயும்

அவர்களுக்கு காணப்பட்டார். அவர்கள் அவரைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை!” நாம் மனுஷிக ஆத்துமாவின்படி நடக்கிறவர்களாயிருந்தால், நம்முடைய உணர்வுகளின்படியும், ஜனங்களின் பார்வைக்கு நல்லதும் பக்தியுமானது எதுவோ அதைச் செய்யும்படிக்கும் நடத்தப்படுவோம். நம்முடைய மனுஷிக ஆத்துமாவை எப்போது மரணத்தில் ஊற்றுகிறோமா, அப்போதுதான் நமக்கு ஆவிக்குரிய விளக்கம் கிடைக்கும். “இவ்விதப் பாடுகளின்” வழியே கடந்துபோக வெகுசிலரே பிரியமாய் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்களோ, தங்களுடைய மனுஷிக அன்பிலும், பிறருடைய நன்மதிப்பிலும், புகழ்ச்சியிலும் திளைத்து அப்படியே இருந்து விடுகிறார்கள். அவர்கள் ஒருபோதும், “பின்னாகப் போ சாத்தானே” என்று பேதுருவைப் பார்த்துச் சொன்ன இயேசுவின் ‘ஆவிக்குரிய அன்பிற்கு’ வளர்ந்து உயர முடியாது!

நாம் மாம்சத்திலுள்ள பாவங்களை ஜெயித்து வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால், இயேசுகிறிஸ்துவைப் போலவே நாம் வாழ்ந்திட வேண்டுமென்றால், நம்முடைய மனுஷிகமான ஆத்தும வாழ்வை மூல ஆதாரமாய்க் கொண்டு வாழப் போகிறோமா? அல்லது திவ்விய வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வல்லமையின்படி வாழப்போகிறோமா என்பதைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. அல்லது, நம்முடைய சொந்தத் திறமையா? ஆவியானவரின் துணையா? என்பதைப் பொறுத்தே இருக்கிறது (கலா3:8).

ஆத்துமத்தன்மையே ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்குத் தடையாய் இருக்கிறது. இயேசு சிலுவைக்குப் போவதை தடுத்து நிறுத்த பேதுரு முற்பட்டபோது, இயேசுவின்மேல் கொண்ட அபரிதமான மனுஷிக அன்பினால்தான் அப்படிச் சொன்னான். ஆனால் இயேசுவோ, அதைச் சாத்தானுடைய சத்தமாகக் கண்டார். அவர் பேதுருவைப் பார்த்து “நீ தேவனுக்கேற்றவைகளை (ஆவிக்குரியபடி) சிந்தியாமல் மனுஷருக்கு ஏற்றவைகளை (ஆத்துமத்தின்படி) சிந்திக்கிறாய்” (மத்16:33) என்றார். இவ்வாறு சிந்தை கொண்டவன் எவனோ, அவனே ஆதாமின் வாழ்க்கையில் தொடரும் ஆத்தும கிறிஸ்தவன்! அபரிதமான மனுஷிக அன்பும், நீதியின்மேல் மிகப்பெரிய விருப்பமும் கூட இவர்களுக்கு இருக்கலாம். ஆனால், அது தெய்வீகமல்ல!

தேவன் மனிதனை உண்டாக்கினபோது அவனை ஆவி, ஆத்துமா, சரீரமாக உண்டுபண்ணினார் (1தெச.5:23). மனிதன் தேவனுடைய ஆலயமாய் இருக்கும்படிக்கே அவ்விதமாய் உண்டுபண்ணினார். தேவன் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் மாதிரியை மோசேக்கு காண்பித்தபோதும், தாவீதுக்கு ஆலயத்தின் மாதிரியைக் காண்பித்தபோதும்..... அவைகள், ஆலயமாகிய மனிதனுக்குத் திருஷ்டாந்தமாகவே இருக்கிறது.

ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் மூன்று பகுதிகளில், ஒருபகுதி திறந்த வெளி- அதாவது, வெளிப்பிரகாரம். இது யாவரும் காணக்கூடிய மனிதனின்

சரீரத்துக்கு ஒப்பானது! அடுத்த இரண்டு பகுதிகளான பரிசுத்த ஸ்தலமும், மகா பரிசுத்த ஸ்தலமும் மூடப்பட்டிருந்தது. அது, காணக்கூடாத பகுதியான மனிதனின் ஆத்துமாவையும், ஆவியையும் குறிக்கிறது!!

மகா பரிசுத்தஸ்தலத்தில்தான் தேவபிரசன்னம் இருந்தது. அங்கிருந்துதான் அவர் மனிதனோடு ஐக்கியம் கொண்டார். ஒருவன் மறுபடியும் பிறக்கும்போது, பரிசுத்தஆவியானவர் அந்த மனிதனின் ஆவியை

மகா பரிசுத்த ஸ்தலம் (ஆவி)	பரிசுத்த ஸ்தலம் (ஆத்மம்)	வெளிப்பிரகாரம் (சரீரம்)
------------------------------------	-----------------------------	----------------------------

உயிர்ப்பித்து, தேவனோடு ஒரே ஆவியாய் இணைக்கிறார் (1 கொரி. 6:17). இதில் தேவனுடைய விருப்பம் என்னவென்றால், மீட்கப்பட்ட மனிதனின் ஆத்துமாவையும், சரீரத்தையும் பரிசுத்த ஆவியானவரே ஆளுகை செய்யவேண்டும் என்பதுதான்! தேவனுடைய இந்த விருப்பத்தை அறிந்து, தேவன் கொண்ட தீர்மானத்திற்குத் தன்னை முற்றிலும் பரிசுத்தாவிக்கு ஒப்புவிப்பவனே ஆவிக்குரிய மனிதன்.

மனிதனின் ஆத்துமாவனது, சிந்திக்கும் ஆற்றல், உணரும் ஆற்றல், சித்தம் தீர்மானிக்கும் ஆற்றல் ஆகிய உள்ளான மனதிற்குரியவைகள் அடங்கியதாகும். இதில் ஒன்றைக் கொண்டாகிலும் அவன் தேவனுடன் தொடர்புகொள்ள முடியாது! சரீரத்தினால் ஒருவன் எப்படி தேவனைத் தொட முடியாதோ, அதுபோலவே, இந்த ஆத்துமாவினாலும் அவன் தேவனைத் தொட இயலாது! ஏனெனில் தேவன் ஆவியாக இருக்கிறார்!! (யோ.4:24).

இந்த ஐட உலகத்தை எப்படி சரீரத்தினால்தான் தொடமுடியுமோ அப்படியே ஆவிக்குரிய உலகத்தையும் நம்முடைய ஆவியினால்தான் தொடமுடியும்! ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் தேவ பிரசன்னம் உறைவிடம் கொண்டிருப்பதின் முக்கியத்துவம் இதுதான். ஏனெனில், இந்த ஸ்தலமே மனிதனின் ஆவியை குறிப்பிடும் ஸ்தலமாகும்.

ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் நாம் வேறுபடுத்த அறியாவிட்டால், ஆத்தும ரீதியில் சாத்தான் நம்மை தந்திரமாய் ஆளுகை செய்வதற்கு இடம் கொடுத்தவர்களாகிவிடுவோம்.

ஆம், நம்முடைய ஆத்துமாவைக் கொண்டுமட்டும் தேவனை அறியமுடியாது. அதற்கு அர்த்தம், தேவனை அறிகிற விஷயத்தில் மந்தபுத்தியுள்ள ஒரு மனதைவிட புத்திசாலித்தனமான மனதுக்கு அதிக வாய்ப்பு இருப்பதாக ஒருவனும் எண்ணிட முடியாது என்பதுதான்!

ஏனெனில், தன்னுடைய ஆவியில் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு விஷயத்தில், ஆத்துமாவில் உள்ள ஒரு திறனால் எந்த இலாபமும் இல்லை. ஆவியும் ஆத்துமாவும் முற்றிலும் வேறான இரண்டு அங்கங்கள்! காதால் பார்க்க எத்தனிப்பது எவ்வளவு மதிக்கேடோ, தன் ஆத்துமானினால் தேவனை அறிந்து கொள்ளலாம் என எண்ணுவதும் மதிக்கேடான செயலே ஆகும்.

வேதத்தை வாசிக்கிற விஷயத்தை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். அதற்கு நம்முடைய சரீரத்தின் உறுப்பாகிய கண்ணையோ அல்லது நம்முடைய மனதாகிய ஆத்துமாவையோ உபயோகப்படுத்தலாம்! ஆனால், பரிசுத்த ஆவியானவர் அந்த வேதவார்த்தைக்குரிய அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தாவிட்டால் நம்முடைய ஆவி காரிருளில் இருக்கிறதுபோலவே இருக்கும்!! ஒரு வேதகலாச்சாலையின் D.D.பட்டம் உங்களுக்கு உள்ள ஒரு புத்திசாலித்தனமான மனதையும் வலிமையான ஆத்துமாவையுமே நிரூபிக்கிறது. உங்களுடைய ஆவியோ காரிருளில் குருடாய்தான் இருக்கமுடியும். ஆம், தேவன் அவருடைய சத்தியத்தை புத்திசாலிகளுக்கும், ஞானிகளுக்கும், கல்விமான்களுக்கும் மறைத்து தாழ்மையுள்ளவர்களுக்கே வெளிப்படுத்துகிறார். இதனிமித்தமே இயேசுவின் காலத்திலிருந்த வேதபாரகர்கள் குருட்டாட்டத்தில் சிக்கி இருந்தார்கள்!! (1கொரி.2:7,8).

நம்முடைய உணர்ச்சிகளும்கூட ஆத்துமாவின் ஒரு பகுதிதான். நாம் தேவனை நம்முடைய உணர்வுகளால் உணர முடியாது. செழிப்பான நம்முடைய உணர்வுகள் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையைக் குறிக்காது. அது ஆத்துமாவின் எழுச்சி மட்டுமே! எப்படி கூர்மையான புத்தியுடன் சேர்ந்து பாவமும் சேர்ந்திருக்க முடியுமோ, அதுபோல உணர்வுகளின் எழுச்சியுடனே பாவமும் சேர்ந்திருக்க முடியும்!!

பாகரலின் தீர்க்கதரிசிகள் கர்மேல் பர்வதத்தில் மிகுந்த உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்களாய் கூச்சலிட்டுக் கொண்டும், குதித்து ஆட்கொண்டு மிகுந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஆவிக்குரியவர்களாக இல்லை. இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சியமமான கூட்டங்களை கிறிஸ்தவ சபை களிலும் நாம் கணனலாம்! அவை ஆவிக்குரியவைகளுக்குச் சிறிதேனும் கூட சம்பந்தப்பட்டவைகளல்ல!!

யூதாஸ்காரியோத்து இயேசுவின் சீஷர்களிலேயே மிகுந்த புத்திசாலியாய் இருந்திருப்பான். ஆனால் அவனுடைய அந்த ஆத்தும சக்தி, அவன் தேவனை அறிவதற்கு உதவவில்லையே! எருசலேமிலிருந்த வேதபாரகர்கள், படிப்பறிவில்லாத சீமோன் பேதுருவிடம் காணப்பட்ட தெய்வீக வெளிப்பாட்டைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை (மத்தேயு.16:17).

உண்மைதான், நம்முடைய ஆத்தும சக்தியினால் தேவனை அறியவே முடியாது!! ஆனால் ஆத்துமாவின்படியான புத்தியைக்

கொண்டும், உணர்ச்சிகள் கொண்டும் தேவனை அறிய முற்படுகிறவனே ஆத்துமத்துக்குரிய கிறிஸ்தவனாகிவிடுகிறான்!

ஆத்துமக் கிறிஸ்தவன் தாழ்மையானவன் போல் காணப்படலாம். ஆனால், அவனோ தன் தாழ்மையைக் குறித்த உணர்வு (Conscious) கொண்டவனாய் இருப்பான். மெய்யான மனத்தாழ்மையுடையவனே, அதைக் குறித்த நினைவு கொள்ளாமல் இருப்பான். ஆத்தும கிறிஸ்தவன் தாழ்மையில் தரிக்க கஷ்டப்பட்டு முயற்சிப்பான். ஆனால் மெய்யான மனத்தாழ்மையோ, எவ்வித பிரயாசமும் இல்லாமல், அவனது உள்ளான ஆவியிலிருந்து புறப்பட்டு வழிந்தோடும்!

ஆத்துமீகக் கிறிஸ்தவன் நீதியின் மேல் வைராக்கியம் உடையவன் போலவே காணப்படுவான். அவன் தன்னை ஒரு தீர்க்கதரிசிபோல் பாவித்துக்கொண்டு, தேவ ஆலயத்தை விட்டு ஜனங்களை சவுக்கெடுத்து விரட்டலாம்! பாவத்தை எதிர்த்து முழக்கமிடலாம்! ஆனால் தன்னுடைய தீர்க்கதரிசன வசனிப்புக்காகவும், தன் செய்கைக்காகவும் மனிதர்களின் கனத்தைத் தேடுகிறவனாகவே இருப்பான். இவ்விஷயத்தில் இன்னமும் நாகுக்காய், ஜனங்கள் தன்னைக் குறித்து என்னை நினைக்கிறார்கள் என்பதில் அதிக கவனமாய் இருப்பான். “பிறர் என்ன நினைக்கிறார்கள்? என்னைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறார்கள்? என்கிற அக்கறையே எனக்கு இல்லை!” என்றுகூட சொல்லுவான்! ஆனால் அதிலும்கூட, மற்றவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பற்றித் தனக்கு அக்கறை இல்லை என்பதை மற்றவர்கள் அறிய வேண்டும் என்கிற விருப்பம் அவனிடம் உள்ளபடியால்தான் அவன் அப்படிச் சொல்லுகிறான்!!

ஆத்தும கிறிஸ்தவன் பெரிய மனதுருக்கம் உள்ளவன் போலவும் காட்சியளிக்கக்கூடும். அது மனுஷ்கமானதாயும், ஞானமற்றதாயுமே இருக்கும். உதாரணமாக, ஒரு ஆத்துமக் கிறிஸ்தவன் அன்பாய் இருக்க முற்பட்டு, “தேவனால் பன்றிகள் மத்தியில் சிட்சிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்” ஒரு கெட்ட குமாரனுக்கு கிரமமாக பண உதவி செய்துகொண்டிருப்பான். அவ்வித செயல் அந்த கெட்ட குமாரன் தேவனிடத்தில் மனம் திரும்புவதற்கு நிச்சயம் தடையாகவே இருக்கும்! ஆனாலும் அந்த ஆத்துமக் கிறிஸ்தவனோ, தான் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதாக எண்ணிக் கொண்டு தன் வஞ்சக செயலில் திருப்தி அடைந்திருப்பான் அந்தோ, ‘அன்பின் சேவை’ என்று நினைத்து, சாத்தானின் நோக்கத்திற்கு தான் உறுதுணையாய் இருக்கிறோமே என்பதை அறியாத மதிக்கேடு கொண்டிருப்பான்!

மேற்சொன்னவைகளெல்லாம் ஒரு ஆத்தும கிறிஸ்தவனுக்கு நடக்கக்கூடிய அநேக காரியங்களில் ஒரு சில உதாரணங்களேயாகும். இந்த உதாரணங்கள்கூட, நாம் ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் பிரிக்க வேண்டிய நமது அத்தியந்த தேவையைக் காண போதுமானதாய் இருக்கிறது.

‘ஆத்துமாவின் கனிகள்’ ஆவியின் கனிகளைப் போலவே காட்சி

தந்து அவர்களையும் மற்ற அநேகரையும் வஞ்சிக்கக்கூடும். சாப்பாட்டு மேசையில் உட்காருகிற அநேகரை பிளாஸ்டிக்கில் செய்த ஆரஞ்சுகளும் வாழைப்பழங்களும் ஏமாற்றியிருக்கின்றன. அவை “அலங்காரமாய்” இருக்கலாம், சாப்பிட உதவாது! தன் சொந்த ஆத்தாம சக்தியினால் கிறிஸ்துவின் குணாதிசயங்களைப் பாவனை செய்வதும் இந்த “பிளாஸ்டிக் பழங்களைப்” போலவே உள்ளது.

காரியம் இப்படியாய் இருப்பதால், இந்த ஆத்துமாவினால் ஒரு பிரயோஜனமூமில்லை என நாம் கருதிவிடக் கூடாது. மனிதனின் ஆத்துமாவை தேவன்தான் சிருஷ்டித்தார். ஆத்துமாவிற்கென்று வேலைகளையும் தந்துள்ளார். ஆகவே நம்முடைய மனதையும் உணர்ச்சிகளையும் உபயோகிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் மெய்யான ஆவிக் குரிய தன்மையோ, நாம் தேவனுடைய பலத்த கரத்துக்குள் நம்மைத் தாழ்த்தி நம்முடைய சித்தத்தை தேவனுக்கு முற்றிலும் விட்டுக் கொடுப்பதில்தான் ஆரம்பமாகிறது!

நம் ஆவிக்குள் பிரவேசிக்கும் ஓர் நுழைவாசல் கதவாகவே “நம் சுய - சித்தம்” இருக்கிறது! இந்த கதவுக்கு வெளியேதான் இயேசு நின்றனரென்கொண்டு, நம் ஆவிக்குள் பிரவேசித்திட உத்தரவு கேட்டுத் தடுக்கிறார்!!

‘என்னுடைய சித்தம் அல்ல, உம்முடைய சித்தமே ஆகக்கூடவது’ என்று இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்தபோது சொன்ன இயேசுவின் நிலைக்கு நாம் வந்தால்தான், அவர் நடந்தபடியே நாமும் நடக்கமுடியும். இந்த நிலையில் மாத்திரமே, நம்முடைய ஆவியைத் தேவன் ஆண்டு கொள்ள முடியும். நம்முடைய ஆத்துமா இப்போது, தேவ ஆவிக்கு உட்பட்ட வேலைக்காரன் என்ற சரியான நிலையில் அமர்ந்திருக்கிறது. இப்போது, நம் சரீரமும் பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு அடங்கி கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறது! இந்நிலையைக் கண்டடைந்த மனிதன் மாத்திரமே ஆவிக்குரிய மனிதன்! ஆம், ஆவியினால் நிரப்பப்பட்ட மனிதன்!!

மனந்திரும்புவதும், பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம் பெறுவதும், ஆவியின் வரங்களைச் செயல்படுத்துவதும் ஆகிய இவைகள், ஒரு மனிதனை ஆவிக்குரியவனாய் நிலைநிறுத்த முடியாது! கொரிந்து பட்டணத்து கிறிஸ்தவர்கள் இதற்கு நிரூபணமாய் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஆவிக்குரிய எல்லா வரங்களையும் செயல்படுத்தினாலுமே கூட மாம்சத்திலுள்ள பாவங்களுக்கு அடிமைகளாகவே இருந்தார்கள். தங்களுக்கு இருந்த மூளை அறிவிலும், உணர்ச்சிகளின் உந்துதலிலும் மேன்மை பாரட்டி ஆத்துமாவைப் பிழைக்கிறவர்களாகவே இருந்தார்கள்.

ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் தேவனுடைய வாசஸ்தலம், மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திலேயே இருக்கிறது! மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்கும், பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்கும் இடையே ஒரு கணமான திரை தடுப்பாய் தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது. இந்த திரைதான், மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் வாசம் செய்த

ஷெகினா மகிமைப் பிரகாசத்தைத் தடுத்தது! அந்த திரையை ‘மாம்சம்’ என வேதம் கூறுகிறது (எபி.10:20). இந்த மாம்சமானது சிலுவையில் அறையப்பட அறையப்பட இந்த திரைச்சீலை கிழிக்கப்பட்டு, ஷெகினா மகிமைப் பிரகாசம் நம்முடைய ஆத்துமாவிற்குள், நம் ஆள்தன்மை முழுவதும் ஆட்கொள்ளுகிறது. இயேசுகிறிஸ்து இவ்வாறு திறந்துவைத்த புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தில் நாம் தொடர்ந்து நடக்கும்போதுதான், அந்த தேவனுடைய மகிமை நமக்குள்ளிருந்தும் அதிக அதிகமாய் பிரகாசித்திட முடியும்!

இந்த புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தில்தான், “நீதிமாண்களுடைய பாதை பகல்வரைக்கும் அதிகஅதிகமாய் பிரகாசிக்கிற சூரியப்பிரகாசம் போலிருக்கும்” (நீதி.4:18). இப்படித்தான் பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மை ஒரு மகிமையிலிருந்து மறு மகிமைக்கு மறுருப்படுத்தி (2கொரி.3:18). அவர் வரும்போது அவர் இருக்கிறவண்ணம் நம்மை மாற்றும்படி நடத்துகிறார் (1யோ.3:2).

‘அவர் தம்முடைய ஆத்துமாவை மரணத்தில் ஊற்றினார்’ என்றே இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறது (ஏசா.53:12). வேறுவிதமாய் அதைச் சொல்வோமானால், அவர் தானாய் ஒன்றும் ஒருபோதும் செய்யவில்லை என்று சொல்லலாம்! அவர் ஒருபோதும் தன்னுடைய மனதின்படியும், உணர்வுகளின் நடத்துதலின்படியும் வாழவில்லை. அவர், ஆவியின்படி வாழ்ந்தார்! அவருடைய மனுஷிக ஆத்துமா வானது, பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு கீழ்ப்படிந்தே வேலை செய்தது. இவ்வாறாக, தன்னுடைய வாழ்க்கையில் ஆண்டவராயிருந்த பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு அடங்கியே தன்னுடைய மனதையும், உணர்ச்சிகளையும் இயேசு உபயோகித்தார். இதனிமித்தமே, தேவனுடைய மகிமை முழுமையாய் அவர் மூலம் பிரகாசித்தது!!

நம்முடைய வாழ்க்கையும் ஊழியமும் இயேசு இந்த பூமிக்கு மீண்டும் வரும்போது அக்கினியால் சோதிக்கப்படும் என்று வேதம் நமக்குப் போதிக்கிறது. அந்த அக்கினி பரிசோதனை, நம்முடைய வேலைப்பாடு ஆத்துமாவுக்குரியதா? ஆவிக்குரியதா? என்று கண்டு பிடித்துவிடும். சாம்பலாய் போகக்கூடிய மரம், புல், வைக்கோல் ஆகியவைகளைக்கொண்டு நாம் கட்டாமல், நீலை நிற்கக் கூடிய பொன், வெள்ளி, விலையேறப்பெற்றக் கல் ஆகியவைகளைக்கொண்டு கட்டும் படிக்கே புத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறோம் (1கொரி.3:10-14).

பொன், வெள்ளி, விலையேறப்பெற்ற கல் ஆகியவைகளைக் கொண்டு கட்டுதல் என்பதற்கு என்ன பொருள்? ரோமர் 11:36 நமக்கு பதில் கொடுக்கிறது: ‘அவராலும்’ ‘அவர் மூலமாயும்’ ‘அவருக்காகவும்’ சகலமும் இருக்கிறது! என்றே கூறுகிறது. ஆம், சகல சிருஷ்டிப்புத் தேவனிடத்திலிருந்தே தோன்றி! அவருடைய வல்லமையால் தாங்கப் பட்டு! அவரை மகிமைப்படுத்தும்படிக்கே! இருக்கிறது. ஆனால் சாத்தானும், மனிதனும் இந்த சட்டத்தை மீறியிருக்கிறார்கள்.

எந்த செயலாய் இருந்தாலும் அது, தேவனிடத்திலிருந்து தோன்றி, தேவனுடைய மகிமைக்காக! தேவனுடைய வல்லமையால்! செய்யப் படுகிறதோ, அதுவே நித்தியத்திற்குரியதாகும். மற்றவை யாவும் கிறிஸ்து வின் நியாயாசனத்திலிருந்து புறப்படும் அக்கினியால் சாம்பலாகிவிடும்!!

ஆகையால், மனிதனுடைய ஆத்துமாவிலிருந்து அதாவது மனிதனிடமிருந்தே தோன்றி! மனிதனுடைய மகிமைக்காக! மனுஷிக் பெலத்தினால்! செய்யப்படுபவை எல்லாம் கிறிஸ்துவ ஊழியம் என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும், அவை மரம், புல், வைக்கோல்தான்!

மாறாக, தேவனிடத்திலிருந்து தோன்றி! தேவனுடைய மகிமைக்காக! தேவ வல்லமையால்! செய்யப்படுகிற யாவையும் நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் பொன், வெள்ளி போன்ற விலையேறப் பெற்ற கற்கலாக ஜொலித்து காணப்படும்!!

கடைசி நாளின் பரிசோதனை, மனிதன் எவ்வளவு (Quantity) கிரீயை செய்தான்? என்று சோதிக்காமல் அவனின் கிரீயை எத்தன்மையுடையது (Quality)? என்றே சோதிக்கப்படும். எதைக் கொண்டு கட்டினோம் என்பதே காரியம் அல்லாமல், எவ்வளவு பெரிதாய்க் கட்டினோம் என்பது காரியமல்ல!

நாம் என்ன செய்தோம் என்பதைவிட நாம் செய்தவைகளின் தோற்றம், பெலன், அதன் நோக்கம் (Motives) என்பவைகளே நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் முக்கியமானதாய் இருக்கப்போகின்றன.

ஆத்துமாவை மரணத்தில் ஊற்றி, ஆவியின்படி வாழ்கிற இந்த விஷயத்தில் இயேசுவே நமக்கு முன்மாதிரியாய் இருக்கிறார். இயேசு ஒருபோதும் சுயமாய் எதையும் செய்யவில்லை அல்லது சுய மகிமைக்காக , சுய பெலத்தால் ஒன்றும் செய்யவில்லை! தேவனிடத்தில் தோன்றினவைகளை மட்டும்! தேவனுடைய மகிமைக்கென்று! தேவனுடைய பெலத்தினால் செய்தார்!

“தன் ஜீவனைக் காக்கிறவன் அதை இழந்து போவான். என்னி மித்தம் தன் ஜீவனை இழந்து போகிறவன் அதைக் காப்பான்” என்று தன் சீஷர்களிடம் இயேசு திரும்ப திரும்பச் சொன்னார். ஆத்தும வாழ்க்கையை அதாவது ‘தன் சொந்த ஜீவனை’ வெறுக்க வேண்டும் (இழக்க வேண்டும்) என்ற இந்த இயேசு கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகள் நான்கு சுவிசேஷத்திலும் ஏழுமுறை சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது (மத்.10:39; 16:25, 8:35, லூக்.9:24; 14:26; 17:33; யோ.12:25). பரிசுத்த ஆவியானவர் ஏழுமுறை வேதத்தில் திரும்ப திரும்ப சொல்லும் அளவிற்கு இந்த வார்த்தைகள் இருக்குமானால், இந்த சத்தியம் இயேசு போதித்தவைகளில் மிக முக்கியமான ஒன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் வெகுசிலரே இயேசுவின் இந்த வார்த்தைகளை, என்ன அர்த்தத் துடனும், எவ்வளவு முக்கியப்படுத்தியும் சொன்னார் என்று புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்!

ஆகவேதான், நம்முடைய வாழ்க்கையில் ஆத்துமாவையும்

ஆவியையும் வேறுபடுத்தி வாழ்வது மிக முக்கியமாய் இருக்கிறது. ஆனால், இதை எப்படிச் செய்யப் போகிறோம்? பதில் இதுதான்: எழுதப்பட்ட வேத வார்த்தையிலிருந்து, பரிசுத்த ஆவியானவர் கொடுக்கிற வெளிப்பாட்டின் மூலமாய், ஜீவவார்த்தையாகிய “இயேசுவை” உற்றுப்பார்ப்பதன் மூலமே நாம் ஆவியின்படி பிழைத்து வாழ்ந்திட முடியும்!

இதனிமித்தமே, நம்முடைய மனுவீச ஆத்துமாவின் வெளிச்சத்தினால் அல்ல, தேவனுடைய வெளிச்சத்தில்தான் நம்மை நாமே நியாயநீர்த்து வாழ்ந்திட வேண்டும் (சங்.36:9). அந்த வெளிச்சம் இயேசுவினிடத்திலும், தேவ வார்த்தையிலும்தான் உள்ளது என்பதை நாம் திட்டமாய் அறிந்திருக்க வேண்டும். (சங்.119:105).

இதை இயேசு வலியுறுத்தி “என்னிடத்தில் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்... அப்பொழுது உங்கள் ஆத்துமாவுக்கு இளைப்பாறுதல் கிடைக்கும்” (மத்.11:29) என்றார்.

“தேவனுடைய வார்த்தையே ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் வகையறுக்கிறது” (எபி.4:12) என்று வேதம் மிக ஆணித்தரமாய் குறிப்பிடுவதைப் பாருங்கள்.

நமக்கு முன்மாதிரியாக வாழ்ந்த இயேசுவிலும், வேத வார்த்தையிலும்தான் வெளிச்சத்தை நாம் பெறமுடியும்! பரிபூரண ஜீவனைப் பெறுவதற்கான ஊற்று அதுவே அல்லாமல், வேறெதுவும் இல்லை! ஆகவேதான் நாம் இயேசுவையும் அவரது வார்த்தைகளையும் மிக கவனமாய் உற்றுப் பார்த்து ஜீவித்திட வேண்டியது அவசியமாய் இருக்கிறது!!

தேவ சித்தத்திற்குள் வாழ்ந்திலாம்!

“அவராலே சகலமும் இருக்கிறது” (ரோமர். 11:36)

பரலோக ராஜ்யம் ஆவியில் எளிமையுள்ளவர் களுக்கே சொந்தம் என்று இயேசு சொன்னார். அதை, மலைப் பிரசங்கத்தின் தொடக்க வார்த்தைகளாய் கூறினார் (மத்.5:3). ஆனால், அந்தப் பிரசங்கத்தின் முடிவில் பிதாவின் சித்தம் செய்கிறவர்களே பரலோக ராஜ்யத் தில் பிரவேசிப்பார்கள் என கூறியே முடித்தார் (மத்.7:21).

ஆம், பரலோக இராஜ்யம் நித்தியமானது! தேவனு டைய சித்தத்தின்படி செய்யப்பட்டது எதுவோ, அதுவே அங்கு நிலை நிற்கும். தங்கள் மனுஷிக் பெலஹீ னத்தை உணர்ந்தவர்களே, ஆவியில் எளிமையுள்ளவர் கள்! இவர்களே தேவனுடைய சித்தத்திற்கு தங்களை முற்றிலும் ஒப்புக் கொடுக்கிறார்கள். இவர்களுக்கே, தேவனும் பரலோக ராஜ்யத்தை கையளிக்கிறார்!!

இயேசுவினிடத்தில் காரியம் இப்படித்தான் நடந்தேறியது. மேற்கூறியபடி, இயேசு தொடர்ச்சியாய் தன்னுடைய ஆவியில் எளிமை கொண்டவராகவே இருந்தார்.

மனிதன் எப்படி வாழவேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினாரோ அப்படியே இயேசு வாழ்ந்தார். எப்பொழுதும் தேவனைச் சார்ந்து கொண்டு, தேவனிடத் திலிருந்து வந்தாலொழிய தன் மனதிலிருந்து சுயமாய் வருகிற எதையும் செய்யாமல் இருந்தார்.

அவருடைய கீழ்க்கண்ட வார்த்தைகளை சற்று கவனியுங்கள்: “குமாரன் வேறொன்றையும் தாமாய்ச் செய்யமாட்டார்” (யோ.5:19). “நான் சுயமாய் ஒன்றுஞ் செய்யாமல், என் பிதா எனக்குப் போதித்தபடியே இவைகளைச் சொன்னேன்” (யோ.8:28).

“நான் சுயமாய் வரவில்லை; அவரே என்னை

அனுப்பினார்” (யோவான்.8:42).

“நான் சுயமாய் பேசவில்லை, நான் பேசவேண்டியது இன்ன தென்றும் உபதேசிக்கவேண்டியது இன்னதென்றும் என்னை அனுப்பின பிதாவே எனக்கு கட்டளையிட்டார்” (யோ.12:49).

நிறைவேற்ற வேண்டிய தேவை ஏராளம் உண்டு என்கிறதினாலே இயேசு ஒன்றையும் செய்யவில்லை. அவர் தேவையைப் பார்த்தார்..... கரிசனைகொண்டார் என்பது உண்மைதான். ஆனால் பிதா சொன்ன பொழுதுதான் எதையும் செய்தார்!

இந்த உலகத்திற்கு ஒரு இரட்சகர் வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தமான நிலை இருந்தபொழுது, சுமார் நாலாயிரம் வருஷம் பரலோகத்தில் காத்திருந்து, “பிதா தன்னை அனுப்பினபோதே” இயேசு இந்த உலகிற்கு வந்தார்! (யோ.8:42).

“காலம் நிறைவேறினபோது குமாரனைத் தேவன் அனுப்பினார்” (கலா. 4:5). ஆம், “ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு காலமுண்டு” (பிர.3:1). தேவன் ஒருவருக்கே அந்த காலம் தெரியும்! எனவே ஒவ்வொன்றிற்கும் பிதாவின் சித்தத்தை, இயேசுவைப்போலவே நாம் தேடினால், நாம் ஒரு தவறும் செய்திட மாட்டோம்.

இயேசுகிறிஸ்து பூமிக்கு வந்தபோது, தான் நன்மையாய் உணர்ந்த எல்லாவற்றையும் செய்துகொண்டிருக்கவில்லை. அவருடைய மனம் தெளிந்த சுத்தமாயிருந்தபோதிலும், அவர் தன் மனதில் உதித்த எந்த சிந்தனையின்படியேயும் நடக்கவில்லை! ஒருபோதும் இல்லை! தன் ஆத்துமாவை மரணத்தில் ஊற்றி, தன் மனதை பரிசுத்த ஆவியான வருக்கு ஒரு அடிமையாகவே ஒப்புக்கொடுத்தார்.

தன்னுடைய பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே வேதத்தை அவர் பூரணமாய் அறிந்திருந்தாலும், அடுத்த தன் பதினெட்டு வருடங்களை மேஜை நாற்காலி செய்கிற தச்சனாகவும், வீட்டில் தன் தாயாருடனும் செலவழித்தார். மரித்துக்கொண்டிருக்கும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள மனுஷருக்குத் தேவையான செய்தி அவரிடத்தில் இருந்தும் அவர் பிரசங்கிப்பதற்கு வெளியேறவில்லை. ஏன்? ஏனென்றால் பிதாவின் வேளை இன்னும் வரவில்லை, அவ்வளவுதான்!

இவ்வாறாக, காத்திருப்பதற்கு இயேசுகிறிஸ்து பயந்ததே இல்லை. “விசுவாசிக்கிறவன் பதறான்” (ஏசா.28:16). அவருடைய பிதாவின் வேளை வந்தபோதுதான், அவர் தன் தச்சுக்கூடத்தை விட்டு பிரசங்கிக்கப் புறப்பட்டார். அதன்பிறகும் கூட ஜனங்கள் அவரை சில காரியங்கள் செய்யச் சொன்ன போதெல்லாம் “என் வேளை இன்னும் வரவில்லை” (யோ.2:4, 7:6) என்று அடிக்கடி சொல்லுவார். இயேசுவின் வாழ்க்கையில் எல்லாக் காரியங்களும் பிதாவின் சித்தத்தினாலேயே கணிக்கப்பட்டு, அவரால் நிறைவேற்றப்பட்டது!

மனிதர்களின் தேவை மட்டுமே ஒருபோதும் அவருடைய

செய்கைக்கு ஆதாரமாய் இருந்ததில்லை. அப்படியிருந்திருந்தால் அவர் சுயமாய் தன் ஆத்துமாவிலிருந்து செயல்பட வேண்டியதாயிருந்திருக்கும்! மனிதர்களுடைய தேவையை கணக்கில் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் விதாவின் சித்தமே பிரதானமாய் செய்திட வேண்டும். இதை இயேசுவே யோவான் 4:34, 35 ல் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்: “இதோ வயல் நிலங்கள் இப்பொழுதே அறுப்புக்கு விளைந்திருக்கிறதென்று உங்கள் கண்களை ஏற்றெடுத்துப் பாருங்கள்”- இது தேவையை தெளிவாக்குகிற வசனம்.35. ஆனால், அதை செயல்படுத்தும் திறன் “நான் என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய கிரியையை முடிப்பதே என்னுடைய போஜனமாயிருக்கிறது” (வசனம்.34) என்பதிலேயே அடங்கியிருக்கிறது.

ஒரு சமயம் ஜனங்கள் அவரை ஒரு இடத்தில் தங்கும்படி தயவாய் கேட்டுக் கொண்டு கெஞ்சினபோது அவர் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை! காரணம், வேறொரு இடத்திற்கு போகும்படி சொன்ன விதாவின் சத்தத்தை அன்று அவர் கேட்டிருந்தார்!! மனுஷ்கமாய்ப் பார்ப்போமானால், அவர் அந்த இடத்தில் இன்னும் கொஞ்சநாட்கள் தங்கலாம். ஆனால், தேவனுடைய நினைவுகள் மனிதனுடையவைகள் அல்லவே (ஏசா.5:48). பேதுருவும் மற்றவர்களும் வேண்டிக்கொள்வதற்கு முன்பே, அன்று அதிகாலையில்தான் இயேசு தனித்து நின்று ஜெபம் பண்ணி தன் பிதாவின் சத்தத்தைக் கேட்டிருந்தார் (மாற்கு 1:35 - 39). இயேசு தன் மனுஷ்க நியாயத்தை ஒருபோதும் சார்ந்திருக்கவில்லை. அதற்குபதிலாய் “உன் சுய புத்தியின்மேல் சாராமல்..... உன் வழிகளிலெல்லாம் அவரை நினைத்துக்கொள், அப்பொழுது அவர் உன் பாதைகளைச் செவ்வைப் படுத்துவார்” என்கிற வேத வார்த்தைக்கே அவர் கீழ்ப்படிந்தவராய் இருந்தார் (நீதி.3:5,6). ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் வழிநடத்துதலுக்காய் அவர் தன் பிதாவையே பிதாவைச் சார்ந்திருந்தார்.

“இப்படித்தான் மனிதன் வாழவேண்டும்” என்று தேவன் விரும்பினார்.

இயேசு கிறிஸ்துவைப்பற்றிய தீர்க்கதரிசனமாய் “காலைதோறும் என்னை எழுப்புகிறார்; கற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களைப்போல, நான் கேட்கும்படி என்செவியை கவனிக்க செய்கிறார்” என்ற ஏசாயா 50:4-ம் வசனம் மெய்யாகவே அவரில் நிறைவேறியது!

அவர் மனிதனோடு “கமிட்டி கூடி” பேசுகவார்த்தை நடத்தி தன் காரியங்களை முடிவெடுக்காமல் ‘தன் பிதாவோடு கூடி’ ஜெபித்த ஜெபத்தில் அத்தனைக்கும் முடிவெடுத்தார்!

ஆத்தம கிறிஸ்தவர்கள், இந்த வியாபார உலகத்தில் நடக்கிறது போல கமிட்டி கூடித்தான் தீர்மானிக்கிறார்கள். ஆவிக்குரியவர்களோ தேவனிடத்திலிருந்து கேட்கும்படி ஜெபத்தில் காத்திருப்பார்கள்! ஆ, இதுவன்றோ மெய் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை!!

இயேசுகிறிஸ்து தன் பிதாவினால் பிழைத்து வாழ்ந்தார்! (யோவா.6:57).

அவருக்கு ஆகாரத்தைவிட தேவனுடைய வார்த்தைதான் அத்தியாவசியமானதாய் இருந்தது (மத்.4:4). அதை அவர் பிதாவினிடத்திலிருந்து எப்படியாகிலும், அனுதினமும் பலதடவைகள் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பசிகொண்ட நிர்ப்பந்தத்தில் இருந்தார்! அவ்விதமாய் பெற்று, அவைகளுக்கு அப்படியே கீழ்ப்படிந்தார். தன் பிதாவின் சித்தத்திற்கு கீழ் படிவது, தன் அனுதின ஆகாரத்தைவிட அவருக்கு அதிமுக்கிய அவசியமாய் இருந்தது (யோ.4:34).

அவர் காசுக்காரர்களை தேவாலயத்திலிருந்து விரட்டின காரியத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அநேகமுறை அவர்களை ஆலயத்தில் பார்த்திருந்தும், அவர்களை விரட்டாதிருந்து விட்டு, தன் பிதாவினால் நடத்தப்பட்ட பொழுது மாத்திரமே விரட்டினார் என்று மேடம் குயன் அம்மையார் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஆத்தமகிறிஸ்தவர்களோ, சதா விரட்டியடித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள் அல்லது விரட்டாமலே இருப்பார்கள்!! ஆனால்.....

தேவனால் நடத்தப்படுகிற ஆவிக்குரியவர்களே, எப்பொழுது! எப்படி! எங்கே! எதைச் செய்ய வேண்டும்! என்று அறிந்திருப்பார்கள்.

மேலும், மேடம் குயான் சொல்கிறார் “தேவன் தம்முடைய ஆவியினால் நம்மை ஈர்த்துக் கொள்ளுகிற காரியங்கள் ஆசீர்வாதமாய் முடியும். நாமாய் அக்காரியங்களுக்குள் பிரவேசித்தால், அவைகள் வேறு விதமாய்த்தான் முடியும். மனுஷிக் விருப்பம், மனுஷிக் நடத்துதல்.... அனைத்தையும் கறைப்படுத்திவிடுகிறது. ‘தேவனே’ தம்முடைய சித்தத்தின்படி எனக்கு கட்டளையிடட்டும்! என்றிருக்கிற ஒருவரின் வாழ்க்கைதான் தேவனுக்குப் பிரியமாய் இருக்கும். அப்படிப்பட்டவன், தெய்வ செயலுக்குத் தன்னை உண்மையாய் ஒப்புவிக்கும்பொழுது எல்லாவற்றையும் அவன் சரியாகவும் நேர்த்தியாகவும் செய்து முடிக்கிறான். ஏனெனில், அவன் சார்ந்திருக்கிற தேவன், ஒவ்வொருவேளையிலும் அவன் என்ன செய்யவேண்டும் என்று தாம் எதிர்பார்க்கிறாரோ அதை அவன் செய்யும்படிக்கு “கட்டளை கொடுத்து” அதற்கு கீழ்ப்படியும் வாய்ப்பையும் உண்டுபண்ணுகிறார்!

நாம் தேவனுடைய “பொதுவான தேவசித்தத்திற்கு” கீழ்ப்படிந்திருக்கலாம். ஆனால் “குறிப்பிட்ட வேளையில்” அவருடைய சித்தத்திற்கு கீழ்ப்படியாமல் போகமுடியும்! இப்படியாய் தேவசெயலுக்கு புறம்பாய் இருந்து நாம் வீழ்ச்சியடைந்திட முடியும். தேவ சித்தத்தில் தங்களுடைய சுயசித்தத்தை முற்றிலும் கரைத்து விட்டவர்களைத்தவிர, மற்ற எல்லோரும் கொஞ்சமாகவோ அதிகமாகவோ பலத்த சுயவிருப்பம் உடையவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். சிலர் தேவனுக்காய் இரத்த சாட்சியாய் மரிக்கவும் தயாராய் இருப்பார்கள்! இன்னமும் சிலர் தங்கள் சுற்றத்தார் இரட்சிக்கப்பட வாஞ்சையாய் இருப்பார்கள்! இன்னும் சிலர் தேவனை மகிமையாய் இப்பொழுதே பார்க்கவும் ஏங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள்! இவையாவும் அருமையான விருப்பங்கள்தான். ஆனாலும் இவர்கள் எல்லோரையும்விட “தேவனுடைய சித்தத்தில் இளைப்பாறியிருக்கக்

கூடிய” ஒருவன் இப்படிப்பட்ட எல்லா விருப்பங்களிலிருந்தும் விடுதலையாகியிருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், எல்லையில்லா திருப்தியில் திளைத்து தேவனைப் பிரியப்படுத்தி மகிமைப்படுத்தி வாழ்ந்திடுவான்!”

நலமாய்த் தோன்றுகிற அநேக காரியங்களை இயேசு கிறிஸ்து செய்திருக்கமுடியும்! ஆனால், அப்படி அவர் செய்யவில்லை!! ஏனெனில், அந்த நல்லவைகள் பிதாவின் சித்தத்திற்குப் புறம்பானதாய் அவருக்கு இருந்தன! அவர் எப்பொழுதுமே மிக உன்னத கிரியைகளை செய்வதிலேயே ஓய்வின்றி பிரயாசப்பட்டார். அதுவே அவருக்குப் போதும்! அவர் பூமிக்கு வந்தது அநேக நற்கிரியைகளைச் செய்ய அல்ல, மாறாக பிதாவின் சித்தம் செய்ய வந்தார்! தன்னுடைய பன்னிரண்டாவது வயதில் “நான் என் பிதாவுக்கடுத்த காரியங்களில் இருக்க வேண்டிய தென்று அறியீர்களா?” என்று தன் பெற்றோராகிய யோசேப்பு, மரியாளிடம் கேட்டார். ஆம், ‘பிதாவுக்கடுத்தவைகளையே’ அவர் செய்துமுடிக்க விருப்பங் கொண்டிருந்தார். தன்னுடைய 33 ½ வருட உலக வாழ்க்கையின் இறுதியில் “நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்” (யோ.17:4).என்று பூரண திருப்தியுடன் அவரால் சொல்ல முடிந்தது. அப்பொழுது அவர் உலகத்தைச் சுற்றி பிரயாணம் செய்திருக்கவில்லை. ஒரு புத்தகமும் வெளியிடவில்லை. அவரைப் பின்பற்றினவர்களும் சிலரே! சந்திக்கப்படாத தேவைகள் உலகமெங்கும் நிறைந்து காணப்பட்டது. அப்படி இருந்தும், பிதா தனக்குக் கொடுத்து கிரியையை மாத்திரமே செய்து முடித்தார்!

யெகோவாவாகிய தன் கர்த்தருக்கு மாத்திரமே ஊழியக்காரராய் இயேசு இருந்தார். மேலும், உக்கிராணக்காரன் உண்மையுள்ளவன்! அதாவது, எஜமான் சொல்லுகிறதை செய்கிறவன் - என்று காணப் படுவது அவனுக்கு அவசியமாம். எனவேதான், பிதா என்ன சொல்லுகிறார் என்பதைக் கேட்பதிலேயே தன் வாழ்நாளை அவர் செலவழித்து, அதனிமித்தம் களைத்து ஓய்ந்துபோகவோ அல்லது அலுத்துப் போகவோ இல்லாமல் பிதாவின் சித்தம் முழுவதையும் செய்து முடித்தார்! தன்னுடைய மனுஷக் விருப்பங்களையோ, அவர் தொடர்ந்து மரணத்தில் ஊற்றிய வண்ணம் இருந்தார்!! இவ்வாறாகவே அவர் ஆத்துமத்தின்படி நடக்காமல் ஆவிக்குரியவராய் நடந்தார்!!

இயேசு தன்னுடைய வாழ்க்கையில் ஜெபத்திற்கு உயர்ந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். அவர் அடிக்கடி வனாந்திரத்திற்குப் போய் ஜெபம் பண்ணுகிறவராய் இருந்தார் (லூக்.5:16). ஒருசமயம் இரவு முழுவதும் அவர் ஜெபித்து தன்னுடைய பன்னிரண்டு சீஷர்களை தெரிந்தெடுப்பதில் பிதாவின் சித்தத்தை கண்டுபிடித்தார் (லூக்.6:12,13). ஒரு ஆத்தும கிறிஸ்தவனுக்கு தேவ சமூகத்தில் காத்திருப்பது என்பது வீணடிக்கிற நேரமாய் இருக்கும். அவன் ஜெபித்தால், தன் குற்றமுள்ள மனச்சாட்சியை சமாதனப்படுத்தும் முயற்சியாகவே இருக்கும். அவன், தன்னில் தானே நம்பிக்கை உடையவனாய் இருக்கிறபடியினால், தன்

வாழ்க்கையில் ஜெபம் அவனுக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமான அவசியமாய் இருப்பதில்லை.

ஆனால் ஆவிக்குரிய மனிதனோ, ஒவ்வொன்றிற்கும் தொடர்ச்சியாய் தேவனை சார்ந்திருப்பான். ஜெபம் அவனுக்கு அதிக நிர்ப்பந்தமான அவசியமாய் இருப்பதால், ஜெபிப்பதற்கே எப்பொழுதும் உந்தித் தள்ளப்படுவான்!

அவருடைய பாதத்தருகே உட்கார்ந்து அவருடைய வார்த்தையை கேட்பது “ஒன்றே” நமக்குத் தேவையானது என்று இயேசு சொன்னார் (லூக்.10:39,42). பெத்தானியாவைச் சேர்ந்த மரியாள் இதற்குச் சரியான எடுத்துக்காட்டாய் இருக்கிறாள். மாறாக, மார்த்தானோ தன்னலமற்ற சேவையில் துரிதமாய் இருந்தாலும், படபடப்போடு வந்து, “ஆண்டவருடைய பாதத்தருகில் மரியாள் சோம்பேறியாய் உட்கார்ந்து இருக்கிறாள்” என்று குற்றம் சாட்டுகிறவளாய் இருந்தாள். ஆத்தம கிரியைக்கும், ஆவிக்குரிய கிரியைக்கும் உள்ள தெளிவான வேற்றுமையை எடுத்துக்காட்டுகிறவர்களாய் இந்த இரண்டு சகோதரிகளும் இருக்கிறார்கள். ஆண்டவருக்கும், அவருடைய சீஷர்களுக்கும் தன்னலமற்ற சேவை செய்ததில் மார்த்தாள் ஒரு பாவமும் செய்யவில்லை, ஒருபோதும் இல்லை! ஆனாலும் அவள் இளைப்பாறுதல் இல்லாமல் மரியாளை குற்றம் சாட்டுகிறவளாய் இருந்தாள். இதுவே மனுஷிகமான ஊழியத்தை சரியாய் படம்பிடித்து காண்பிக்கிறது. எப்போதுமே ஆத்தம கிறிஸ்தவன் இளைப்பாறுதல் இல்லாதவனாயும், எரிச்சல் அடைகிறவனாயும் இருப்பான். அவன் தன் சொந்த கிரியைகளை விட்டு ஓய்ந்தில்லாததினால், தேவனுடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிக்க கூடாதவனாயும் இருக்கிறான் (எபி.4:10). அவனுடைய விருப்பம் நல்லதுதான். தன்னலமற்ற சேவையைத்தான் செய்தான்! ஆனால், அவனின் “சொந்த கிரியைகள்” எவ்வளவு நன்மையானதாய் இருந்தாலும், தேவனுடைய பார்வையில் அவைகள் அழுக்கான கந்தையாகத்தான் இருக்கும்! (ஏசா.64:6).

‘அமெலேக்கியரின் நல்ல ஆடுகள்’ (மாம்சத்தின் விருப்பம்) கெட்ட ஆடுகளைப் போலவே தேவன் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவைகள்! (1 சாமு.15:39, 9-19). ஆனால், இதை மனுஷிக புத்தியினால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. நல்ல ஆடுகளை தேவனுக்கு கொடுக்காமல் நிராகரித்து விடுவது பைத்தியமாகத்தான் தோன்றும். ஆனால் “தேவன் முதலாவது எதிர்பார்ப்பது பலியை அல்ல, கீழ்ப்படிதலே” ஆகும். “பலியைப் பார்க்கிலும் கீழ்ப்படிதலே நலம்” என்றே வேதம் திட்டமாய் கூறுகிறது (1 சாமுவேல். 15:22). ஆனால், தேவன் என்ன சொல்கிறார் என்று கேட்பதற்கு நேரம் செலவழிக்காமல், எப்படி நாம் அவர் குரல் கேட்டிட முடியும்? ஆகவேதான், இயேசுவின் சத்தத்தை கேட்பதுவே நமக்குத் தேவையான ஒன்று என்று சொன்னார். அவரது குரலைச் சார்ந்தே மற்ற அனைத்தும் இருக்கிறது! மார்த்தாளைப்போல ஊழியம் செய்கிறவர்கள், அதை எவ்வளவு உத்தமமாய் செய்தாலும் உண்மையாகவே “அவர்கள்

தங்களுக்கே ஊழியம் செய்கிறார்கள்.” அவர்களை கர்த்தருடைய ஊழியக்காரர்கள் என்று அழைக்க முடியாது! ஏனென்றால், நல்ல ஊழியக்காரன், ஊழியம் செய்வதற்கு முன்பாக எஜமானன் என்ன சொல்கிறான் என்று கேட்டே ஊழியம் செய்வான்!!

நாம் இயேசுவைப்போல் “நம் சுயபெலன்” எல்லாவற்றையும் மெய்யாகவே வெறுமையாக்கி இருப்போமானால் சாலமோன் ஜெபித்தது போலவே: “என் தேவனாகிய கர்த்தாவே... நான் போக்குவரவு அறியாத சிறு பிள்ளையாயிருக்கிறேன்... ஆகையால் நன்மை தீமை இன்னதென்று வகையறுக்க, அடியேனுக்கு ஞானமுள்ள இருதயத்தைத் தந்தருளும்” (1 இராஜா. 3:7,9) என்றே ஜெபித்திருப்போம். மனிதன் என்கிற முறையில் நன்மை இன்னதென்றும் நன்மையில்லாதது இன்னதென்றும் அறிகிறதற்கு, அதாவது பிதாவின் சித்தம் எது? பிதாவின் சித்தம் இல்லாதது எது? என்று அறிவதற்கு தன்னுடைய பிதாவினிடத் திலேதான் கேட்கவேண்டும் என்று இயேசு அறிந்திருந்தார்!

‘அலங்கார வாசல்’ என்ற தேவாலய வாசலண்டையில் சப்பாணியாய் இருந்த ஒரு மனுஷன், பிச்சை கேட்டுக்கொண்டு இருந்ததை இயேசு கண்டார். அவர் அவனை பலமுறை கண்டிருந்தும், அவனை சுகப்படுத்த வில்லை. ஏனென்றால், அப்படிச் செய்வதற்கு அவருக்கு பிதாவினிடத் திலிருந்து வழிநடத்துதல் இல்லை! ஆனால், அவர் பரத்துக்கு ஏறின பின்பு பிதா நியமித்த சரியான வேளையில் யோவானும், பேதுருவும் அவனுக்கு சுகம் கொடுத்தபடியால், அநேகர் தேவனிடத்தில் திரும்புவதற்கு அந்நிகழ்ச்சி ஏதுவாயிருந்தது! அதுவே, அந்த மனிதன் சுகமாவதற்கு பிதாவின் வேளையாய் இருந்தது, அதற்கு முன்னால் அல்ல! ஒருவேளை, முன்கூட்டியே அந்த மனிதனுக்கு இயேசு சுகம் கொடுத்திருந்தால், அவர் பிதாவின் சித்தத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாய் இருந்திருப்பார்!! தன் பிதாவின் வேளையே பூரணமானது என்று அறிந்திருந்தபடியால், எதைச் செய்வதற்கும் அவர் அவசரப்பட்டதேயில்லை.

இயேசுவின் வாழ்க்கையோ, பூரண இளைப்பாறுதலில் உள்ள தாயிருந்தது. அவருடைய வாழ்க்கையில் எவ்விதமான மனக்கிலேசமும் இருந்ததில்லை. ஒரு நாளின் 24 மணி நேரத்தில், பிதாவின் எல்லா சித்தத்தையும் செய்வதற்கு ‘போதுமான அவகாசம்’ இருந்தது. ஆனால், அவர் தனக்கு நன்மையாய் தோன்றுகிற எல்லாவற்றையும் செய்ய விரும்பி இருந்தால், 24 மணி நேரம் கூட அவருக்குப் போதாததாய் இருந்திருக்கும்!! மேலும், அவருடைய ‘அநேக நாட்கள்’ மனக்கிலேசத் திலும், இளைப்பாறுதல் இல்லாமையிலும் முடிந்திருக்கும்.

நம்முடைய வாழ்க்கையில் பிரகாசிக்க வேண்டிய மகிமை, பூரண உள்ளான இளைப்பாறுதலை காண்பிக்கக்கூடிய மகிமையாகவே இருக்க வேண்டும்!

இதற்கு அர்த்தம், நாம் ஒன்றுமே செய்யாமல் இருக்க வேண்டும்

என்பதல்ல. மாறாக பிதாவின் சித்தம் எதுவோ, அதை மாத்திரமே நாம் செய்ய வேண்டும்! அப்பொழுது, நம்முடைய ஒரு நாளுக்குரியதோ அல்லது ஒரு வருஷத்திற்குரியதோ ஆகிய நம் சொந்த அட்டவணையில் இருக்கிற காரியங்களைச் செய்து முடிக்காமல், பிதாவின் சித்தத்தை மாத்திரம் செய்துமுடிக்க வாஞ்சையாய் இருப்போம்.

ஒவ்வொரு நாளிலும் வந்த எல்லா தடங்கலின் மத்தியிலும் இயேசு மகிழ்ச்சியாய் இருந்தார். ஏனெனில், சர்வ அதிகாரம் படைத்த பரலோக பிதா தன்னுடைய அனுதின அலுவல்களைத் திட்டமிட்டு இருக்கிறார் என்கிற உண்மையை இயேசு நிச்சயமாய் அறிந்திருந்தார். எனவே ஆத்தும் கிறிஸ்தவர்களைப் போல, குறுக்கிடுகிற தடங்கல்களினிமித்தம் அவர் அலைக்கழிக்கப் படவில்லை! ஆத்தும் கிறிஸ்தவர்கள் தன் சொந்த கிரியைகளை செய்வதற்கே விடாப்பிடியாய் இருக்கிறபடியால், அவர்கள் எரிச்சலும், பதட்டமும் அடைந்து, முடிவில் நரம்புத்தளர்ச்சிக்கோ, சரீர கேட்டிற்றோகூட ஆளாகிவிடுகிறார்கள்!

இயேசுவோ இப்படிப்பட்ட எந்த கேட்டுக்கும் ஆளாகாமல் இருந்தார். காரணம், அவர் தன் உள்ளான மனிதனில் பூரண இளைப்பாறுதலுடன் இருந்தார். அவர் நமக்கு “என் நுகத்தை உங்கள்மேல் ஏற்றுக்கொண்டு, என்னிடத்தில் கற்றுக் கொள்ளுங்கள், அப்பொழுது உங்கள் ஆத்துமாக்களுக்கும் இளைப்பாறுதல் கிடைக்கும்” (மத்.11:29) என ஒரு தகப்பன் கற்றுத் தருவதுபோல் நமக்கு சொல்லிக் கொடுத்தார். தேவ வார்த்தையில், தேவ ஆவியானவர் காண்பிக்கிற இயேசுவின் மகிமை இதுவே! இந்த மகிமையைத்தான் அவர் நம்மிடம் கொடுத்து, நம்மூலம் அதைப் பிரகாசிக்கவும் விரும்புகிறார்.

ஆண்டவர் நம்முடைய மேய்ப்பன்! அவர் தம்முடைய ஆடுகளை இளைப்பாறுதலான மேய்ச்சல் நிலத்திற்கே நடத்துகிறார்!! ஆடுகள், தங்களுடைய மனம்போனபோக்கில் ‘அடுத்து எந்த நிலத்திற்கு மேயப் போகலாம்?’ என்று தீர்மானிக்கிறதில்லை. அவைகள் செய்வதெல்லாம், மேய்ப்பனை பின்பற்றும் ஒரே ஒரு செயல் மாத்திரமே! அவ்வாறு பின்பற்றிட ஒருவன் முழுமையாய், தன் சுய நம்பிக்கை, சுய திறமையாவற்றையும் வெறுமையாக்கியிருக்க வேண்டும். இயேசுவிற்கூட தன் பிதாவை வாய் திறவாத ஆட்டைப் போலவே, சாந்தமாய்த் தொடர்ந்தார்! ஆனால் ஆத்தும் கிறிஸ்தவர்களோ ‘அவ்வித ஆடுகளாய்’ இருக்க விரும்புகிறதில்லை. ஆகையால் தங்கள் சுய புத்தியினால் அவர்கள் திசை தப்பி போகிறார்கள். நம்முடைய புத்தி தேவன் கொடுத்த மிகப் பிரயோஜனமான ஈவுதான்! ஆனால், அதுவே நம் வாழ்க்கையில் ஆண்டு கொள்ளும்படி நாம் உயர்த்தினால், எல்லா ஈவுகளையும்விட அதிக அபாயமுள்ள ஈவாக அது மாறிவிடும்!!

நம் ஆண்டவர், தன் சீஷர்களுக்கு “பிதாவே உம்முடைய சித்தம் பரமண்டலத்தில் செய்யப்படுகிறதுபோலப் பூமியிலேயும் செய்யப்படுவதாக” என்றே ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தார். பரலோகத்தில் தேவ

சித்தம் எப்படிச் செய்யப்படுகிறது? தேவ தூதர்கள் அங்கே “தேவனுக்காக எதையாவது செய்ய வேண்டும்!” என்று இங்குமங்கும் அலைந்து கொண்டிருக்கவில்லை. அப்படியிருக்குமானால், பரலோகத்தில் குழப்பம்தான் இருக்கும். அப்படியானால் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? அந்த தேவ தூதர்கள் ஒவ்வொருவரும், தேவ சமூகத்திற்குச் சென்று “தேவன், என்ன சொல்லுவார்?” என்று காத்திருந்து, அவர் சொல்லுகிறது எதுவோ அதை அப்படியே செய்கிறார்கள்!! சகரியாவுடன் பேசின காபிரியேல் தேவதூதன் சொல்லுகிறதை கேளுங்கள்: “நான் தேவ சந்திதானத்தில் நிற்கிற காபிரியேல் என்பவன்! உன்னுடன் பேச அனுப்பப்பட்டு வந்தேன்” (லூக். 1:19). இதே நிலையைத்தான் இயேசுவும் வகித்தார். பிதாவின் சமூகத்தில் காத்திருந்து! அவருடைய சத்தத்திற்கு செவிசாய்த்து! அவருடைய சித்தம் செய்தார்!!

ஆத்தம கிறிஸ்தவர்கள் கடினமாய் உழைக்கவும், அதிகமாய் தியாகமும் செய்யலாம். ஆனால் ‘இவர்களின் கடின உழைப்பை’ நித்தியத்தின் வெளிச்சம் இரா முழுவதும் பிரயாசப்பட்டு ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை என்பதையே காட்டும்! மாறாக, தங்கள் ஆத்துமாவை மரணத்தில் ஊற்றினவர்கள், வலை நிறைய மீன் பிடித்தவர்களாய் இருப்பார்கள். காரணம், அவர்கள் ஆண்டவரின் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிந்து வலையைப் போட்டவர்கள்!! (யோவான் 21:1-6).

“நீ கர்த்தரிடத்தில் பெற்ற ஊழியத்தை நிறைவேற்றும்படி கவனமாயிருப்பாயாக” என பவுல் குறிப்பாய் கூறுவதைப் பாருங்கள் (கொலோ 4:7).

“கலப்பையின்மேல் தன் கையை வைத்து, அதாவது தன் சொந்தமான வேலையை விட்டுவிட்டு வந்த பிறகு அவைகளை மீண்டுமாய் பின்னிட்டுப் பார்க்கிற எவனும், தேவனுடைய இராஜ்யத்திற்குத் தகுதியுள்ளவன் அல்ல” என்றே இயேசு சொன்னார்.

“என் பரம பிதா நடாத நூற்றில்லாம் வேரோடே பிடுங்கப்படும்” எனவும் இயேசு தெரிவித்தார் (மத்.5:13). ‘நாற்று’ நம்முடைய பார்வைக்கு நல்லதா இல்லையா என்பது கேள்வியல்ல, அதை யார் நடட்டார்? என்பதே கேள்வி. அண்டசராசரத்திலும் காணப்படும் எதற்கும், தேவன் ஒருவர் மட்டுமே சட்டப்படியான ஆதிமூல கர்த்தர்! வேதம் “ஆதியிலே தேவன்” என்றே ஆரம்பிக்கிறது. எல்லா செயல்களும் நித்திய தன்மையுள்ளதாய் இருக்கவேண்டுமானால், தேவனிடத்திலிருந்துதான் அது ஆரம்பிக்க வேண்டும் - நம்முடைய மனதில் அல்ல!!

“தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்கிறவனோ என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பான்” (1யோவான் 2:17). மற்ற யாவரும் அழிந்து போவார்கள் என்றே யோவான் எச்சரித்தார்! எனவேதான், நமக்குள் இந்தக் கேள்வியை கேட்டுப் பார்க்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாய் இருக்கிறது. “நான் தேவ சித்தத்தின் படி வாழ்ந்து, அதற்காகவே பிரயாசப்படும் மனிதனா?” என்பதே அந்த நல்ல கேள்வியாகும்!

தேவ வல்லமையைக் கொண்டு வாழ்ந்திடலாம்!

“ அவர் மூலமாய்” சகலமும் இருக்கிறது (ரோ. 11:36)

ஓர் ஆச்சரியமான, ஆத்தம வல்லமையுடைய வனாகவே ஆதாம் படைக்கப்பட்டிருந்தான். தேவன் உண்டாக்கின விலங்கினங்கள் பறவைகள் யாவற்றிற்கும் ஒரு பெயர் வைக்க அவனால் முடிந்தது (ஆதி.2:19). நமக்கோ அந்த ஆயிரக்கணக்கான பெயர்களில் சிலவற்றைக்கூட ஞாபகம் வைத்துக் கொள்வது சிரமமாய் இருக்கிறது. இந்த ஞாபகத்தின் ஆதாமின் ஆத்தம வல்லமைக்கு ஓர் அடையாளமாயிருந்தது! தேவன் கொடுத்த இந்த வல்லமைகள், தேவனைச் சார்ந்தே உபயோகப்படுத்த வேண்டியவைகள். ஏதேன் தோட்டத்தில் ஆதாம் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்ட பயங்கரமான வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, அவன் தொடர்ந்து ஆத்துமாவின்படி பிழைக்கிற வனாயும், தேவன் இல்லாமலே அவ்வல்லமைகளை பிரயோகிக்கிறவனாயும் மாறினான்!!

ஆத்தம கிரியைகளுக்கும் ஆவிக்குரிய கிரியைகளுக்கும் நாம் வித்தியாசம் கண்டு, சாத்தானுடைய ஏமாற்றுக்கு தப்பித்து வஞ்சிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டுமானால் ஆத்துமாவின் வல்லமைகளைச் சற்று அறிந்திருக்க வேண்டும். இன்று, ஆத்தம வல்லமையை சாதகப்படுத்தி நிகழும் “சுகமளிக்கும் ஊழியத்தை” சற்றே ஏறிட்டுப் பாருங்கள்!

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே விஞ்ஞானம் மனிதனின் அபரிமிதமான “மனோ சக்தியை” கண்டுபிடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. ஹிப்னாடிசம் என்ற விஞ்ஞான முறையினால், மனதின் வல்லமை எவ்வளவாயிருக்கிறது என்பதைக் காணும்போது மிகவும் ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. “ஆவியின் வரங்கள்” என்ற பெயரிலே இன்றைக்கு “ஹிப்னாடிசத்தின்” தத்துவங்கள் கிறிஸ்தவத்துக்குள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது!

சரீரமாகிய சபை கட்டப்படுவதற்காகவும், தேவனுடைய மகிமைக் காகவும் பயன்படுகிற மெய்யான ஆவியின் வரங்களை நாம் ஒருபோதும் அசட்டை செய்வதில்லை.

ஆனால், போலியாக தங்களுக்கு சுகமளிக்கும் வரம் இருப்பதாக சொல்லி கொள்கிற கிறிஸ்தவர்களிடமும், கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களிடமும் இருப்பதெல்லாம் வெறும் மனோசக்திதான். வியாதிக்கான அறிகுறிகள், வேதனைகள் எல்லாம் அப்படியே இருந்தும் “சுகமாகிவிட்டோம்” என்று வியாதி யஸ்தர்களை நம்பவைப்பதே மனுஷிக மனோசக்தியாகும். அதிகமான வியாதிகள் இன்றைக்கு மனநிலை சம்பந்தப்பட்டதாய் இருக்கிற படியால், “குணமாகிவிட்டது” என்று ஆக்கபூர்வமாய் சிந்திப்பதன் மூலமாகவும், வியாதியைப் பற்றிய எதிர்பார்ப்பு மனோபாவனை மூலமாயும் சரீர சுகம் கிடைப்பது உண்மைதான்! ஆனால் அவைகள் சரீரத்தில் செயல்படும் சில இயற்கையான சட்டதிட்டங்களினால் உண்டான சுகமே தவிர, இயற்கைக்கப்பாற்பட்ட வல்லமையினால் உண்டான தெய்வீக அற்புத சுகமல்ல! இயேசு இன்றும் அற்புத சுகமளிக்கிறார்!! ஆனால் இப்படிப்பட்ட மனோ சக்தியைப் பயன் படுத்துகிற தந்திரத்தினால் அல்ல.

எங்கெல்லாம் மெய்யான ஆவியின் வரம் செயல்பட்டு அற்புத சுகம் கிடைக்கிறதோ, அங்கே விகவாசீக்கும்படியான பேரளட்டம் இருக்காது! ஏனென்றால், விகவாசமானது தேவனால் தரப்படும் இலவச ஈவாகும். அதை ஆக்கபூர்வமாய் சிந்திப்பதினால் (Positive thinking) பெற்றிட இயலாது!

ஒருவன் ஹிப்னாடிச முறையைக் கையாண்டு, தேவன் அங்கீகரியாத பிரத்தியேக வல்லமையை மற்ற மனிதர்கள் மேல் செலுத்தி அவர்களை ஆளுகை செய்திட முடியும். இதையும்கூட கிறிஸ்தவ வட்டாரங்களில் “ஆவியின் வல்லமை” என்று தவறாய் புரிந்து அதை நம்புகிறார்கள்.

தேவனை சார்ந்திராமல், இவ்வித ஆத்தம வல்லமையைப் பிரயோகிப்பதினால் பயங்கர அபாயம் இருக்கிறது. தேவனோ அந்த மனுஷிக வல்லமைகளை “அவருக்கு கீழ்ப்படுத்தி” வைத்திருக்கிறார். அப்படியேதான் இயேசுகிறிஸ்துவும் வாழ்ந்தார்! அவர் தன் ஆத்துமாவை மரணத்தில் ஊற்றி, தன் ஆத்தம வல்லமையின்படி வாழ் மறுத்திருந்தார். அவர் முற்றிலும் தேவனையே சார்ந்து பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையினால் ஜீவித்தார்! ஊழியம் செய்தார்!!

இயேசு ஜனக்கூட்டத்திலிருந்து விலகி அடிக்கடி வனாந்திரத்திற்கு ஜெபிக்கப் போனார் என்று நாம் காண்கிறோம் (லூக்.5:16). அவர் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்னால், தன் வாழ்க்கையின் கடைசி நாட்களில் பசல் முழுவதும் ஜெப ஆலயத்தில் பிரசங்கிப்பார்! இரவில் ஒலிவமலைக்குச் செல்வார்! எதற்கு? எந்த இடையூறும் இல்லாமல் நீண்டநேரம் பிதாவோடு உறவாடி ஜெபிப்பதற்குத்தான்!!

(லூக்கா.21:37,38). இப்படியாய், சதா நிதாவைச் சார்ந்து வாழ்வதுதான், ஒருவன் விசுவாசத்தில் ஜீவிப்பதின் அளித்தமாகும்!

தேவனுடைய வல்லமையினால் செய்கிறவைகள்தான் நித்திய மானவைகள்! மற்றவை யாவும் அழிந்துபோகும்! தேவனைச் சார்ந்து வாழ்கின்ற மனிதன், தண்ணீரண்டையில் நாட்டப்பட்டு தன் உணவை சம்பூரணமாய் ஈர்த்துக் கொள்ளுகிற மரத்திற்கு ஒப்பாய் இருக்கிறான் என்றே வேதம் கூறி மகிழ்கிறது (எரே.17:5-8). அப்படித்தான் இயேசு வாழ்ந்தார். பரிசுத்த ஆவியானவரிடமிருந்து (தேவ நதியிலிருந்து) தன் ஆவிக்குரிய ஆகாரத்தைத் தொடர்ந்து பெற்றுக் கொண்டார்.

சோதனைகளில் இயேசுகிறிஸ்து அடைந்த வெற்றிக்கு காரணம், தன் மனுஷிக தீர்மானத்தினாலல்ல. மாறாக, ஒவ்வொரு நொடிப் பொழுதும் தன் பிதாவினிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொண்ட வல்லமையைக் கொண்டே ஜெயம் பெற்றார். இயேசு தான் கைக் கொண்டு போதித்த “தன்னைத்தான் வெறுத்தல்” என்றபோதகம் தன் ஆத்தம பலத்தை பூரணப்படுத்தினதினால் உண்டான போதகமல்ல. ஒருபோதும் இல்லை. அப்படியிருந்திருந்தால், அது யோக மார்க்கம் அல்லது புத்த மார்க்கம்! பரத்துக்கும் நரகத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமோ அவ்வளவு வித்தியாசமானதாய் அதை வேதம் நமக்கு வேறுபடுத்தி போதிக்கிறது. நாம் ஜீவிக்கவேண்டிய விதமாய் ஜீவிப்பதற்கும், தேவன் அங்கீகரிக்கிற விதமாய் ஊழியம் செய்வதற்கும் நம்மிடத்தில் வல்லமை இல்லை என்பதை இயேசு போதித்திருக்கிறார். பெலன்ற கொடி, எப்படி கனி கொடுப்பதற்கு செடியில் நிலைத்திருக்க வேண்டியதோ அப்படியே நாமும் இருக்கிறோம், என்று சொன்னார். “என்னையல்லாமல் உங்களால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது” (யோ.15:5) என்றார். எனவே பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையில்லாமல் நாம் சுயமாய் முயற்சித்து செய்கிற செயல்கள் யாவும் பூஜ்யமாய்த்தான் இருக்கும். எப்பொழுதும் “ஆவியில் நிறைந்திருக்க வேண்டியதன்” அத்தியாவசியம்இதிலே விளங்குகிறது (எபே.5:18).

இயேசுகிறிஸ்துவும் பரிசுத்தஆவியினால் நிரப்பப்பட்டே பிதாவுக்கு முன்பாக வாழ்ந்து, ஊழியம் செய்தார் (லூக்.4:1,18). மனிதன் என்கிற நிலையில், தன் ஆவியின் ஏழ்மையை இயேசு உணர்ந்திருந்த படியால், பரிசுத்தாவியில் நிறைந்த ஜீவியம் அவருக்கு சாத்தியமானது!

தான் உடுத்திக்கொண்ட “மனிதப் போர்வையின் பெலவீனத்தை” இயேசு உணர்ந்தவராய் இருந்தார். எனவே தனியே இருக்கக்கூடிய சமயம் எப்போது வாய்க்கும்? என்று பார்த்துக் கொண்டேயிருந்து, அந்த சமயங்களிளெல்லாம் தனியே ஜெபித்தார்! எப்படி சுற்றுலாப் பயணி ஒருவன், ஒரு பட்டணத்தில் பிரவேசிக்கும்போது, தான் பார்த்து ரசிக்கக் கூடிய இடங்களுக்காகவும், நல்ல ஹோட்டல்களுக்காகவும் தன் கண்களைப் பரத்தி தேடுவானோ, அப்படியே இயேசுவும் தனியே ஜெபிப்பதற்கு இடத்தை தேடியிருப்பார் என ஓர் பரிசுத்தவான் கூறியுள்ளார். ஆம், ஒவ்வொரு சோதனையையும் மேற்கொள்வதற்கு,

தேவ வல்லமையை இயேசு தேடினார்!

மாம்சத்தின் பெலவீனத்தை இயேசுகிறிஸ்து உணர்ந்திருந்ததுபோல, ஒரு மானிடனும் உணராததினால், எந்த மானிடனும் தேடாத அளவிற்கு அவர் பிதாவின் சமூகத்தை 'வல்லமைக்காக' தேடி ஜெபித்தார்!

அவர் மாம்சத்திலிருந்த நாட்களில் 'பலத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும்' வேண்டுதல் செய்தார். அதன் பலனாக, உலகிலுள்ள எந்த மனுஷனைக் காட்டிலும் 'அதிக வல்லமையை' பிதா அவருக்கு தந்தருளி பலப்படுத்தினார். இவ்வாறாகவே, இயேசு ஒருமுறைகூட பாவம் செய்யாமலும், ஒருபோதும் தன் ஆத்துமாவின்படி பிழைக் காமலும் இருந்தார்! (எபி.4:15,5:7-9).

இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றிய சுவிசேஷத்தில், 'ஜெபம்' 'ஜெபித்தார்' என்கிற வார்த்தைகள் 25 முறை அவரை சம்பந்தப்படுத்தி சொல்லப் பட்டிருப்பது முக்கியமானதல்லவா? 'அதில்தான்' அவருடைய வாழ்க்கையின் இரகசியமும் ஊழியத்தின் இரகசியமும் அடங்கியிருக்கிறது!

தன் வாழ்க்கையின் முக்கிய காரியங்களுக்கு முன்பாக மாத்திர மல்ல, அந்த முக்கிய காரியங்களை சாதித்தபிறகும்கூட இயேசு ஜெபித் தார். அற்புதமாய் ஐயாயிரம் பேரை போஷித்தபிறகு, அவர் மலைக்கு ஏறி ஜெபித்தார்! பெருமையால் பீடிக்கப்படவோ அல்லது அலட்சிய மாய் மாறிவிடவோ உண்டான சோதனைகளை ஜெபிப்பதற்கும், பிதாவிடமிருந்து தான் பெற்றப் பெலனை புதுப்பித்துக் கொள்வதற்குமே அப்படி ஜெபித்திருப்பார் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை! (ஏசா.40:31)

"நம்மில் பெரும்பாலோர், முக்கிய காரியங்களுக்கு முன்பாக ஜெபிக்கிறவர்களாயிருக்கிறோமே தவிர, அந்த காரியம் நிறைவேறிய பிறகு ஜெபிக்கிறவர்களாய் இல்லை! ஆனால், முன்னால் ஜெபிப்பது எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியமானதே முடிவில் ஜெபிப்பதுமாகும். பெரிய வெற்றிகளுக்குப் பின்பு நாம் ஜெபித்தால் மிகப்பெரிய சாதனைகளுக்கு நாம் கடந்து செல்லலாம்! ஜெபம் பெற்று, இருக்கிறபடியே இருப்போமானால், ஒன்று பெருமையடைந்து விடுவோம்..... அல்லது களைப்படைந்துவிடுவோம்! முன்னேறி, மேலே செல்லமாட்டோம்" என்று ஓர் பரிசுத்தவான் நேர்ந்தியாய் செல்லியிருக்கிறார்.

எவ்வளவு ஓய்வின்றி உழைத்தாரோ அவ்வளவுக்கு அதிகமாய் ஜெபிக்கவும் செய்தார்! அவருக்கு சில சமயங்களில் சாப்பிடவும்கூட நேரம் இல்லாமல் போயிற்று (மாற்கு 3:20; 6:31, 33:46). 'ஆனால்' ஜெபிப்பதற்கு மட்டும் எப்பொழுதும் நேரம் எடுத்துக்கொண்டார்! இயேசுவின் வாழ்க்கையில் ஓய்வில்லாத நாளாய் ஒரு பகல் முழுவதும் இருந்துவிட்டால், அதைத் தொடர்ந்த இரவு முழுவதும் ஜெபமாய் இருக்கும்! இப்படித்தான் அவர் தன் பெலனை புதுப்பித்துக் கொண்டார். அவருக்கு எப்பொழுது தூங்கவேண்டும், எப்பொழுது ஜெபிக்க வேண்டும் என்று தெரியும்! காரணம், அவர் ஆவியானவரின் வழி

நடத்துதலிலேயே தரித்திருந்தார் என்பதுதான்!!

இயேசு தொடர்ச்சியாய் ‘தேவ வல்லமையைத்’ தேடினார். அதில் அவர் ஒருபோதும் ‘பெற முடியாமல்’ ஏமாந்து போனதில்லை!! எனவே வேறு எந்தவிதத்திலும் சாதிக்கமுடியாத காரியங்களைத் தன் ஜெபத்தினால் சாதித்தார்.

தன் சுய பெலத்தில் நம்பிக்கையாயிருக்கிற ஒருவன் மாத்திரமே, தன் ‘மாமிச புயத்தை’ சார்ந்து கொண்டு பாவத்தை ஜெயிக்க முயல்வான்! அப்படிப்பட்டவன், ஜெபத்திற்கான தேவ வல்லமையைப் பெறுவதற்கு முன்னால், தேவன் அவனை உடைத்திட வேண்டியது மிகவும் அவசியமாய் இருக்கிறது. எனவே அவனை திரும்ப திரும்ப விழவைத்து, வீழ்ச்சியடையச் செய்து, ‘தன் இயலாமையை’ அவன் அங்கீகரித்து பூஜ்ய நிலைக்கு வரும்வரைக்கும் வீழ்ச்சியடைய தேவன் அனுமதிக்கிறார்! ‘அதன் பிறகே’ அவன்மேல் தம்முடைய கிருபையின் ஆவியை தேவன் பொழிந்து அவனுக்கு ஜெயத்தைக் கொடுக்கிறார். ஆம், நாம் பலஹீனர்களாய் இருக்கும்போதுதான் பலசாலிகளாய் இருக்கிறோம்! என்பது உண்மையிலும் உண்மை!! (2 கொரி.12:10).

ஆபிரகாம் தன் சொந்த பெலத்தினால் இஸ்மவேலைப் பெற்றான். ஆனால் தேவனோ அவனை அங்கீகரியாமல், “அவனை அனுப்பிவிடு” என்றே ஆபிரகாமிடம் சொன்னார் (ஆதி.17:18-21, 21:10-14). நாம் ஜெபிக்காமலும், தேவனைச் சாராமலும் இருந்துகொண்டு, திறமையினால் சாதித்த நன்மையான செயல்கள் எல்லாவற்றையும் அவருக்கு அர்ப்பணிக்கும்போது, நம்மிடமும் கூட அப்படியே “அங்கீகரிக்க மாட்டேன்” என்றுதான் சொல்லுவார்!! ஆம், அவையாவும் மரம், புல், வைக்கோலாய் காணப்பட்டு சாம்பலாகும்.

‘தேவன் மூலமாய் செய்யப்பட்டது எதுவோ’ அது மாத்திரமே நிலை நிற்கும்!

ஆபிரகாம், பிள்ளைபெறுவதற்கான தன் சுய பெலன் எல்லாம் ஒழிந்து மலட்டுத்தன்மை அடைந்த பிறகுதான் “தேவ வல்லமையினால்” அவர் அங்கீகரித்த ஈசாக்கு பிறந்தான்!

தேவனைப் பொருத்தவரைக்கும் ஆயிரம் இஸ்மவேல்களைவிட ஒரு ஈசாக்கே மேல்! வேறு விதமாய் சொல்வோமென்றால் ஒரு கிலோ மரத்தை விட ஒரு கிராம் தங்கமே மதிப்புடையது! சுயபெலத்தினால் செய்யப்பட்ட அநேக கிரியைகளைவிட பரிசுத்த ஆவியானவரின் துணையினால் செய்த சில கிரியைகளே மதிப்புள்ளது! நாம் மனந்திரும்பினதற்கு முன்பும், பிறகும் கூட ‘நம் நற்கிரியைகள்’ அழுக்கான கந்தைகள்தான். ஆனால் விசுவாசித்தினால்.... அதாவது, ஆவியானவரின் பெலத்தால் உண்டான நீதி, ஆட்டுக்குட்டியானவரின் கல்யாண நாளில் நம்முடைய கல்யாண வஸ்திரமாய் இருக்கும். என்ன வித்தியாசம்! கந்தை வஸ்திரம் அல்ல, கல்யாண வஸ்திரம்!! நம்முடைய வாழ்க்கையை நம் சொந்த ஆத்தும் பெலத்தினால் வாழ்ந்தோமா அல்லது தேவ பெலத்தால் வாழ்ந்தோமா என்பதில்தான் அந்த வித்தியாசம் அடங்கியிருக்கிறது.

இயேசுகிறிஸ்து தன் ‘ஊழியத்திற்கும்’ பரிசுத்த ஆவியானவரின் பெலனைச் சார்ந்தே இருந்தார். பரிசுத்த ஆவியினால் அபிஷேகம் பெறாமல், பிரசங்கிக்கிற ஊழியத்திற்கு அடியெடுத்து வைக்க அவர் ஒருபோதும் எத்தனிக்கவில்லை. அவர் ஏற்கனவே பரிசுத்த ஆவியானவரின் பெலன்கொண்டு பூரணமான பரிசுத்தத்தில் வாழ்ந்து, தன் பிதாவினிடமிருந்து “இவர் என் நேசகுமாரன் இவரில் பிரியமாயிருக்கிறேன்” என்று சாட்சி பெற்றிருந்தார் (மத்.3:17). ஆனாலும் தன் ஊழியத்திற்கு ஆவியனாவரின் அபிஷேகம் அவருக்கு தேவையாய் இருந்தது. அதற்காக ஜெபித்தார், பெற்றுக்கொண்டார்! (லூக்.3:21). மேலும் அவர் பூமியில் வாழ்ந்திருந்த எல்லாரைக்காட்டிலும் நீதியை விரும்பி அக்கிரமத்தை வெறுத்தபடியினால், எல்லாரைக் காட்டிலும் அதிகமாய் ஆனந்ததைலத்தினால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டார் (எபி.1:9). அதன் விளைவாக, அவருடைய ஊழியத்தின்மூலம் ஜனங்கள் சாத்தானுடைய சிறைப்பிடியிலிருந்து விடுதலையானார்கள் - இதுதான் அபிஷேகத்தின் பிரதான நோக்கமும் பிரதான வெளிப்பாடுமாகும்! (லூக்.4:18; அப்.10:38).

அநேக கிறிஸ்தவ ஊழியர்கள், தங்களுடைய பேச்சுத் திறனையும், புத்திக் கூர்மையையும், தெளிந்த வசனிப்பையும் கண்டு.... அதை, ஆவியானவரின் வல்லமை என்று தவறாய் எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் இவையாவும் ஆத்துமாவின் வல்லமைதான்!

அவைகளை சார்ந்து கொள்வதால், தேவனுடைய ஊழியத்திற்கு தடைதான் ஏற்படும்! மனுஷீக ஆத்தம பெலத்தால் செய்யப்படும் கிரியை எதுவும் நித்தியமானதல்ல.காலப்போக்கில் அது அழியாவிட்டாலும், கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்தில் இது நிச்சயமாய் அழிந்து போகும்.

இயேசு, தன் சுய பேச்சுத்திறனையோ, உணர்ச்சிப் பெருக்கத்தையோ சார்ந்து கொண்டு ஜனங்களை தேவனிடத்திற்குத் திருப்பவில்லை. ஆத்தம பெலத்தினால் செய்கிற எந்த கிரியையும், கேட்கிறவர்களின் “ஆத்துமாவை மாத்திரம்தான்” தொடும். அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய வாழ்க்கைக்கோ, அவைகள் உதவாது என்று இயேசு அறிந்திருந்தார்.

அதே காரணத்தால்தான் அவர் எந்தவிதமான “இசை நிகழ்ச்சியின் மூலமாகவும்” ஜனங்களை தேவனிடத்திற்குத் திருப்ப முயற்சிக்கவில்லை!

தன்னை கேட்பதற்கு கூடினவர்களின் உணர்ச்சியை கிளப்பிவிட்டு, தேவனிடத்தில் சரணடையும்படி மனுஷீகமாய் அவர்களை உந்தி முயற்சிக்கவில்லை. இன்றைய சுவிசேஷகர்கள் கையாளும் மற்ற எந்த ஆத்தம மனுஷீக உபாயங்களையும் அவர் கையாளவில்லை. இவைகளெல்லாம் அரசியல்வாதிகளும் விளம்பரதாரர்களும் கையாளுகின்ற உத்திகள்! அவரோ, அவர்களில் ஒருவரல்ல! யெகோவாவின் ஊழியக் காரரான அவர், தன் எல்லா பிரயாசத்திற்கும் பரிசுத்த ஆவியானவரையே முற்றிலும் சார்ந்திருந்தார். அதன் விளைவாகவே, அவரைப் பின்பற்றினவர்கள் அவரைப்போலவே தேவனுடைய ஆழ்ந்த

ஜீவியத்திற்குள் பிரவேசித்தார்கள்!!

தான் நினைக்கிறபடியே பிறரையும் நடத்தும்படிக்குத் தன் ஆத்தம பலத்தை பிறரிடம் இயேசு ஒருபோதும் திணித்ததில்லை. அவர் தன்னை யேசுட கட்டாயமாய் பிறரிடத்தில் புகுத்தவில்லை! பிறர் விரும்பினால் ‘தன்னை நிராகரிக்கும்படிக்கு’ அவர்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுத்தார்.

ஆத்தம கிறிஸ்தவ தலைவர்களே, தங்களுடைய மந்தையின்மீதும் சக ஊழியக்காரர்கள் மீதும் தங்களுடைய பலத்த வசீகரத்தின்மூலம் ஆளுகை செலுத்துகிறார்கள்! ஜனங்கள் இப்படிப்பட்ட தலைவர்களுக்குப் பயந்து, அவர்களை மகிமைப்படுத்தி..... அவர்களுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அப்படியே கீழ்ப்புகிறார்கள்!! திரளான ஜனங்கள் இப்படிப்பட்ட தலைவர்களைச் சுற்றி மந்தையாய் இருந்தாலும், அவர்கள் ஏகமாய் ஒற்றுமையாய் இருந்தாலும், அவை யாவும் ஒரு தலைவனுக்கு செலுத்தும் பயபக்தியே ஒழிய, மெய்யான ஐக்கியம் அல்ல!

இப்படிப்பட்ட தலைவர்கள் ஆவியையும் ஆத்துமாவையும் பிரிக்கத் தெரியாதவர்களாய் இருக்கிறபடியால், தங்களிடம் உள்ள வல்லமை ஆவியானவரின் வல்லமை என்று எண்ணிக்கொண்டு தங்களையே ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பின்பற்றுகிறவர்களும் அப்படியே வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நியாயஸ்தலத்தின் தெளிவான வெளிச்சம், அது.... தேவனுடைய கிரியைக்குத் தடையாயிருக்கும் மனுஷிக ஆத்தம பெலன் என்பதையே வெளிப்படுத்துகிறது!!

கிறிஸ்துவரல்லாத மற்ற மதத் தலைவர்களும், அரசியல் தலைவர்களும் அப்படியே வசீகரமுடையவர்களாயிருந்து, தங்களுடைய பேச்சினாலும், பாட்டினாலும், திரளான ஜனத்தைத் தன்பால் இழுக்கிறவர்களாயிருக்கிறார்கள்!

இயேசுவோ, இப்படிப்பட்ட ஒரு தலைவராய் இல்லை! எந்த உண்மை கிறிஸ்தவனும் அப்படிப்பட்டவனாய் இருக்கக்கூடாது!! ஆத்தம வல்லமையை பிரயோகிப்பது, மனிதனுக்கு தேவன் வைத்த பிரமாணத்தை மீறுவதாயும், அவருடைய ஊழியத்திற்கு அது தடையாகவும் இருக்கும் என்று உணர்ந்து, அதை பிரயோகிப்பதற்கு நாம் பயந்திட வேண்டும்!!

ஆத்தம வல்லமையானது, மற்றவர்களிடத்தில் மேற்போக்கான சில மாற்றங்களையும் தேவ பக்தியின் வேஷத்தையும்தான் கொடுக்குமே யொழிய மெய்யான ஆழமான தேவபக்தியையோ அல்லது அவர்களுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் ஜெயத்தையோ கொடுக்காது! மெய்யான ஆவிக்குரிய ஊழியம் ஒருபோதும் மனுஷிக ஆத்தம பெலனால் செய்யப்பட முடியாது..... பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையினால்தான் முடியும்.

இயேசுகிறிஸ்து இதை அறிந்திருந்தார். ஆகவேதான், தன்

ஆத்துமாவை சதா மரணத்தில் ஊற்றினார். இப்படியாய், குறைந்த காலத்தில் தன்னை பின்பற்றினவர்களிடத்தில் ஆழமான, நிலையான கிரியையை அவரால் நடப்பிக்க முடிந்தது. அவர் ஒருபோதும் தன் தனித்தன்மையை (Personality) மற்றவர்களிடம் திணிக்கவில்லை. ஒருவரையும் ஆளுகை செய்யவில்லை. தன்னுடைய பேச்சினாலோ புத்திசாலித்தனத்தினாலோ ஜனங்களை ஒரு போதும் பயத்திற்குள்ளாக்க வுமில்லை. அவர் மனிதர்களுக்கு உதவ முற்பட்டாரேயொழிய அவர்களைக் கவர்ச்சிக்க முற்படவில்லை! ஆத்தம கிறிஸ்தவர்கள் மற்றவர்களை கவர்ச்சிக்கத்தான் முற்படுவார்களேயொழிய உதவ முற்படமாட்டார்கள்!! ஆம், ஆத்தம கிறிஸ்தவ தலைவர்கள் மெய்யான சபையை ஒருபோதும் கட்ட முடியாது. ஏனெனில் இவர்கள் ஜனங்களை தங்களுக்குத்தான் சேர்க்கிறார்களேயொழிய, தலையாகிய கிறிஸ்துவுக்கு அல்லவே அல்ல!!

‘பலத்த ஆத்தமசக்தி படைத்தவர்கள்’ வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்கும்பொழுது, பவுலைப்போல பயத்துடனும் நடுக்கத்துடனும் பிரசங்கிக்க வேண்டும் (1 கொரி.2:1-5). ஏனெனில், கேட்கிறவர்களுடைய விசுவாசம் தேவனுடைய பெலத்தில் இல்லாமல், பேசுகிறவனுடைய மனுஷ ஞானத்தில் இருந்துவிடக்கூடும்!

எப்பொழுதும் தன் மனுஷ பெலவீனத்தை உணர்ந்தவராகவே இயேசு இருந்தார். “குமாரன்.... தாமாய் ஒன்றும் செய்யமாட்டார்” என்று சொன்னார் (யோவான்.5:19). ஆகையினால் ஜெபம் அவருடைய வாழ்க்கையில் உச்சக்கட்ட நிலையிலிருந்தது. தன் ஆத்தம பெலனை பிரயோகிப்பதிலிருந்து இயேசுவை தடுத்து நிறுத்தியது, அவருடைய ஜெபம்தான்! ஆகவேதான், பிதாவானவர் இயேசுவில் தன் எல்லா கிரியைகளையும் செய்துமுடிக்க முடிந்தது!! (யோ.14:10).

நாம் சம்பூரணமாய் தேவனையே சார்ந்து நிற்கும் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கொண்டால் மாத்திரமே.... தேவன் விலக்கி வைத்ததும், இயேசு வெறுக்கச் சொன்னதுமான ஆத்தம வாழ்க்கையிலிருந்தும், அதன் வலிமைகளிலிருந்தும் நம்மைக் காத்திட முடியும்! அப்போது மாத்திரமே, பரிசுத்த ஆவியானவர் நம் மூலமாய் ஆண்டவருடைய முழுமையான மகிமையையும் பிரகாசிக்கச் செய்வார். நாம் விசுவாசத்தால் வாழ்ந்து, ஆண்டவரை சார்ந்து கொண்டு, நம்முடைய கிரியைகள் விசுவாசத்தின் கிரியைகளாகவே எப்போதும் இருக்குமானால்.... நாம், பொன் வெள்ளி விலையேறப்பெற்ற கல் ஆகியவற்றைக் கொண்டு நம் ஜீவியத்தையும் ஊழியத்தையும் உறுதியுடன் கட்டுகிறவர்களாய் இருப்போம்!!

எனவே, நமக்கு நாமே இந்த கேள்வியைக் கேட்டுப் பார்க்கக் கடவோம்: நான் தேவனுடைய வல்லமையினால் ஜீவித்து, அவருடைய வல்லமையினால் ஊழியம் செய்கிறேனா? இதற்குரிய உங்களின் நேர்மையான விடை, உங்களை ஆவிக்குரியவர்களாய் நிச்சயம் மாற்றிவிடும்!!

தேவ மகிமைக்காகவே வாழ்ந்திடலாம்!

“அவருக்காகவே சகலமும் இருக்கிறது” (ரோமர்.11:36)

தேவன் அல்பாவும், ஓமேகாவும்; ஆதியும், அந்தமும்; துவக்கமும், முடிவுமாய் இருக்கிறார்! இவ்வாறு, நித்தியத்திற்குரிய சகலமும் அவரிலே ஆரம்பிக்கிறது போலவே அந்த சகலமும் அவரில்தான் முற்றுப் பெறுகிறது!!

ஆம், தேவனுக்கு மகிமையைக் கொண்டு வரும் பொருட்டே சகலமும் தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. இதற்குக் காரணம், தேவன் சுயநலமுடையவராய் இருந்து நம்முடைய மகிமையை விரும்புகிறதினால் அல்ல! அவர் தன்னில்தானே போதுமானவராயும், பூரணராயும் இருக்கிறபடியால் நாம் அவருக்கு எதையாகிலும் கொடுத்து அவரைப் பூர்த்தி பண்ணவோ பூரணப்படுத்தவோ முடியாது!! அவருடைய மகிமையைத் தேடும்படி அவர் நம்மை அழைப்பதற்குக் காரணம், அதுவே நமக்கு அதி உன்னத மேன்மையாகவும், நன்மையாகவும் இருப்பதினால்தான்! இந்த மகிமையான ஜீவியம் இல்லையென்றால், நாம் சுயத்தை மையமாகக் கொண்ட பரிதாபத்திற்கு ஆளாகிவிடுவோம்!

“ அவரை - மையமாகக் கொண்டிருத்தல்” என்கிற சட்டத்தைக் கொண்டுதான், அவர் தன்னுடைய சிருஷ்டிப்பை உண்டாக்கியிருக்கிறார். அந்த சட்டத்தை, ‘சுயாதீன சித்தத்துடன்’ தேவ சாயலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் மாத்திரமே மீறமுடியும்! ஜீவனில்லாத சிருஷ்டிகளோ, சிருஷ்டிகளுக்கு சந்தோஷமாய் கீழ்ப்படிந்து அவரை மகிமைப்படுத்துகின்றன! ஆனால், ஆதாம் அந்த சட்டத்தை மீறினதின் விளைவாய், மனிதவர்க்கத்தின் நிர்ப்பந்தமான வீழ்ச்சியை இன்று நாம் காண்கிறோம்!!

தன் சீஷர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுத்த ஜெபத்தில்

முதல் விண்ணப்பமாக “உம்முடைய நாமம் மகிமைப்படுவதாக” என்றே ஜெபித்திட இயேசு சொல்லிக் கொடுத்தார். இதுவே, இயேசுவின் பிரதான தவிப்பாயிருந்தது! சிலுவை மரணம் பிதாவின் மகிமைக்கு இட்டுச் சென்றபடியால்தான், “பிதாவே உம்முடைய நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும்” என்று கூறி, அவர் சிலுவைப் பாதையைத் தெரிந்து கொண்டார் (யோவான்.12:27:28).

ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையை ஆளுகை செய்த அவரது முதல்தரமான ஆசை என்னவென்றால் “பிதா மகிமைப்பட வேண்டும்!” என்பதுதான்.

அவர் செய்த யாவும் பிதாவின் மகிமைக்காகவே இருந்தது. அவருடைய வாழ்க்கையில் தெய்வீகம், லௌகீகம் என்று இரண்டு பிரிவினைகள் இருந்ததில்லை. எல்லாமே தெய்வீகம்தான்! அவர் பிரசங்கித்ததும், வியாதித்யஸ்தர்களை சுகமாக்கினதும், தேவனுடைய மகிமைக்காக இருந்தது போலவே, அவர் மேஜைகளையும் நாற்காலிகளையும் தேவனுடைய மகிமைக்காகவே செய்தார். ஒவ்வொருநாளும் அவருக்கு தெய்வீக நாளாகவே இருந்தது.

பிதாவின் மகிமையை மாத்திரமே இயேசு தேடி, பிதாவின் அங்கீகாரத்தில் மாத்திரமே அக்கறை கொண்டபடியினால், எல்லா நேரங்களிலும், தன் இருதயத்தில் பூரண இளைப்பாறுதல் கொண்டவராய் இருந்தார்! பிதாவின் முகத்திற்கு முன்பாக மாத்திரமே வாழ்ந்திருந்து... மனுஷருடைய கனத்திற்கோ, புகழ்ச்சிக்கோ இயேசு கவலையற்றிருந்தார்.

‘சுயமாய் பேசுகிறவன், தன் சுய மகிமையைத் தேடுகிறான்’ என்றே இயேசு சொன்னார் (யோ.7:18). ஆத்தம கிறிஸ்துவன், தான் தேவனுடைய மகிமையைத் தேடுவதாக எவ்வளவுதான் நடித்து வேஷம் போட்டாலும், மெய்யாகவே தன் அடித்தளத்தில் சொந்த மகிமையில் அக்கறை கொண்டவனாகவே இருப்பான். இயேசுவோ, தன் ஆத்துமாவை மரணத்தில் ஊற்றினபடியால், தனக்கான மகிமையைத் தேடவே இல்லை!

“கிறிஸ்துவின் குணாதிசயங்களைப் பற்றியும், தேவ காரியங்களைப் பற்றியும்கூட” ஆத்தம சம்பந்தப்பட்ட வைராக்கியங்கள் உண்டு! இந்த வைராக்கியம் மனிதர்களுக்கு முன்பாகவே காணப்படும். மனிதர்களுடைய கனம் கிடைக்காதபோது தளர்ந்துவிடும்!

ஆவிக்குரிய வைராக்கியம் மாத்திரமே, வறண்ட நிலத்திலிருந்து முளைக்கக்கூடிய விதையைப் போலிருக்கும். ஆத்துமாவின் படிபிழைக்கிறவன், பெரிய நற்கிரியைகளையும், தன் சரீரத்தையே சுட்டெரிக்கக் கொடுக்கக்கூடிய தியாகமும் செய்கிறவனாய் காணப்பட்டாலும் “தன் சொந்த கிரியைகளை விட்டு ஓயாதவனாகவே இருக்கிறான்” (எபி.4:10). அவன் மனிதர்களுடைய சாட்சியைத் தேடுகிறான்! அவனால் வலதுகை கொடுக்கிறதைத் தன் இடதுகை அறியாதபடிக்கு எதையும் கொடுக்க முடிவதில்லை (மத்தேயு.6:3).

மெய்யான தேவபக்தியின் இளைப்பாறுதலில் பரவேசிப்பதற்கே, ஒரு மரணம் நிகழ்ந்தாக வேண்டும். “மனுஷர் கணம் தேடும்” ஆத்மீகம் கண்டிப்பாய் மரணத்தில் ஊற்றப்பட வேண்டும்!

மனிதனுடைய புத்திசாலித்தனத்தில் ஆரம்பித்து மனுஷீக சாதாரியத்தினாலும், திறமையினாலும் நடத்தப்படுகிற எதுவும் மனிதனை மகிமைப்படுத்துகிறதாகவே முடியும். ஆம், ஆத்துமாவில் ஆரம்பமாகிற எதுவும் சிருஷ்டியைத்தான் மகிமைப்படுத்தும். எனவேதான், இயேசு தன் ஆத்துமாவை மரணத்தில் ஊற்றினார்!

நித்தியத்தில், பரலோகத்தில் இருக்கிற எதுவும்! பூமியில் இருக்கப் போகிற எதுவும்! ஒரு மனிதனுக்கும் கனத்தையோ, மகிமையையோ கொண்டுவராது.

காலத்தால் நிலைப்பட்டு, நித்தியத்தின் வாசலுக்குள் பரவேசிக்கப்போகிற ஒவ்வொன்றும் தேவனிடத்திலிருந்து வந்ததும் தேவன் மூலமாய் கிரியை நடப்பித்து தேவனுடைய மகிமைக்காகவே இருப்பதுதான்!!

தேவனைப் பொறுத்தவரையிலும், ஒரு செயலுக்கு உள்ள மதிப்பும் தகுதியும் அந்த செயலுக்குப் பின்னால் காணும் உள்நோக்கத்தை (Motive) பொறுத்ததாய் இருக்கிறது. நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பது முக்கியம்தான். ஆனால் ‘ஏன் அதைச் செய்கிறோம்’ என்பது அதிக முக்கியமானதாகும்!!

இயேசுகிறிஸ்து, தன் பிதாவின் சமூகத்தில் காத்திருந்து, அவருடைய திட்டத்தை பெற்று, அதைச் செய்வதற்கான பெலனையும் பெற்று, பிதாவின் வல்லமையினால் அவருடைய எல்லாசித்தத்தையும் செய்து முடித்தார்!! அதோடு மட்டுமல்ல, முந்திய அத்தியாயத்தில் நாம் பார்த்ததுபோல, தன் மகத்தான சாதனைகளுக்குப் பிறகு தன் பிதாவிற்கு மகிமையைச் செலுத்தும்படியே ஜெபிக்கச் சென்றார்!! தன் பிறயாசத்தின் பலனை, தன் பிதாவிற்கே பலியாகச் செலுத்தினார். தானாகவே தனக்கு மகிமையை அவர் தேடவும் இல்லை..... அது, தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட போதும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை! (யோவான் 5:41, 8:50). அவருடைய புகழ் பரவலாய் பரவியபோது, மலைக்கு தனித்துச் சென்று பிதாவையே மகிமைப்படுத்தினார் (லூக்.5:15,16). தன் பிதாவுக்குரிய மகிமையை ‘ஒருபோதும்’ தொடக்கூடாது என்றே தீர்மானித்திருந்தார்.

அப்படிப்பட்ட அவருடைய நிலையான மனோபாவத்தின் விளைவு என்னவென்றால், அவருடைய வாழ்க்கையின் இறுதியில் ‘பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப்படுத்தினேன்’ என்று அவர் நேர்மையாய் சொல்ல முடிந்தது (யோவான்.17:4). ஒரு மனிதன் என்கிற முறையில் பிதாவை மகிமைப்படுத்தவே அவர் இந்த பூமிக்கு வந்திருந்தார்! பிதாவின் நாமம் பரலோகத்தில் உயர்த்தப்பட்டு, கனப்படுத்தப்பட்டு, மகிமைப்படுகிறது போலவே, பூமியிலும் மகிமைப் படும்படியாக இயேசு வாழ்ந்து, இறுதியாக மரித்தார்!!

அக்கினி பரிசோதிக்கும் நாளிலே, அவனவனுடைய வேலைப் பாட்டின் நோக்கத்தை, ஒவ்வொருவரும் அறிந்து கொள்வார்கள் என்றே பவுல் கூறினார் (1 கொரி.3:13). அந்நாளிலே அவரவருடைய நோக்கங்கள் (Motives) வெளிப்படுத்தப்பட்டு, அது கர்த்தரால் பரிசோதிக்கப்படும் என்பது உறுதி! (1 கொரி.4:5).

ஆத்துமத்தனமான மனுஷிக ஊழியமோ, ஜனங்களை தேவனிடத் தில் ஈர்த்துக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, தன் சுயத்தை உயர்த்தி தன் வசமாய் ஈர்த்துக்கொள்ளும். அந்த ஜனக்கூட்டம், நம்மை வந்து கேட்டு கவர்ச்சிக்கப்பட்டு.... மீண்டும் வந்து நம்மை கேட்டு, நம்மைப்பற்றி புகழ்ந்து கனப்படுத்தும்!! நாம் அந்த ஊழிய இடத்தை விட்டுப் போனபிறகு, அவர்கள் தாங்கள் இருந்த பழைய ஆவிக்குரிய நிலைக்கே வீழ்ந்து, தாங்கள் கேட்ட பிரசங்கம் முழுதும் ‘விருதா’ என்றிருப்பார்கள்! ஒரு ஊழிய பிரயாசத்தின் மெய்யான பரிசோதனை, அந்த ஊழியன் மரித்து மறைந்து விட்டபிறகு... அவன் ஊழியம் செய்த ஜனங்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பதை வைத்துதான் இருக்கிறது! அப்பொழுது அவனுடைய பிரயாசம் ஆத்துமத்திற்குரியதா? ஆவிக்குரியதா? என்பது வெளியரங்கமாகும்.

ஜனங்களை நம்மிடம் ஈர்த்த எல்லா பிரயாசமும், மனிதனையே மகிமைப்படுத்தினபடியால், அவை மரம், புல், வைக்கோல்தான் என்று கடைசிராளிலே நிரூபிக்கப்படும்!

இயேசுகிறிஸ்துவின் ஊழியம் ஆவிக்குரியதாயிருந்தது! அவர் விட்டுச்சென்ற சீஷர்கள் குறைந்த எண்ணிக்கை உடையவராயிருந்தாலும், அவர்களோ ஆத்துமாவின்படி பிழைக்காமல் ஆவிக்குரியவர்களாய் மாறினபடியால்.... அவர்கள் “இயேசுகிறிஸ்துவின் ஆவிக்குரிய ஊழியத்தை” நிரூபிக்கிறவர்களாய் உள்ளனர்! அவருடைய இந்த மகிமையைப் பிரகாசிக்க, நாமும் அவருடைய அடிச்சுவட்டில் பின் செல்லக் கடவோமாக!!

இன்று ஆத்துமாவின்படி ஜீவிக்கிறதும், ஊழியம் செய்கிறதும், உலகம் முழுவதும் அங்கீகரிக்கக்கூடிய முழுமையான ஆத்தும மனுஷனாகிய அந்திக்கிறிஸ்துவின் வருகைக்கும் பாதை வகுப்பதாகும்! அவன் எல்லாரையும்விட தன்னை உயர்த்தி, அற்புதமான வல்லமையை பயன்படுத்தி, ஜனங்களைத் தன்பக்கம் ஈர்த்துக்கொள்வான்! (2தெச.2:3-10).

எனவே, ஜனங்களை நம்மிடத்திற்கும் நம்முடைய ஊழியத்திற்கும் ஈர்த்துக்கொள்வதென்பது அந்திக்கிறிஸ்து ஆவியின் சாரமாயிருக்கிறது. மனிதர்களுடைய மனசாட்சியின்மேல் அதிகாரம்பெற்று, அவர்கள் என்ன செய்யவேண்டும்? என்று சொல்வதென்பது, கேடான ஆத்துமத்தனமாகும். பிறருக்கு ‘ஆலோசனை’ சொல்வது ஆவிக்குரிய தன்மை! ஆனால், அதையே ‘ஆளுகை செய்யும்படி’ செய்வோமென்றால், அது ஆபத்தான ஆத்துமத்தனமாகும்!!

இயேசுகிறிஸ்து தன்னைப் பின்பற்றினவர்களை ஒருபோதும் கட்டாயப்படுத்தியதில்லை. மனிதன்மேல் தேவன் வைத்த தெரிந்தெடுக்கக் கூடிய சுயாதீனத்தை இயேசு பெரிதும் மதித்தார். ஆகவேதான், அவர் எல்லாருக்கும் ஊழியக்காரராய் இருந்தார்! அவர்களை ஆண்டு கட்டளை கொடுக்கவில்லை!!

நம் எல்லோருக்குமே, வேலைக்காரர்களாய் இல்லாமல் ஆளுகிறவர்களாய் இருந்திட நாடும் மனப்பாங்கு உண்டு (2கொரி.4:5). நம்முடைய சொந்த ஆத்தம பெலன் அவ்வளவையும் வைத்து, வார்த்தையை நாம் பிரசங்கிக்கும்பொழுது, அது மற்றவர்களுடைய ஆத்துமாவை ஆளுகை செய்து, நம்முடைய வலிமையான மனுஷிக் ஆத்துமாவோடு ஜனங்களைக் கட்டி சிறைப்படுத்திவிடுகிறது!!

ஒருவர் வலிமையான ஆத்தம தன்மை உடையவராய் இருந்து வைரக்கியமாயும் இருக்கும்போது, அவர் வேலைக்காரராய் இருப்பதென்பது எளிதான ஒன்றல்ல!

ஜனங்கள் ஆதாயப்படுத்தப்பட வேண்டும்தான்!..... ஆனால் அது மனுஷிக் பெலத்தினாலும், மனுஷிக் பராக்கிரமத்தினாலும் அல்ல! ஆம், கர்த்தருடைய ஆவி எங்கே உண்டோ அங்கே விடுதலை (சுயாதீனம்) உண்டு! இயற்கையான ஒரு உதாரணத்தைப் பாருங்கள். பந்தி பரிமாறுகிற வேலைக்காரர், சாப்பாட்டு மேசையில் ஏதாவது குறைவு படும்பொழுது அமைதியாகவந்து பரிமாறிவிட்டு, சமையல் அறைக்குத் திரும்பிவிடுவார்!! இந்த வேலைக்காரருக்கு இருக்கு ஒரே உரிமை: தன் சொந்த மாம்சத்தை அடக்கி ஆளுகைபுரியும் உரிமையே! ஆவிக்குரிய வேலைக்காரராகிய ஒருவர், தேவன் தனக்குக் கொடுத்த வல்லமைப்படி மாத்திரமே வேலை செய்வார். அந்த வல்லமையானது, அவர் யாருக்கு ஊழியம் செய்கிறாரோ அவர்களுடைய தேவையைப் பொறுத்ததாய் இருக்கும். நம்முடைய ஊழியத்தில் நாம் ஒரு ஆத்துமாவை அதிகமாய் நெருங்கி கட்டாயப்படுத்துவோமானால், அவன் களைத்து சோர்ந்து போய் கடைசியாகத் தன் சொந்த வழியிலே போகிறவனாய்க்கூட ஆகிவிடமுடியும்! ஒரு ஊழியக்காரனின் வேலை என்னவென்றால், எல்லாருக்குள்ளும் எல்லாவற்றையும் நடப்பிக்கிற தேவனிடத்தில் ஆத்துமாக்கள் கிட்டச்சேரும்படி கிரியை செய்வதேயாகும்! (1 கொரி.12:6).

தான் செய்த கிரியையைவிட தன்னுடைய அப்போஸ்தலர்கள் பெரிய கிரியைகளை செய்யும்படியான பாதையை வழிவகுத்து, தேவனை மகிமைப்படுத்தினார் இயேசுகிறிஸ்து! (யோவான்.14:12). தனக்குப்பிறகு, தன்னுடைய சீஷர்கள் “பிதாவும் குமாரனும் ஒன்றாயி ருந்ததுபோல” ஒன்றாயிருந்து சபை கட்டப்படுவதே, சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத பெரிய கிரியையாகும் (யோ.17:21-23). இயேசு இப்பூமியில் வாழ்ந்த காலத்தில், அவருடைய இரண்டு சீஷர்கள்கூட பிதாவும் குமாரனும் ஒன்றாயிருந்ததுபோல ஒன்றாயிருக்கவில்லை! அவர்கள் எல்லாருமே தனக்கானதைத் தேடினார்கள்! ஆனால் பெந்தேகொஸ்தே நாளுக்குப்

பிறகு, அவர் விரும்பினபடியே அவருடைய சீஷர்கள் ஒன்றாயிருந்தார்கள்! இதுவே பெரிய கிரியையாயிருந்தது. இந்தப் பெரிய கிரியையை மற்றவர்களும் செய்யும்படிக்கே இயேசுகிறிஸ்து பாதை வகுத்தார்! அவர் மரித்து அஸ்திபாரம் இட்டார்! அவருடைய சீஷர்கள் அதின்மேல் கட்டினார்கள்!!

சபைக்கு ஜீவனைக் கொடுக்கும்படி நாம் ஊழியம் செய்து கிறிஸ்துவின் பூரண வளர்ச்சிக்கு ஒப்பான சரீரமாகிய சபையை இன்றைக்கு கட்டவேண்டுமானால், இயேசுவினிடத்திலிருந்த அந்த ஆவிதான் நம்மையும் உயிர்ப்பித்து ஆளுகை செய்ய வேண்டும்.

இயேசுகிறிஸ்து, தன்னை சிலுவையில் அறைந்தவர்களுக்கு முன்பாக தரிசனமாகவோ, தன்னை அவர்களிடம் நியாயப்படுத்தவோ அக்கறைப்படாமல், முழுக்கமுழுக்க பிதாவின் சமூகத்திற்கு முன்பாக மாத்திரமே வாழ்ந்தார். உலகத்தின் பார்வையிலும், யூதமதத் தலைவர்களின் பார்வையிலும் இயேசுவின் ஊழியம் படுதோல்வி அடைந்ததாய் இருந்தது. இயேசுகிறிஸ்து ஆத்துமாவின்படி பிழைக்கிறவராயிருந்திருந்தால், அந்த தலைவர்களுக்கு முன்பாகத் தன்னை வல்லமையுடன் நிறுத்தி, தன்னை நியாயப்படுத்த வாஞ்சித்திருப்பார்! ஆனால், அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை!! அவர் உயிர்த்தெழுந்த பிறகு, தன்னை விசுவாசித்தவர்களுக்கு மாத்திரமே தரிசனமானார்!!

இயேசுகிறிஸ்துவை நியாயப்படுத்துகிற பிதாவின்வேளை இன்னும் வரவில்லை. இயேசு அதற்காக காத்திருப்பதற்குத் தயாராய் இருந்தார். அந்த வேளை, இன்னும்கூட வரவில்லை!! இந்த உலகத்தில் இயேசு தவறாய் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு, அவருடைய வாழ்க்கையை படுதோல்வியாகத்தான் ஜனங்கள் அவரை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தன் வாழ்க்கையை மாட்டுத் தொழுவத்தின் இழிவான நிலையில் ஆரம்பித்து, இரண்டு கள்ளர்களுக்கு மத்தியில் சிலுவையில் அறையப்பட்டு, சிறுமைப்பட்டவராய் மரித்து, தனது வாழ்வை முடித்தார்! அப்படித்தான் இந்த உலகம் அவரை கடைசியாகக் கண்டது!!

இயேசுகிறிஸ்து மனிதர்களுக்கு முன்பாக தோல்வியடைந்தவராய் காணப்பட்டாலும், தன் பிதா மகிமைப்பட்டால் அதுபோதும் என்றிருந்தார். மனிதர்களின் புகழ்ச்சிக்காக அவர் ஒருபோதும் ஜீவிக்கவோ அல்லது ஊழியம் செய்யவோ இல்லை!

இதனிமித்தமே, ஒருநாளில் பிதா அவரை பகிரங்கமாய் நியாயப்படுத்தி, பெரிதான கனத்தையும் மகிமையையும் அவருக்கு கொடுப்பார்! அப்பொழுது “அந்நாளிலே” முழுங்கால்கள் யாவும் முடங்கும்! நாவுகள் யாவும் அவரை கர்த்தர் என்று அறிக்கை செய்யும்!! அதுவும்கூட, பிதாவுக்கு மகிமையாய்த்தான் முடியும்!!! (பிலி.2:11)ஆம் “நான் தேவனுடைய மகிமைக்காக மாத்திரமே ஜீவித்து ஊழியம் செய்கிறேனா?” என்ற கேள்வியை உங்களுக்கு முன் வைத்து உங்களை சோதித்தறியுங்கள்!!

இப்போது, கிறிஸ்துவின் மணவாட்டி லீயத்தம்!

வேதாசமத்தின் கடைசிப் பக்கங்களில், பரிசுத் தாவியினுடைய கிரியையின் முடிவாக.... கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியை காண்கிறோம்! அதேபோலவே, சாத்தானின் போலி கிரியையின் முடிவாக.... வேசிமார்க்க சபையையும் காண்கிறோம்!

யோவான் அப்போஸ்தலன் கூறும்போது, “புதிய எருசலேமாகிய ‘அழகுள்ள’ மணவாட்டியைப்போல பரிசுத்த நகரத்தைக் கண்டேன். தேவனிடத்தினின்று தேவனுடைய மகிமை அடைந்த அதின் பிரகாசம் மிகவும் விலையுயர்ந்த இரத்தினக்கல்லைப் போலவும், பளிங்கினொளியுள்ள வச்சிரக்கல்லைப் போலவும் இருந்தது” (வெளி.21:2,10,11) என்றார்.

மணவாட்டியைப் பற்றிய இந்த மகிமையான தரிசனத்தைக் காண்பதற்கு முன்பாக, “தேவனை நேசிக்கிறதாக சொல்லிக்கொண்டு உலகத்தை நேசித்த ஆவிக்குரிய வேசியே” முதலாவதாக நமக்கு சித்தரிக்கப் படுகிறாள் (யாக்.4:4). இதுவே தேவபக்தியின் வேஷம் தரித்து, அதாவது “சரியான சுவிசேஷ உபதேசத்தைப் பெற்றும்” அதன்படி ஓர் தேவபக்தியான வாழ்க்கை வாழாமல், பெலனை மறுதலிக்கிற வஞ்சனையான கிறிஸ்தவம்! (2 தீமோ.3:5).

இந்த யோவான் கூறும்போது “ஒரு ஸ்திரீயை.... கண்டேன்.....மகா பாபிலோன் வேசிகளுக்குத் தாய்! அப்போது பலத்த சத்தம் உண்டாகி.....மகா பாபிலோன் விழுந்தது! அவள் வேகிறதினால் உண்டான புகையைக் கண்டேன்! அவளுடைய புகை என்றென்றைக்கும் எழும்புகிறது” என தரிசித்து கூறினார் (வெளி.17:3,5; 18:2,9; 19:3).

வித்தியாசம் எவ்வளவு தெளிவாய் இருக்கிறது!

மணவாட்டி நியாயத்தீர்ப்பின் அக்கினியிலிருந்து பிரகாசிக்கிற மிகவும் விலையுயர்ந்த இரத்தினக் கல்லைப்போல ஜொலித்து தோன்றும்போதுவேசியோ, முற்றிலும் சாம்பலாகிப்போன புகை வானத்துக்கு எழும்புகிறதாய் காணப்படுகிறாள்! ஏனெனில் அவளிடமிருந்த சகலமும் அழியக்கூடிய வஸ்துவே!!

மகா பாபிலோன்! மணவாட்டியாகிய எருசலேம்! இவை இரண்டும் இருவித தனித்தனி அமைப்புகள்- ஒன்று மண்ணுக்கும் ஆத்துமத்துக்கும் உரிய பேய்த்தனமானது, மற்றொன்று தேவனிடத் திலிருந்து வந்த பரிசுத்தமானது! (யாக்கோபு:3:15).

முதலாவது.... பாபிலோனைக் குறித்து பார்ப்போம். பாபிலோன், மனிதனுடைய திட்டத்தினால், மனித பெலத்தினால், மனிதனின் மகிமைக்காக கட்டப்பட்ட பாபேல் கோபுரத்திலிருந்து ஆரம்பமானது!

“ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்” (மனிதனிடமிருந்து)...

“நாம்.... நமக்கு ஒரு நகரத்தை” (மனிதன் மூலமாய்)-

“நமக்குப் பேர் உண்டாகப்பண்ணுவோம்” (மனிதனுக்காக)....

(ஆதியாகமம். 11:3,4).

வருடங்கள் பல கடந்தபிறகு, நேபுகாத்நேசார் ராஜா உலகமெங்கும் பரவிய தன் ராஜ்யத்தின் தலைநகரான மகா பாபிலோனைக் கட்டிவிட்டு, ஒருநாள் அந்த நகரத்தைப் பார்த்து பேசினான்:

“நான் கட்டின மகா பாபிலோன் அல்லவா” (மனிதனிடமிருந்து)....

“என் வல்லமையின் பராக்கிரமத்தினால்” (மனிதன் மூலமாய்)....

“என் மகிமைப் பிரதாபத்திற்கென்று” (மனிதனுக்காக)....

(தானியேல். 4:30).

இந்த பாபேல் கோபுரமே தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்கு இரையானது! நேபுகாத்நேசாரின் பெருமை ‘உடனடியாக’ அவனுக்கு தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பை கொண்டு வந்தது (தானி.4:31,33). மனித ஞானத்தாலும், மனித பெலத்தாலும், மனிதனுடைய மகிமைக்கென்று உண்டாக்கப்படும் எல்லாவற்றின் முடிவும், தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பில்தான் முடிவடையும். ஆத்தம வல்லமையினால் செய்யப் படுகிறவை யாவும், அவை கிறிஸ்தவ ஊழியமாய் இருந்தாலும், அழிந்துதான் போகும்! “பாபிலோனின் விஸ்தீரமான மதில்கள் முற்றிலும் தரையாக் கப்பட்டு, அதன் உயரமான வாசல்கள் அக்கினியால் சுட்டெரிக்கப்படும். அப்படியே அதைக் கட்டினவர்கள் (‘கிறிஸ்தவ’ ஊழியர்களே ஆனாலும்) பிரயாசப்பட்டது விருதாவும், இவர்கள் வருத்தப்பட்டு சம்பாதித்ததே ஆனாலும் அது அக்கினிக்கே இரையாகும்” (எரே.51:58).

இதற்கு மாறாக, எருசலேமோ தேவனுடைய நகரமாய் இருக்கிறது (எபி.12:22). பழைய உடன்படிக்கை காலத்தில், இங்குதான் தேவனுடைய ஆலயம் இருந்தது. மோசே கட்டிய ஆசாரிப்புக்கூடாரத்திலிருந்தே

தேவனுடைய வாசஸ்தலமாகிய பரம எருசலேம் தோன்றியது!
(யாத்.25:8). அந்த ஆசாரிப்புக்கூடாரம் தேவனுடைய திட்டத்தின்படி
சிறிதும் பிசகில்லாமல் கட்டப்பட்டது!!

“கர்த்தர் கற்பித்தபடியெல்லாம்” (தேவனிடத்திலிருந்து).... (யாத்.40:16)

‘தேவபலத்தால்’ ஆட்கொண்ட மனிதர்களால் அது கட்டப்பட்டது....

“பெசலெயேலை... தேவ ஆவியினால் நிரப்பினேன்” (தேவன் மூலமாய்)....
(யாத்திராகமம்.31:1-5).

இவ்வாறாக அது, தேவனுடைய மகிமைக்காகவே கட்டப்பட்டது.
“கர்த்தருடைய மகிமை வாசஸ்தலத்தை நிரப்பிற்று” (யாத்.40:34)
(தேவனுக்காக)....

ஆம், தேவனிடத்திலிருந்து தோன்றி, தேவ வல்லமையினால்,
தேவனுடைய மகிமைக்காக, செய்யப்பட்டது மட்டுமே என்றென்றும்
நிலைத்திருக்கும்! அது பொன், வெள்ளி, விலையேறப்பெற்ற கல்
ஆகியவையால் கட்டப்பட்டபடியால்.... அக்கினிப் பரிசோதனையி
லிருந்து வெளிவரும்போது, ஜொலிக்கின்ற இரத்தினக்கல்லைப்
போலவே பிரகாசமாய் வெளிவரும்!

வேதப்புத்தகத்தின் ஆரம்ப பக்கங்களையும் கடைசிப் பக்கங்களை
யும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது ‘இரண்டு மரங்கள்’ அதாவது, ஜீவ
விருட்சமும், நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சமும்.... எருசலேம்!
பாபிலோன்! ஆகிய இரண்டுவிதமான அமைப்புகளை அமைத்து
விட்டதைப் பார்க்கிறோம். மெய்யாகவே ஆவியினால் நிறந்து, தேவனிடத்
திலிருந்து; தேவன் மூலமாய்; தேவனுக்காகவே உண்டானது, என்றென்
றும் நிலைத்திருக்கும்! மாறாக, மாம்சத்தினால் நிறந்து, மனிதனிடத் திலிருந்து
மனிதன் மூலமாய்..... மனிதனுக்காக உண்டானது யாவும்
அழிந்துபோகும்!!

இன்றைக்கு நாம் ஆதியாகமத்துக்கும் வெளிப்படுத்தின விசேஷத்
திற்கும் நடுவில் உள்ள பக்கங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்! நாம்
உணருகிறோமோ இல்லையோ, மேற்கண்ட ஏதாவது ஒரு அமைப்பில்
தான் நாம் அகப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஒன்று, தேவனை உயர்த்தி
மகிமைப்படுத்துவதாயும்! மற்றொன்று, மனிதனை உயர்த்தி மகிமைப்
படுத்துவதாயும்! இருக்கிறது. அல்லது ஒன்று, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறது!
மற்றொன்று ஆதாமைப் பின்பற்றுகிறது! ஒன்று ஆவியினால்
பிழைத்து நடக்கிறது! மற்றொன்று மாம்சத்தின்படி, ஆத்துமாவின்படி
பிழைத்து நடக்கிறது!!

இயேசுவும், ஆதாமும், ஆகிய இரண்டு பேருமே தேவனுடைய
சத்தத்தைக் கேட்டார்கள். வித்தியாசம் என்னவென்றால், ஒருவர்
கீழ்ப்படிந்தார்! மற்றவன் கீழ்ப்படியவில்லை! இந்த வெளிச்சத்தின்
விழிப்பைத் தருவதற்காகவே இயேசு சொன்னார்: “ஒருவன் கேட்டு
கீழ்ப்படிந்து கன்மலையின் மேல் கட்டுகிறான், அது நித்தியத்துக்கும்

அசைக்கப்படாமல் இருக்கிறது. மற்றவனும் கேட்கிறான், ஆனால் கீழ்ப்படியாமல் மணல் மேல் கட்டுகிறான்-கடைசியில் அந்த வீடு அழிந்து போனது” (மத்.7:24-27). இயேசுகிறிஸ்து பேசின இந்த இரண்டு வீடுகளில் ஒன்று, எருசலேமும்! மற்றொன்று, பாபிலோனும் தான்!

இன்றைக்கு விசுவாசத்தால் நீதிமான்களாக்கப்பட்டு, புதிய உடன்படிக்கைக்குள் பிரவேசித்து, இயேசுவின் இரத்தத்தினால் முத்திரையிடப்பட்டு, அவரைப் பின்பற்றி, தேவசித்தத்திற்கு கீழ்ப்படிந்து நடக்கிற வாழ்க்கையை உடையவர்கள்..... முக்கியமாக, மலைப் பிரசங்கத்தில் மத்தேயு 5 முதல் 7-ம் அதிகாரம் வரை சொல்லப்பட்ட கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டவர்கள், கன்மலையின்மேல் கட்டப் பட்டவர்களாயும்; எருசலேமில் பங்கு வகிக்கிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள்! அப்படி இருக்கிறோமா? என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கு மத்தேயு 5 முதல் 7-ம் அதிகாரம் வரை நாம் கவனமாய் வாசிக்கக்கடவோம்!!

ஆனால், இன்றைய பெரும்பான்மையான அனேகர் மலைப் பிரசங்க வார்த்தைகளைக் கேட்கிறார்கள்..... ஆனால், நீதிமானாவதைக் குறித்தும்! விசுவாசத்தைக் குறித்தும்! கிருபையைக் குறித்தும்! தவறாக விளங்கிக் கொண்டு அநீதியிழ்தம் உருவான ‘போலியான ஒரு பாதுகாப்பில் இருந்து கொண்டு’ இயேசுவின் வார்த்தைகளுக்கு கீழ்ப்படிய கவனம் செலுத்தாமலே, மணலின்மேல் கட்டிய பாபிலோனாய் தேங்கி விடுகிறார்கள்! முடிவில், அழிந்தும் போகிறார்கள்!! இவர்கள், என் வார்த்தைகளைக் கேட்டவர்கள் என்றே இயேசு சொன்னார். எனவே அவர்கள் புறஜாதியராய் இருக்கமுடியாது. வேதம் வாசித்து சபைக்குப் போய்வந்தவர்கள்தான்! இவர்களுடைய ஒரே பிரச்சனை என்ன வென்றால், கீழ்ப்படியவில்லை!! எனவே, “தமக்கு கீழ்ப்படிகிற யாவருக்கும் வாக்குப்பண்ணின நீத்திய இரட்சிப்புக்கு பாத்திரர்களாய் இவர்கள் இல்லை” (எபி.5:9). இவர்களுடைய விசுவாசம் மெய்யானதாகவும் இல்லை. இவர்களின் விசுவாசம், கீழ்ப்படிந்த கிரியைகளினால்.... அந்த விசுவாசத்தைப் பூரணப்படுத்தவும் இல்லை! (யாக்.2:22,26).

ஆதாமின் ஆளுகைக்குட்பட்டு, ஆதாமைத் தலையாய் கொண்டவர்கள் அனைவரும், அவனைப்போலவே, வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவ சித்தத்திற்குகூட கீழ்ப்படியாமல்தான் இருப்பார்கள்! மேலும், “இயேசுவை ஏற்றுக்கொண்டதினாலே நீங்கள் சாகவே சாவதில்லை” (ஆதி.3:4) என்று சாத்தானால் வஞ்சிக்கப்பட்டும் இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களே, பாபிலோனில் பொய்யானதொரு பாதுகாப்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்!!

அப்படியே கிறிஸ்துவின் ஆளுகைக்குட்பட்டு, கிறிஸ்துவைத் தலையாய் கொண்டவர்கள், தங்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவ சித்தத்திற்கு கீழ்ப்படிந்து, அவர் நடந்தபடியே தானும் நடக்கிறவர்களாய் இருப்பார்கள்! இவர்களே கிறிஸ்துவின் சகோதர சகோதரிகள்! மேலும் எருசலேமிலும் பங்கு வகிப்பவர்கள்!! (1 யோ.2:6; மத்.12:50).

மலைப்பிரசங்கத்தின் கடைசியில், இயேசுகிறிஸ்து சொன்ன உவமானத்தில் உள்ள சுவாரஸ்யமான விஷயம் என்னவென்றால் புத்தியுள்ளவன் கட்டின வீடும், புத்தியில்லாதாவன் கட்டின வீடும், பெருவெள்ளமும் காற்றும் அடிக்கும் மட்டும், கொஞ்ச காலம் நிலைத்திருக்கத்தான் செய்தது.... இன்றைக்குள்ள பாபிலோனும் எருசலேமும் நிலைத்திருப்பது போலவே! புத்தியில்லாதவன், தன்னுடைய வீட்டின் வெளித்தோற்றத்தைப் பற்றியே அக்கறை செலுத்தினான். அதாவது மனிதர்களுடைய பார்வையில் சாட்சி பெற்றிருந்தான்! புத்தியுள்ளவனோ, தன் அஸ்திபாரத்தின் மேல் முக்கியமாய் அக்கறை செலுத்தினான். அதாவது இருதயத்தின் மறைவான வாழ்க்கையில் தேவனுக்கு முன்பாக வாழ்ந்தான்!

அவ்வாறு இருப்பினும், பெருமழையும் பெருவெள்ளமும் வந்தபொழுது ‘தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு’ அஸ்திபாரம் போடப் பட்ட வீட்டையே முதலில் பரீட்சித்தது! “நியாயத்தீர்ப்பு தேவனுடைய வீட்டிலே துவங்குங்காலமாயிருக்கிறது. முந்தி நம்மிடத்தில் அது துவங்கினால், தேவனுடைய கனிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களின் முடிவு என்னவாயிருக்கும்? நீதிமானே இரட்சிக்கப்படுவது அரிதானால் பக்தியில்லாதவனும் பாவியும் எங்கே நிற்பான்?” என்றே வாசிக்கிறோம் (1பேதுரு 4:17,8). “கர்த்தாவே கர்த்தாவே என்று சொல்லுகிற கிறிஸ்தவன் அதில் பிரவேசிப்பதில்லை. பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவனே பிரவேசிப்பான். அநேகர் என்னை நோக்கி, கர்த்தாவே கர்த்தாவே உமது நாமத்தினால் பிசாசுகளைத் துரத்தினோம் அல்லவா? உமது நாமத்தினால் அநேக அற்புதங்களைச் செய்தோம் அல்லவா?” என இயேசுவின் நாமத்தினால் ஆவியின் வரங்களைக் கொண்டு ஊழியம் செய்தவர்கள் கூறுவார்கள். அதற்கு இயேசு “நான் உங்களை ஒருக்காலும் அறியவில்லை!” என்றே கூறினார். ஏனெனில் பாவஞ்செய்கிற எவனும் அவரை அறியவில்லை என்றே 1 யோவான்.3:6 கூறுகிறது. எனவேதான், இயேசு அவர்களைப் பார்த்து “தேவனுக்கு கீழ்ப்படியாத அக்கிரமச் செய்கைக்காரரே என்னை விட்டு அகன்று போங்கள்” என இறுதியாக கூறிவிட்டார்! (மத்தேயு7:21-23).

எருசலேமின் மினிர்ந்திடும் ஓர் தனித்தன்மை, பரிசுத்தம்! அது ‘பரிசுத்த நகரம்’ என்றே அழைக்கப்படுகிறது (வெளி.21:2). ஆனால் பாபிலோனோ அதன் “மகாமேன்மையில்” பிரசித்தமாயிருக்கிறது. அது ‘மகா நகரம்’ என்றே அழைக்கப்படுகிறது (இவ்வாறு பதினோரு முறை மகா நகரம் என்று வெளிப்படுத்தின விசேஷ புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது)

தேவனுக்கு கீழ்ப்படிந்து, கிருபையினால் விசுவாசத்தைக்கொண்டு கிறிஸ்துவின் சபாவத்திற்கு பங்களிகளானவர்கள் பரம எருசலேமில் கட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்! மாறாக, இவ்வுலகத்தில் உயர்வைத் தேடுகிறவர்களோ, மனிதருடைய சாட்சியையும், அவர்களின் கனத்தையும் தேடி பாபிலோனில் கட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்!!

2000-ம் வருடங்களாக தேவஜனத்துக்கு ஒரு அழைப்பின் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது: “என் ஜனங்களே, நீங்கள் அவளுடைய பாவங்களுக்கு உடன்படாமலும், அவளுக்கு நேரிடும் வாதைகளில் அகப்படாமலும் இருக்கும்படிக்கு அவளைவிட்டு (பாபிலோனை விட்டு) வெளியே வாருங்கள்” என்ற அழைப்பு! (வெளி18:4). காலத்தின் கடைசியை எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருக்கிற நமக்கு இந்த அழைப்பு மிகவும் அவசர அழைப்பாய் இருக்கிறது!! தெளிவாய் தொனிக்கிற இந்த தேவனுடைய சத்தத்திற்கு செவிகொடுக்காத பட்சத்தில், தேவனுடைய ஜனம்கூட பாபிலோனில் கலந்திருந்து அவளுடைய வாதைகளுக்குப் பங்காளியாவது, மெய்யாகவே துரதிருஷ்டமேயாகும்!!

‘மெய்யான உபதேசத்திற்கு ஒத்த சரியான ஜீவியம் செய்யாமலும், மெய்யான விசுவாசத்திற்கு கீழ்ப்படியாமலும்’ இருந்துகொண்டு, உபதேசத்தைக் கொண்டிருந்தோம்.... இயேசுவை ஏற்றுக் கொண்டோம்.... தீர்மானம் எடுத்தோம்.... என்று சொல்வதில் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை! அந்நாளில் அவை ஒன்றும் அவர்களுக்கு உதவிட வராதது!!

மானிடன், திவ்விய சுபாவத்திற்குப் பங்காளியாகி, தம்முடைய மகிமையைப் பிரகாசிக்கவேண்டும் என எவ்வளவாய் தேவன் பொங்கிடும் ஆவலோடு மனிதனைத் தம்முடைய சாயலில் உண்டாக்கினார்! அவன் வீழ்ச்சியடைந்த பிறகு, தன் சொந்தக் குமாரனையே பாவ மாம் சத்தின் சாயலாக அனுப்பி, பாவத்தை போக்கும் பலியாகவும் அனுப்பி.... பாவத்தை அவரது மாம்சத்திலே ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்து, மனிதனுக்கு ஒரு பாதையை உண்டுபண்ணி அவனை மீண்டுமாய்மீட்டுத், தான் தீர்மானித்திருந்த திவ்விய நோக்கத்தை நிறைவேற்றும்படியான இடத்திற்கு அவனைக் கொண்டுவர தேவன் எவ்வளவு பெரிய விலைக் கிரயத்தை செலுத்த விருப்பங் கொண்டார்!! இது, என்னே ஆச்சரியம்!!

மனிதனை மீட்டு அவனை மறு ரூபமாக்குகிற இப்பணியில் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியானவர் யாவரும் ஒருங்கிணைந்தே செயல்படுகிறார்கள். பெரும்பாலான புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் தங்களுடைய மதி கேட்டால் தேவனுக்கு இடம் கொடுத்து இணங்காமல் போனாலும், அவருடைய திவ்விய நோக்கமானது ஜீவனுக்குப் போகும் குறுகலான பாதையில் சீரிய விசுவாசத்துடன் செல்கிற சிலராகிய “மீதியான கொஞ்சம் பேரில்” நிச்சயமாய் நிறைவேறும்! அவர்கள், இயேசுகிறிஸ்து தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தது போலவே கீழ்ப் படிந்து, இவ்வுலகில் வாழும் கொஞ்ச நாட்களிலும், இனிவரும் நித்திய காலம் முழுவதும், தேவனின் மகிமையை சுடர்வீசி பிரகாசிப்பார்கள்!!

ஆ.... அந்த நல்ல ஆண்டவருக்கே, எல்லா மகிமையும் இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் உண்டாயிருப்பதாக!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் கேட்கக்கடவன்!!

